DANIEL LACOSTE

COLECŢIA

JUSTIŢIE FĂRĂ LIMITE

NR.6

BEŢIA SÂNGELUI

Editura Virtual

2011

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Prolog

Borfaş, spărgător de locuințe şi escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederaşti în urma căreia amicul său îşi pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de nişte copii ce alertează autoritățile oraşului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, şi anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până şi o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii, patronate de Usama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-şi cu greu propriul trecut, datorită şedințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconştiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citeşte, ba chiar are capacitatea de a

„vizualiza” lucruri ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi şi posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primeşte porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitaliceşti îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali şi oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe aceşti criminali, apoi îşi ia tălpăşița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca probele despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaş este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reuşeşte, să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să îşi

amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) şi, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, oraşul în care îşi petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlneşte vechi prieteni şi îşi face alții noi. Cu concursul acestora reuşeşte să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA şi forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale şi sprijinului primit de acolo de unde se aştepta mai puțin fostul borfaş reuşeşte să scape, în timp ce profesorul Caron îşi pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății şi ca să nu fie întreaga viață un „El fugitivo", Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranța națională şi viețile americanilor sunt în pericol –, păstrându-şi, totuşi, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă îşi face apariția Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte inf luentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes şi al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reuşind să

stopeze alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriştii. Dar planurile machiavelice ale Zeldei nu se opresc aici.

Capitolul I

Un firicel de sânge i se scurgea din colțul gurii, iar ea – aproape inconştientă – se uita cu groază animalică la bărbatul ce o mutilase şi care acum se ducea liniştit să îşi ia ceva de băut din frigider. Se clătina, dar acest fapt nu era în măsură să-i strice buna dispoziție.

— Vrei o bere, Lucia? o întrebă el, începând să râdă ca de o glumă deosebit de bună.

Victima era plină de sânge şi, chiar dacă ar fi vrut să bea ceva, n-ar fi putut, pentru că gura îi era tumefiată după izbiturile ce-i fuseseră administrate fără milă. Iar buzele aproape că nu se mai vedeau din cauza tăieturilor şi a loviturilor primite.

— Dacă mai scoți vreun cuvânt, poți să-ți iei adio de la viață! o amenință bărbatul, rânjind mefistofelic. Ştii că atunci când mă enervez nu mai sunt un băiat bun, şi de asta doar tu eşti singura vinovată.

Stuart S. Mahan se aşeză pe un fotoliu din piele neagră, puse berea rece pe o măsuță acoperită cu cristal şi dădu drumul la televizor. Avea nevoie de relaxare, după eforturile pe care le depusese până atunci. Amețeala ce îl cuprinsese mai devreme începu să se risipească alene.

De trei zile o răpise pe fată şi tot de trei zile o bătea aproape continuu. O făcea atunci când avea chef sau când se plictisea. Cel mai adesea, însă, se certa cu personajele imaginare care îi cotropeau mintea bolnavă. Iar când se pierdea cu firea – beția sângelui punând stăpânire pe el –, o bătea pe Lucia ca să se răzbune pentru cine ştie ce nereuşită sau deziluzie pe care o trăise. O bătea în acelaşi timp crunt şi metodic, până când se calma, iar amețeala dispărea la fel de repede cum se instalase. De fapt, nu se putea spune cu precizie (şi nici el nu-şi bătea capul cu asemenea amănunte) când anume punea stăpânire pe el beția sângelui. Atunci când se enerva şi devenea însetat de sânge sau când făcea să curgă esența vieții victimelor lui. Şi într-un caz şi în altul, după asemenea scene de o violență greu de imaginat, de cele mai multe ori o viola cu aceeaşi bestialitate.

Dacă victima îndrăznea să leşine îi turna o găleată de apă rece în cap, îi injecta energizante şi o hrănea, astfel încât să reziste următoarelor reprize. Şi, cu cât nefericita rezista mai mult, cu atât era Mahan mai fericit. Îl amuza teribil jocul acela macabru, pe care îl considera un fel de sport numai de el ştiut. Tânăra era animalul lui de companie, îi aparținea şi se putea distra cu ea de fiecare dată când dorea. La fel cum

se putea îmbăta după bunul plac la vederea sângelui ce curgea ca dintr-un animal sacrificat.

Pe fata răpită nici măcar nu o chema Lucia, dar asta n-avea nicio importanță pentru el. Criminalul îi dăduse acel nume pentru că îi aducea aminte de o fostă iubită ce îl părăsise şi care îi trezea apetitul spre răzbunare. Acum, sărmana o mai încasa şi din cauza numelui ce-i fusese atribuit fără voia ei: Lucia.

De fapt, bătaie era puțin spus. În realitate, Mahan o tortura. Şi o tortura cu un sadism ieşit din comun. O tortura până când sărmana bucățică de carne sângerândă îl ruga să-i ia viața, dar să n-o mai chinuie. Implora să fie ucisă. Astfel, bărbatul ajunsese să se considere absolut nevinovat de suferințele ei şi ale celorlalte victime ce-i căzuseră în mână. Începuse să se creadă un fel de trimis al sorții, ce fusese scos în fața fetei căreia îi sunase ceasul. În ceas însângerat, desigur...

Foarte însângerat.

Pe de altă parte, în nebunia lui, Mahan se considera un artist al groazei. Detesta să folosească aceleaşi metode pentru a-şi chinui şi ucide victimele. La început se purtase la fel cu toate. Le tăia, le cresta, ardea pielea victimelor, cărora le punea sare pe răni şi alte asemenea grozăvii. Făcea

toate acestea tocmai pentru ca sărmanele fete, despre care ştia că-l vor implora să le ucidă, să-şi dea seama cât de vii sunt...

*

* *

Syonne. Un nume din trecut. Numele unei femei care în mod sigur avea ceva de ascuns din trecutul ei. Una dintre tovarăşele cu care Samuel Branigan se împrietenise, pe vremea când era un borfaş notoriu şi când se însoţea cu toţi nenorociţii. Scursura societăţii fusese lumea lui. Îi ştia pe toţi nenorociţii din oraşul Philadelphia. Pe Syonne o cunoscuse într-una din desele lui aventuri galante, pe când tocmai ieşea dintr-un restaurant ieftin, de gât cu o femeie ieftină, de consumaţie, îmbrăcată ţipător. Amândoi erau beţi-cui. Se amuzau, adresându-se unul altuia porcos. Îşi şopteau vulgarităţi şi râdeau de se prăpădeau, de parcă cine ştie ce teorii ar fi scornit.

În acea noapte cu puţine stele, dintr-un colţ întunecat se auzi un glas în aceeaşi măsură hârâit şi scârbit de viaţă:

— Un bărbat atât de tânăr n-ar trebui să-şi încheie viaţa în felul ăsta.

— Ce vrei, femeie? o întrebase Samuel Branigan, oprindu-

se cu greu din clătinat.

— Dacă îmi dai un dolar, îți salvez viața, tinere, continuă glasul hodorogit.

— Ha, ha, ha! Atât crezi tu că valorează viața mea, femeie nebună? Un singur dolar? Mă faci să râd.

Şi Sam – cum îi spuneau prietenii de teapa lui – dădu să se îndepărteze, ciupind-o pe prostituată de fund, ceea ce o amuză teribil pe aceasta. Femeia se lipi de el, îi băgă mâna între picioare dar, când să-l apuce de organ, glasul gâjâit se auzi din nou:

— Pentru mine, da. Un singur dolar nenorocit. Pentru tine, nici măcar atât, din câte văd eu, Samuel, băiete...

Extrem de surprins, deşi avea creierul îmbibat de alcool, cel ce avea să devină Lucky peste douăzeci de ani se repezi în colțul de unde se auzeau vorbele şi zări o bătrână slinoasă, ce rânjea la el cu o gură din care lipseau prea mulți dinți, dar care contrastau totuşi, în albul lor îndoielnic, cu negrul de necontestat al pielii.

Târfa care-l însoțea făcu câțiva paşi, apoi se opri ca să-l aştepte, sprijinindu-se de un zid prăfuit de timp şi capricii atmosferice.

— Frumosule, dă-mi dolarul ăla nenorocit, ca să mă cinstesc şi să te salvez, fiindcă-mi place de tine! Nu te mai

zgârci ca prostu'.

— Ia, babo, şi lasă-mă, nu mă mai salva! îi zise el negresei. Ce, vezi că sunt în pericol? Da de unde ştii tu cum mă cheamă? întrebă el, după ce-i dăruise cotoroanței o hârtie de cinci dolari. Scrie cumva pe fruntea mea?

— Frumosule, pentru că mi-ai dat mai mulți bani decât ți-am cerut şi fiindcă din ei o să-mi iau ceva bun de băut, te voi ajuta să trăieşti. Cască bine urechile: vezi că târfa pe care ți-ai ales-o are SIDA. Dacă i-o tragi, poți să-ți iei adio de la viață. Crede-mă, n-are niciun rost să mori ca prostu'!

— Hai, femeie, dispari cu aburelile tale! reacționă bărbatul, uitându-se la târfa care îşi aranja nerăbdătoare fusta. Ți-am dat banii, gata, acum lasă vrăjeala! Am alte lucruri mai bune de făcut decât să-ți ascult balivernele.

— Dacă nu mă crezi, uită-te cu atenție la ea! Ai să vezi că sus, pe pulpă, are tatuată o floare. Rănile nu s-au vindecat şi nici nu se vor vindeca, din cauza bolii ei. Dacă e aşa, să-mi mulțumeşti! De nu, închipuie-ți că nu m-ai cunoscut vreodată. Hai, du-te, şi după aia să te întorci cu o sticlă de tărie, ca să ne cinstim! Merit asta...

Uimit şi trezit parcă din beție, Lucky se apropie de „paraşută", o trase undeva mai la lumină şi se prefăcu că o sărută, ridicându-i fusta până sus. Chicotind încântată,

prostituata nu-l opri şi se lipi mai mult de el. Imediat sub chilot bărbatul văzu un tatuaj idiot, cu o floare, ce mustea de sânge şi puroi.

— Ce e asta? o întrebă scârbit pe femeia pe care nici măcar nu ştia cum o cheamă.

— Lasă, iubitule, nu-i nimic! Abia mi-am făcut tatuajul ăsta şi rănile încă nu s-au vindecat. Dar asta nu ne va împiedica să ne-o tragem toată noaptea, nu? Dacă vrei, drept aconto, îți fac o felație chiar aici, sub felinar.

— Dispari, târfă! Eşti infectată, aşa-i?

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, îi întoarse spatele rapid, intrând în primul magazin nonstop întâlnit în cale. Fiindcă simțea o nevoie imperioasă să bea ceva, pentru a uita că a fost la un pas de moarte, cumpără două sticle de whisky Teachers, din cele mai ieftine. Cu ele într-o pungă de hârtie, peste câteva minute era înapoi, căutând-o pe cotoroanța care-i salvase viața.

— Ştiam că ai să te întorci, frumosule, îl întâmpină negresa, zâmbindu-i strâmb. Nu ştiu de ce, însă ştiam...

— Hai să bem pe chestia asta! Poate uit rahatul în care era să intru ca tâmpitu'.

— Lasă, nu mai face atâta caz! Oi mai fi trecut tu pe lângă moarte de câteva ori, nu cred că acum a fost pentru prima

oară, îl consolă negresa, luându-i sticla din mână şi făcându-i semn să se aşeze lângă ea, pe „canapeaua” de cartoane unde îşi odihnea oasele bătrâne.

Peste măsură de amărât, viitorul Lucky se trânti lângă babă şi trase o duşcă sănătoasă de whisky, mormăind:

— Niciodată nu m-am gândit că aş putea să pățesc una ca asta. Nu mi-aş fi imaginat ca tocmai eu să pățesc una ca asta. M-am şi trezit naibii din beție. Dar acuma zi-mi de unde îmi ştii numele şi cum te cheamă pe tine!

— He, he, he! Nu eşti, frumosule, suficient de beat ca să afli povestea mea. Iar dacă ai afla-o, tot nu m-ai crede, de asta sunt sigură. De ce să-mi răcesc gura de pomană, ei?! Dar tot ce pot să-ți spun este că am simțit ceva deosebit la tine, că altfel nu mă băgam între voi. Am văzut la viața mea mii de oameni care aveau pecetea morții pe frunte, dar nu m-am amestecat în soarta nimănui. Mă rog, cu mici excepții, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ce nu ştiu eu, încă, este: de ce eşti atât de special?

— Eu? Nu sunt special deloc, deşi mi-ar plăcea să fiu, trebuie să recunosc. Sunt un om ca aproape toți oamenii, care face umbră pământului mai degeaba. Dacă eram special şi aveam şi eu un ban, eram milionar, de exemplu. Şi cum munca nu-mi place, ha, ha, ha! – râse Lucky cu o

jumătate de gură, semn că îşi revenise pe deplin din şocul pe care îl trăise – prefer să stau degeaba, decât să muncesc degeaba. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă.

Negresa îl scrută o vreme, mijind ochii, apoi îi satisfăcu bărbatului curiozitatea:

— Numele meu este Syonne, Samuel Hai să bem şi să nemprietenim! Dă-mi să-ți văd palma, nu te teme!

— Syonne! se miră tânărul. Ce-o mai însemna şi asta? Şi de ce vrei acum să baţi palma cu mine?

— Vorbeşti prea mult, Samuel, mult prea mult... Ăsta e cusurul tău. Şi aşa ai fost dintotdeauna: din cale-afară de vorbăreț. Asta ți-a adus multe necazuri în viață şi o să-ți mai aducă, ascultă la mine! Dă palma aia odată şi taci! Hai, că de când vorbesc mi s-a făcut sete, adăugă bătrâna negresă, după care mai trase o duşcă din sticlă şi se şterse la gură cu mâneca, pe deplin satisfăcută.

— Ia, poftim!... încuviință Branigan. Aaaaa, vrei să-mi ghiceşti în palmă... Da să ştii că nu-ți mai dau nimic. Niciun ban, auzi! Nu încerca să mă mai prosteşti, că-mi ajunge pe ziua de azi, ai auzit?

— Hm, dacă voiam să-ți iau banii, o făceam mult mai simplu, căposule, se supără bătrâna, arătându-se ofensată.

Apoi tăcu brusc, la vederea palmei acestuia, pe care o

înclină în direcția din care venea fasciculul luminos al unui stâlp de iluminat. Ceva mai târziu, după ce țâțâi de câteva ori şi dădu semnificativ din cap, catadicsi să vorbească.

— Aoleo, Syonne, e de rău de ai tăcut aşa? se îngrijoră Samuel, care de fel era cam superstițios.

— Frumosule... aaa!... Neam de neamul meu n-a văzut aşa ceva...

— ... Hai, nu mă mai fierbe şi zi-mi ce vezi, până nu-mi sare țandăra!

— Şi dacă-ți sare, ce? îmi iei sticla de băutură sau mă laşi singură în noapte? Nu încerca să mă impresionezi, că am trăit prea multe la viața mea ca să mă mai mire ceva.

Stingherit, Samuel Branigan tăcu câteva clipe, realizând că avusese o reacție condamnabilă. Era clar că negresa nu-i voia nici răul, nici să-l mai păcălească cu ceva. Primise sticla de băutură la care visase şi îi era de ajuns. Pentru moment.

Noroc că baba nu puse ieşirea bărbatului la inimă şi, în cele din urmă, continuă:

— Frumosule, nici nu ştiu cu ce vrei să încep. Cu alea bune sau cu alea rele?

— Hai mai bine cu alea bune, ca să îmi mai treacă supărarea, îi ceru el.

— Măi, omule, o să ai la bani la viața ta... mai mulți decât-or să-ți trebuiască. Exact aşa... Va depinde de tine şi numai de tine câți o să vrei să ai. Mulți, oricum... Ai să faci rost de ei aşa, ca şi cum ai bate din palme, aproape fără niciun efort. Şi de femei o să ai parte, nu-i vorbă. Tot felul de femei.

— Eee, aşa da! Deşi mă îndoiesc profund de ceea ce-mi prezici – ha, ha, ha! –, nu pot nega că mă bucur de ceea ce-mi spui. Din păcate, sunt ca vai de capul meu şi nu prea văd cum o să mă îmbogățesc. Da măcar o să se întâmple curând treaba asta, sau la optzeci de ani?

— Repede-nerepede, n-am de unde să ştiu. Cert e că banii ăştia o să îi ai după o perioadă neagră din viața ta. Chiar al dracului de întunecată.

— Neagră? se înciudă Branigan. Asta înseamnă puşcărie, mai mult ca sigur. Da, da, e vorba despre puşcărie.

— Nuuuu, e altceva, foarte ciudat. O să ai banii ăştia după o perioadă care mi se arată aici de parcă ai fi murit, cu toate că vei fi în viață.

— Mor de-adevăratelea ori nu, că eu nu mai înțeleg nimic?

— Nu, nu cred că mori în adevăratul înțeles al cuvântului. O să fie doar o perioadă goală în viața ta – n-am mai văzut

aşa ceva vreodată, ți-am mai spus, aşa că n-am cu ce să o compar.

— Nu m-ai lămurit deloc, Syonne. Tot în ceață mă aflu.

— Va fi un timp în care pentru tine nu se va întâmpla nimic. Nici măcar nu vei merge, nu te vei întâlni cu nimeni... nu ştiu cum să-ți explic. Ca şi cum ai fi în comă. Dar e sigur că după această perioadă o să fii cu totul altfel. O să devii cu adevărat special, deosebit de toți oamenii. Sau aproape de toți. Vei face parte dintre inițiați.

— Ce naiba înțelegi tu prin „special" şi „inițiați"?

— O să fii asemănător cu mine, dar şi diferit în acelaşi timp. Vei avea nişte puteri pe care oamenii obişnuiți nu le posedă.

— Ha, ha, ha! se amuză Samuel, destul de amar, ce-i drept. Iar mă bagi în ceață. Vrei să spui că o să ajung vreun paranormal, ca ăia din filme? Crezi că o să mă transform într-un vrăjitor sau ce?

— Nu mai râde, că râzi degeaba, prostule! se burzului negresa la el. Cândva o să mă cauți şi o să-mi spui că am avut dreptate. Uite, acum o să-ți povestesc cine sunt eu, deşi nu ştiu de ce o fac. De fapt, ştiu: pentru că peste un timp vei fi şi tu un inițiat.

Cei doi tăcură o vreme, timp în care el îşi aprinse o țigară

Winston, iar ea mai trase o gură zdravănă de whisky. Sticla era aproape goală, dar asta nu părea să o îngrijoreze pe bătrână, care nu părea beată deloc.

— Sunt din Africa, iar rudele mele provin dintr-o renumită şi străveche familie de şamani. Ştiam să vindec şi să fac vrăji Vodoo de când aveam doar patru ani. Nimic nu părea imposibil pentru mine pe vremea aceea şi nici în anii care au urmat. Eu am fost cea aleasă ca să am darul şamanilor – singura moştenitoare adevărată a acestei nefericite populații. Locuiam în Africa şi totul era perfect. N-aveam de ce mă plânge. De mică am fost inițiată în practici şi vrăji pe care nu ai vrea să le cunoşti vreodată, însă pe lângă asta vindecam oameni, animale şi uneori chiar plante ori arbori. Îi puteam feri de tot felul de rele, iar dacă îmi cream starea suf letească necesară, puteam să văd viitorul. Nu eu alegeam ce să văd în viitor, ci spiritele o făceau pentru mine, asta e sigur. Am plecat de pe continentul negru pe când aveam aproape treizeci de ani, din cauza unei tragedii pe care nu e nevoie să o ştii tu. O dramă care mi-a lăsat urme atât în suf let, cât şi pe trup. De atunci hoinăresc prin State, pe unde am chef, şi beau până nu mai pot. Asta e rațiunea existenței mele. Să beau ca să uit. Numai că mă îmbăt foarte rar, iar asta mi se întâmplă doar atunci când

spiritele vor să-mi comunice câte ceva.

Ori atunci când se înduplecă, la insistențele mele repetate, să ia legătura cu mine.

Fascinat de scurta poveste a lui Syonne, care părea ruptă de realitate, Branigan stătu puțin pe gânduri, după care o întrebă:

— Păi, şi acum unde locuieşti, femeie?

— De cele mai multe ori sub cerul liber, pentru că numai aşa spiritele mă vizitează mai des, iar eu mă simt purificată. Am casă, dar nu mă duc pe-acolo aproape niciodată. N-o fac decât atunci când trebuie să îndeplinesc anumite ritualuri şi să-mi achit facturile, ştii tu...

— Ştiu pe dracu'. Nici măcar n-am idee dacă să te cred sau nu, dar bănuiesc că prea nebună nu eşti, după modul în care-mi vorbeşti. Bine, dacă zici tu că eşti normală, uite, io te cred!

— Frumosule, nu mă interesează dacă mă crezi sau nu. Nici măcar nu îmi bat capul cu asta. Tot ceea ce trebuie să ştii este că o să mă mai cauți şi o să mă găseşti, indiferent unde ne-om afla Dar nu acum, ci după perioada aia ciudată prin care o să treci. Şi atunci o să te ajut, pentru că îmi eşti simpatic, ți-am spus. Ai un viitor... un viitor foarte interesant, mai mormăi negresa.

— Mă uimeşti, babo!

— În numele prieteniei noastre, uite, dă-mi ceva de scris! Voi scrie pe punga asta de hârtie numărul meu de telefon. Îmi dai odată un pix? Dacă nu mă găseşti acasă, să ştii că sunt pe străzi, printre cartoane şi nefericiți. Asta depinde de spirite, nu de voia mea, ți-am spus. Hai, ajută-mă să mă ridic, că am o treabă! Nu mai stau la taclale cu tine, că şi aşa e prea mult pentru o singură zi. Totuşi, atunci când îți va fi greu, consideră-mă aliatul tău. Poate singurul tău prieten. Ne mai vedem noi peste câțiva ani, ține minte!

— Atât de mult?

— Taci şi ascultă! Amintește-ți doar că eu îți pot explica ceea ce spiritele îți comunică ție, fiindcă tu nu ai învățat să le înțelegi mesajele. Vei fi inițiat brusc, nu ştiu cum, şi de aceea îți va fi foarte greu la început să pricepi ce ți se întâmplă. Hai, nu te mai uita aşa de tâmp la mine şi ajută-mă să mă ridic! Dacă ai fi fost inițiat de mic, aşa, ca mine...

Capitolul II

Cu Lucia cea brunetă, Mahan a avut mult de furcă şi asta i-a plăcut la nebunie. Pur şi simplu o îndrăgise în timp record. Era foarte ascultătoare, dar totodată şi rezistentă la efort. Riposta la fiecare serie de lovituri. Nu stătea ca o momâie, ca fufele dinaintea ei. Din acest motiv, bărbatul s-a simțit dator să-i ofere ceva special. O săptămână încheiată s-a tot gândit ce cadou de adio să-i facă. Asta ca să vadă şi ea cât de sincer o iubeşte.

Era preocupat atât de mult de acest subiect, încât în ultimele două zile nici n-a vrut s-o vadă pe sărmana aflată la un pas de agonie. Simțea că, dacă o bate fără să-i spună cum o va omorî, era ca şi când ar fi trădat-o. Iar el nu dorea în ruptul capului aşa ceva.

Ideea salvatoare i-a venit într-o seară, cu vreo trei ore înainte de miezul nopții. S-a gândit cum ar fi ca Lucia cea brunetă să trăiască de-acum înainte şi să moară fără stomac şi intestine. Partea aceea murdară şi urât mirositoare a ei. Mahan a ținut chiar să studieze puțină chirurgie de pe o casetă din colecția Do it yourself.

Ce-i drept, este un curs de chirurgie veterinară, dar nu-i şi omul la fel ca animalul? gândise el atunci, mândru de

sine ca nimeni altul.

A doua zi de dimineață se puse pe treabă. O trezi pe Lucia cu o pereche de pumni în maxilare, ca să vadă şi ea că n-a uitat-o în cele două zile în care a neglijat-o în mod motivat. Apoi îi spuse degajat:

— Lucia, draga mea, deşi tu m-ai trădat, eu te iubesc cu sinceritate şi voi face pentru tine un lucru minunat, ai să vezi!

Nefericita, speriată, privea cu ochii injectați şi ieşiți din orbite spre Mahan, care se echipa pentru disecție.

— Astăzi vei asista la o operație unică în lume. Vei vedea şi vei simți în acelaşi timp cum îți voi smulge intestinele. Îmi vei mulțumi – sunt sigur – după ce vei scăpa de stomacul ăla scârbos, pe care ştiu că-l urăşti şi tu, îşi încheie Mahan discursul, adăugând: cred că eşti de acord cu mine, nu-i aşa? Dar, înainte de toate, am să ți-o mai trag o dată, că apoi va urma o perioadă de convalescență şi n-o să te mai pot regula.

Lucia cea brunetă nu prea mai avea ce spune... Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost zadarnic. Mahan îi smulsese limba chiar în a doua zi de captivitate. Țipa, zbiera şi-i tot zicea, că nu o cheamă Lucia, încercând să-l convingă că la mijloc era vorba despre o confuzie. Pentru el fusese doar

vina Luciei fiindcă-şi pierduse graiul. Se dovedise prea pisăloagă cu insistențele ei.

Psihopatul o luă în brațe şi o depuse pe marmura rece a unei mese de morgă. Îi smulse hainele de pe ea, lăsând-o goală-puşcă, apoi o întoarse pe burtă.

— Am să ți-o trag în fund de data asta, o anunță bărbatul, administrându-i încă doi pumni în ceafă, aşa, ca să stea liniştită. Apoi îşi scoase organul la vedere, mulțumindu-se doar să-şi ridice şorțul de măcelar şi să se deschidă la prohab. Cu o mână începu să se masturbeze, iar cu cealaltă mângâia spatele victimei, pentru a se excita. Nu trecu mult şi Stuart S. Mahan se năpusti asupra Luciei lui. Îi îndepărtă cât putu fesele una de cealaltă şi se avântă în anusul nefericitei. La început nu reuşi să o pătrundă aşa cum şi-ar fi dorit, şi aproape că se enervă, simțind că ea opune o oarecare rezistență.

— Dacă faci pe nebuna şi nu mă laşi să intru în tine, aduc un cuțit ca să-mi fac loc. Vederea sângelui mă va excita şi mai tare.

Fata se resemnă auzind o asemenea amenințare atroce, destinzându-se şi lăsându-se penetrată, cu un suspin care numai plăcere nu exprima.

Cu o scurtă pârâitură, Mahan reuşi să intre complet în

locul acela strâmt, în vreme ce chipul i se lumină de satisfacție.

— Aşa, târfa mea mică! Ia-o toată, ştiu cât de mult îți place!

Vorbele pe care le rostea îl incitau, determinându-l să izbească din ce în ce mai puternic în spatele fetei. Dar parcă dorea mai mult. Îşi înfipse din nou unghiile în fesele ei şi le depărtă cu o forță animalică, astfel încât să mai poată avansa vreo doi centimetri. La vederea sângelui care țâşni din inelul roz al anusului, bărbatul reacționă satisfăcut:

— Vezi că şi ție îți place! mârâi el, simțind cum îl cuprinde o plăcută amețeală. Nu ți-am zis eu că o să fie minunat? Hai, împinge şi tu înapoi, că mi se apropie!

Şi, într-adevăr, psihopatul dădu semne că era pe cale să ejaculeze. Înteți ritmul penetrărilor, după care începu să geamă cu un glas neomenesc, sfârşind grohăitul doar după ce gustă întregul orgasm de care avusese parte.

*

* *

Mahan o răpise pe următoarea adolescentă din curtea unui colegiu. Ieşise singură, având o carte în mână. El, bine îmbrăcat, o abordase, mimând un aer foarte încurcat:

— Domnişoară, ştiți cumva de unde pot lua puțină apă, pentru că am foarte multe flori în maşină şi mi-e teamă că vor muri, se bâlbâise el, teatral şi totodată timid.

Ştiuse de când o văzuse că e înnebunită după flori, şi se gândise că „dă bine” dacă ar avea şi el asemenea preocupări.

Emoționată de sensibilitatea unui bărbat care părea atât de viril, fata îl duse pe Mahan la o țâşnitoare din curtea colegiului. Chiar îl ajută să ude superbele flori pe care el le pusese într-o camionetă Toyota ultimul răcnet. Bărbatul luase florile de la un fermier de pe drum şi le ținuse intenționat în soare, ca să pălească. Intenționase să o „agațe” pe viitoarea Lucia într-un mod mai original, nu ca „puştanii ăştia fraieri”, care habar n-aveau cum se învârt femeile pe degete.

În general, Mahan depunea eforturi să facă totul ca la carte. Nu lăsa niciun detaliu la voia întâmplării. De aceea, se străduise să realizeze un scenariu cât mai interesant posibil al răpirii. Avea nevoie de încă o Lucia, pentru că fata dinainte murise ca proasta, mult prea repede.

În realitate, el fusese cel care se enervase prea tare şi o pocnise în cap cu un scaun, pentru că avusese tupeul să geamă ca vita când el se uita la meci. Aşa că a buşit-o. Nu fusese vina lui că jocul cu moartea se sfârşise atât de

repede. El o prevenise, cerându-i să tacă. Nu l-a ascultat, aşa că a încasat-o. Oricum, beția sângelui care a pus stăpânire după aceea pe el a meritat efortul.

Păcat că a umplut covorul cu sângele ei murdar, proasta naibii, îşi aminti bărbatul cu năduf.

— De unde ați luat florile astea atât de frumoase, domnule? întrebă fata, admirând ghiveciul din mâna lui.

— Mi-au fost aduse tocmai din Olanda, domnişoară, iar dacă mă ajutați să le descarc la mine în curte, vă promit că vă dăruiesc orice ghiveci doriți.

Văd că sunteți îndrăgostită de flori, la fel ca şi mine.

Fâstâcită, dar şi încântată de propunere, fata dădu din cap, acceptând oferta fără nicio ezitare. Cei doi se urcară în maşină, iar într-o jumătate de oră ajunseră în fața locuinței lui Mahan din Newport. O vilă superbă, impunătoare şi care „țipa” despre luxul pe care şi-l permitea proprietarul.

Cei doi, cu brațele pline de ghivece, intrară în curte, lăsându-le lângă alee, iar Mahan o invită pe fată în bucătărie, ca să se spele pe mâini. În momentul în care ea trecu pragul casei, bărbatul o luă de păr, închise rapid uşa şi o izbi peste față, trântind-o cu capul de marmura neagră din hol.

— Târfă, nu ți-a zis maică-ta să nu vorbeşti cu străinii? o

apostrofă el. Aaa??? Răspunde-mi, că te bat până îți sar ochii din cap! Aşa sunteți toate. Pentru o bomboană şi un suc vă duceți cu primul venit. De ce, Lucia, de ce eşti şi tu la fel ca toate celelalte? țipa el, de parcă se afla în transă, dându-i fetei din când în când câte un picior în burtă. De ce? De ce te-ai dus cu străinii? Ştim cu toții de ce. Pentru că eşti o târfăăă, asta eşti!

Apoi, dintr-odată, cu un calm de om nebun, Mahan o luă pe noua Lucia în brațe, aproape cu gingăşie, şi o aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Dar luați un loc, domnişoară! Se poate... izbucni el în râs, legându-i mâinile şi picioarele, aşa cum procedase cu celelalte victime dinaintea ei.

De când intrase în casă, fata nu mai scosese niciun cuvânt. Era şocată. Efectiv şocată. Încasase palmele şi picioarele fără vreun cuvânt, doar lacrimile îi şiroiau în linişte pe obraz. Simțea o durere care o măcina, însă groaza era mult mai mare. Avea impresia că, dacă deschide gura, bestia o va omorî. Aşa că avea să tacă, orice urma să se întâmple. Era hotărâtă. Va tăcea până când va muri, orice avea să se petreacă cu ea.

— Vrei apă? o întrebă psihopatul. Vezi că ai dreptul la un singur pahar de apă pe zi... sau, bine, hai, două. Mă cheamă

Mahan sau M. S. Pentru prietenii pe care nu-i prea am. Trebuie să-ți spun încă din start că, începând de astăzi, tu eşti sclava mea, iar eu sunt stăpânul tău. Vei face tot ce vreau, dar important este să rămâi în viață cât mai mult timp. Altfel mă supăr. Dacă te întreb ceva şi tu nu-mi răspunzi, mănânci bătaie. Dacă eşti obraznică, iar mănânci bătaie. Aşa că fii foarte atentă! Am anumite tabieturi pe care, dacă mi le strici, va fi foarte rău pentru amândoi, în special pentru tine. Unul dintre hobby-urile mele este televizorul. Dacă scoți vreun cuvânt sau gemi când mă uit eu la meci, te omor. Dacă pierde echipa mea favorită, te tai. Io sunt cinstit şi te previn, trebuie să apreciezi asta. Vei fi şi tu atentă la meci, ba chiar absorbită de el, ca să trăieşti momentul. De asemenea, vei mânca, vei dormi şi vei vorbi cât mai puțin, adică numai atunci când eşti întrebată. Deocamdată, atât. Ai înțeles care sunt regulile?

Pentru a-şi întări ultimele dispoziții formulate, Mahan îi cârpi victimei o palmă peste ochi.

— Ți-am aplicat corecția asta ca să-ți intre bine în cap vorbele mele, sac de box ce eşti!

De atunci trecuseră trei zile. Ultimele trei din viață, căci Lucia simțea că nu mai poate face față acelei terori inimaginabile. Nici în cele mai negre coşmaruri ale ei nu-şi

imaginase că poate exista aşa ceva. Mânca bătaie de dimineața până seara, era arsă cu țigara pe tot corpul şi crestată artistic cu cuțitul, în aşa fel încât să nu facă vreo hemoragie ori vreo infecție. Apoi era violată cu sălbăticie, dar dintre toate, bătaia era cel mai greu de suportat. O încasase cu cureaua, cu biciul şi chiar cu o scrumieră, fiindcă Mahan se enervase deoarece aceasta era ciobită. Mai luase bătaie cu bâta de baseball, cu picioarele şi cu pumnii. Apoi, în fiecare seară, bestia o ducea pe brațe până la duş, punea jetul cu apă rece pe ea, iar când nu mai avea sânge pe răni o scotea şi o lega la loc de scaunul din living room. Abia atunci ochii bărbatului se limpezeau, de parcă acesta s-ar fi trezit brusc din beție. Noaptea, victima nu avea voie să rămână în sufragerie. Răpitorul o cobora, legată de mâini şi de picioare, în pivniță, unde o încuia în beznă.

*

* *

Mahan avea în jur de cincizeci de ani, însă arăta de treizeci. De ce? Nu ştia asta, dar nici nu-i păsa.

Tot ce-l interesa era sângele. Cât mai mult sânge. Beția sângelui. Nu putea fi fericit dacă nu-l vedea, presărat cu lacrimi şi durere, aşa cum nu pot fi fericiți drogații decât în

compania drogurilor lor.

Bani avea o grămadă, pentru că juca la cazinou. Era unul dintre norocoşii inexplicabili. Miza şi câştiga de fiecare dată. Nici el nu ştia cum, şi nici nu-l interesa. Ideea era că întotdeauna ghicea numerele norocoase. Parcă le vedea cu ochii minții înainte, şi asta îi provoca râsul. Din banii câştigați în acest fel şi din alte combinații trăia bine-mersi, concentrându-se numai asupra crimelor sale artistice. Care erau o grămadă, şi nu din vina lui, bineînțeles. Aşa îi plăcea lui Mahan să creadă.

De fapt, psihopatul nu era altceva decât un monstru cu față umană, la propriu vorbind. Un exemplar nereuşit al profesorului Caron, cel care îl crease şi pe Samuel Branigan, zis Lucky (Norocosul). Nimeni nu ştia de existența lui Mahan, pentru că cercetătorul făcuse tot posibilul să nu i se afle eşecul. Căci asta era mutantul – un eşec total. Mai mult decât atât, deşi se ştia că existaseră mai multe exemplare de genul lui Lucky, toată lumea, inclusiv boşii din CIA, erau convinşi că acestea muriseră cu toatele.

Mahan fusese primul om căruia Caron îi injectase tot felul de seruri şi substanțe experimentale. Fusese primul lui cobai uman. Găsit în gunoaie, leşinat, bine bătut şi categoric pe moarte, Mahan încăpuse pe mâinile

profesorului Caron, care-l readusese la viață. De fapt, tot profesorul îi atribuise numele pe care îl purta acum.

Din fericire sau din nefericire pentru el, cioclii laboratoarelor CIA, care recrutau carne de tun pentru profesorul nebun, îl descoperiseră plin de sânge şi cu capul spart. Mahan nu îşi mai aducea aminte aproape nimic din acea perioadă, pentru că era drogat încontinuu – sedat, adormit, anesteziat. Tot acel trecut îi era foarte confuz, şi de aceea prefera să nu îşi bată capul cu el.

Bucuros de marfă – pentru că Mahan era vânjos şi părea destul de sănătos în condiții normale – Caron a experimentat pe el tot ceea ce i-a trecut prin minte.

— Astăzi îi vom face lui Unu (acesta era numele lui de cod) o mică lobotomie. Aş vrea să văd cum se comportă fără anumiți centri nervoşi, declarase profesorul într-o dimineață oarecare.

Foarte bine dispus, „savantul" îl operase pe Mahan pe creier, operație în urma căreia acesta nu şi-a mai revenit niciodată complet, deşi supraviețuise perioadei de convalescență.

Şi acum, deşi trecuse destulă vreme, fostul pacient avea dese accese, de furie şi vedea negru în fața ochilor în anumite momente. Adesea îşi pierdea cunoştința, iar când

îşi revenea, era însetat de sânge. Beția sângelui îl poseda, fascinându-l. Dar cel mai mult îi plăcea atunci când avea viziuni.

Viziuni ce îi dezvăluiau nenorocirile pe care urma să le comită, înainte ca măcar să-i treacă prin cap aşa ceva.

*

* *

Deşi trecuse ceva vreme de când nu-l mai văzuse pe Lucky şi nici nu mai vorbise cu el la telefon, agentul special CIA Thomas Roe îşi aduse brusc aminte de prietenul său, pe când încerca să îşi omoare urâtul, trecând în revistă numerele de telefon din agenda celularului propriu. Când ajunse la o târfă cubaneză îşi reaminti că, într-o zi, fusese cât pe ce s-o angajeze amândoi pentru o noapte de amor „à trois". Fusese propunerea lui, pentru a se eschiva de la o călătorie la Havana cu care Lucky încerca să-l ademenească. Nu că nu i-ar fi plăcut o atare escapadă, însă ştia de la început că şefii lui nu i-ar fi aprobat o asemenea excursie în veci.

— Ce păcat că am ratat acea ocazie, zise el cu glas tare, fără teama de a fi auzit, deoarece barul irlandezului Fitzpatrick, în care se afla, era aproape gol la ora aceea.

Masivul agent, devenit dintr-odată visător, îi strigă proprietarului speluncii, care era şi barman în acelaşi timp:

— Bă, jigodie, ia mai adu-mi un pahar din whisky-ul tău puturos, că mi s-a uscat gâtlejul! Da' repede, până nu mă ridic la tine şi îți croiesc vreo două peste scăfârlia aia pleşuvă.

Mormăind în loc să dea replica cuvenită, mai mult din lene decât din bună creştere, bătrânul îşi servi clientul în sictir.

— Şi ia zi, mă, englez nenorocit – continuă Roe, pus pe harță –, cum îți mai merg afacerile?

— La fel cum îi merge şi mă-tii, care face trotuarul în fața localului meu, răspunse barmanul, nemaiputându-se abține. Şi bagă de seamă că nu stai de vorbă cu un împuțit de englez, ci cu un irlandez get-beget!

— Ha, ha, ha! făcu agentul, vizibil amuzat. Este că te-am adus pe linia de plutire? Prea erai morocănos şi nu înjurai pe nimeni, cum îți este obiceiul. Amice, ți-o spun eu: nu te mai gândi la ziua de ieri, că o uiți şi pe aia de azi. Lasă-le dracului de nostalgii! Cine trăieşte din amintiri moare puțin în fiecare zi, ascultă-mă pe mine!

— Bă, nenorocitule, viața asta e un rahat mare de tot, ăsta-i adevărul, dacă vrei să-l auzi. Şi îți spune asta un

irlandez care a luptat pentru țara lui, dar degeaba...

— Vezi, aici concepțiile noastre diferă ca de la cer la pământ. Eu, spre exemplu, decât să muncesc degeaba, mai bine stau degeaba. Aşa e şi cu lupta aia a ta despre care îmi tot vorbeşti. De ce dracu te-ai mai apucat de război, dacă ştiai că respectiva cauză era pierdută din start?

— Pentru că mă-ta, în loc să mă lămurească cum stau lucrurile, prefera să mi-o sugă cât era ziua de lungă. Şi, cum e o femeie civilizată, n-a vrut să vorbească cu gura plină.

În acel moment, în local îşi făcură apariția doi polițişti de stradă, fercheşi şi puşi la patru ace. Se instalară pe scaunele înalte de la bar şi priviră nerăbdători spre patronul Fitzpatrick.

— Iar au venit filfizonii ăştia, şopti irlandezul, nemulțumit. E a treia oară în ultima săptămână. Sunt noi prin zonă şi încearcă să se impună, consumând pe gratis de la mine. Ce doresc domnii? continuă barmanul, îndreptându-se spre cei doi.

— Ca de obicei, răspunse unul dintre ei. Câte o cafea mare şi un whisky.

În timp ce prepara băuturile, având aerul unuia care se desparte de propriul sânge pentru a-şi servi clienții vampiri, Fitzpatrick le spuse, privind printre ei:

— Consumația vă costă, douăzeci şi doi de dolari, domnilor.

Cei doi se uitară tâmp unul la celălalt, în cele din urmă izbucnind într-un râs chinuit.

— Patroane, ți s-a urât cu binele, ori o cauți cu lumânarea? Cred că nu vrei să îți închidem spelunca şi să te lăsăm pe drumuri acum, la bătrânețe...

Bătrână e mă-ta, şi nu mai are nici dinți în gură de câte a supt la viața ei! ar fi vrut irlandezul să-i răspundă celui care vorbise, însă se abținu în ultima clipă.

— Domnilor, îmi pare rău, dar nu mai pot să vă dau pe gratis. Doar vedeți şi dumneavoastră că în barul meu nu prea se înghesuie clientela. Încercați în altă parte!

În clipa în care polițiştii începură să râdă cu gura până la urechi, Tom Roe se ridică de la locul său, mimând că este beat criță. Se apropie gârbovit şi în paşi de vals de bar, răstindu-se la Fitzpatrick şi bâlbâindu-se îngrozitor:

— De ce nu – nu le dadai bă, păpă gratis? Nu eiei nu te păpăzeşte, ir-ir-irlande-dez nenorocit? În lolocu lor, io-io te-te luam la bă-bă-bătaie până acum. Şi mă-mai te şi-şi aresta-tam, hâc!

Toți interlocutorii îl priviră surprinşi pe masivul turmentat, mai puțin vreo câțiva clienți de la mesele mai

îndepărtate, care erau deja bine „făcuți” şi nu le mai păsa de ceea ce se petrecea în imediata lor apropiere.

— Auzi-zi ce ți spun eu, bă? Băbă, auzi-zi sau nu? Le dadai la domnii dă bă-băut ce vrea ei-ei şi pe ur-urmă îmi dadai şi mie, hâc, tot aşa, că şi io-io sunt om, n-nu?! Da-dacă vrei, te-te pot şi păzi, hâc, la o adi-adi-adică...

De data asta, polițiştii se ofuscară la cuvintele chef liului şi se simțiră datori să intervină:

— Cetățene, dacă nu îți vezi degrabă de treburi, o să ai necazuri.

— Poți ajunge chiar la secție, sub acuzația de tulburare a liniştii publice şi a proprietății private, interveni şi celălalt, pentru a întări amenințarea colegului său. Cum poți pretinde băutură pe gratis, mai ales în halul de ebrietate în care te afli?

— Da-da voi cum puputeți? făcu agentul CIA pe miratul. Băbă irlan-de-dezule, dă-dă de băut la toa... toa... tă lumea, da-dacă vrei să nu-nu-ți crăp ca-capul! Da-dacă nu – nu vrei scan... dal.

— Vezi, patroane, de ce ai nevoie de noi? reacționă unul dintre oamenii legii, ridicându-se hotărât de pe scaun şi scoțându-şi cătuşele la iveală. Acum pricepi că fără noi nu se poate?

Între timp, Fitzpatrick înțelesese intențiile amicului său şi începu să-i facă acestuia jocul.

— Lasă, Thomas, că îți dau de băut, numai renunță la scandal! se milogi barmanul, întorcându-se apoi spre cei doi polițişti: nici nu ştiți ce urât face la beție.

Oamenii legii îşi râseră în barbă. Între timp se ridică şi cel de-al doilea, în scopul de a se impune prin statura lor impresionantă, de peste un metru şi optzeci de centimetri înălțime. De fapt, amândoi erau nişte huidume.

— Ai să dormi la noi în noaptea asta, cetățene, mai apucă unul să rostească, înainte ca agentul Roe să se îndrepte şi el de şale.

Devenise cu aproximativ un cap mai înalt decât cel mai arătos dintre polițişti şi, ca prin minune, cetățeanul turmentat nu se mai clătina. Ba chiar şi de bâlbâială scăpase, tot ca prin minune.

— Şi ziceți că mă duceți la secție, copoilor? Da, ce, credeți că eu n-am unde dormi? Până una-alta, aflați că aveți de-a face cu un agent CIA. Asta ca să nu ziceți că nu v-am prevenit din timp. Şi-acum pune, bă, sfrijitule, o cătuşă la mâna ta, iar pe cealaltă la mâna camaradului tău, dacă nu vreți să dați de belea.

Cu toată surpriza care pusese anterior stăpânire pe ei, polițiștii nu se putură abține să nu izbucnească în hohote de râs. Prevăzători totuşi, făcură câte un pas înapoi şi îl somară pe Roe, ducând mâna la pistoale:

— Tot ce vei spune va putea fi folosit împotriva ta...

— ... Ai dreptul la un avocat, iar dacă nu-ți permiți unul...

Dar ultimul vorbitor nu mai apucă să-şi ducă până la capăt fraza învățată la academie, că o lovitură fulgerătoare în frunte îl făcu să se prăbuşească pe spate, cu picioarele adunate sub el.

Mut de surpriză pentru câteva clipe, camaradul său scoase pistolul şi îl îndreptă spre agresor. Din grabă, însă, nu apucă să-l mai armeze şi să-i tragă piedica.

Realizând gafa comisă de proaspătul copoi, Tom Roe apucă arma de țeavă şi o răsuci, prinzând totodată degetul tânărului pe trăgaci şi chiar întreaga încheietură.

— Acum ai două şanse, amândouă fiind la fel de îngrijorătoare pentru tine. Unu, îți rup falanga, sau poate că întreaga încheietură, şi te scot din circuit pentru minimum o lună de zile, şi doi, îți proiectez o directă de stânga în plină figură, de nu te mai scoală ăia de la ambulanță nici după

două ore. Ca să nu mai vorbim despre cum o să arăți după aia... Ce preferi?

Văzând că gluma se îngroaşă, omul legii încercă s-o lase mai moale, îngrijorat şi de faptul că tovarăşul său nu dădea semne că ar reveni la viață.

— Suntem polițişti, cetățene, şi nu vei scăpa prea uşor pentru că ne-ai atacat.

— Iar eu sunt agent CIA, aşa cum v-am precizat la început, cu numeroşi martori, şi era de datoria mea să iau atitudine în fața abuzurilor oamenilor legii. Ce părere ai, crezi că şefii voştri se vor mulțumi doar să vă dea afară din Poliție, ori vă vor întocmi şi câte un dosar de trimitere în judecată pentru fapta comisă? Fitzpatrick, toarnă frapiera cu gheață în capul nenorocitului ăluia leşinat, ca să-i cerem şi lui părerea. Aşa e cinstit, după părerea mea.

— Cu plăcere, pal, încuviință irlandezul, executând încântat dispoziția amicului său.

Cinci minute mai târziu, cei doi polițişti achitau conştiincios consumațiile anterioare, apoi pe cele recente, pe care nu le mai consumaseră, lăsând patronului un bacşiş gras şi jurând că nu vor mai intra în acel local (decât în caz de forță majoră) câte zile or mai avea.

— Şi ziceți că veți fi băieții cuminți de-acum încolo? continuă Tom să se amuze, în compania cheliosului irlandez.

— Da, şefule, n-o să-l mai deranjăm pe prietenul tău. Dar afacerea asta va rămâne între noi, nu-i aşa?

— Eu ştiu... poate dacă mai dați şi voi un rând, reflectă Roe. Mie şi la amărâții ăştia din local, care se vor ruga pentru sănătatea voastră, vă asigur! Cu o asemenea minune – să le dea Poliția de băut – nu se întâlnesc în fiecare zi.

Spre sfârşitul micii petreceri care urmă, unul dintre polițişti îndrăzni să-l întrebe pe Roe:

— Domnule, şi chiar sunteți agent CIA?

În loc de răspuns, acesta îi vârî una dintre multele sale legitimații sub nas, spunându-i:

— Poți fi sigur de asta! Altminteri erați de mult în cu totul altă parte decât sunteți acum. Doar luptăm de aceeaşi parte a baricadei, nu?

— În acest caz, vă asigurăm de tot sprijinul nostru oricând veți avea nevoie de nişte oameni ca noi. Iată cărțile noastre de vizită, dacă se va ivi vreodată un asemenea prilej.

*

* *

Patru curele de piele îi imobilizau Luciei celei brunete mâinile şi picioarele, împiedicând-o să facă vreo mişcare. Gura îi era plină de un sânge amar şi simțea dureri sfâşietoare în tot trupul. Îl implora din priviri pe Mahan să o ucidă ca să-i curme suferința, însă acesta era de neînduplecat. Ea nu mai putea vorbi, ori teroristul fusese foarte categoric: dacă voia ca suferințele ei să se încheie, trebuia s-o spună cu glas tare şi răspicat. În fond, ce mare lucru îi cerea el?!

Era întinsă pe spate. Deasupra ei bărbatul instalase o oglindă, fiindcă îi promisese că va vedea tot timpul ceea ce se va petrece. Experiența nu-i reuşise cu Lucia dinaintea ei, dar acum trebuia să ducă operația la bun sfârşit.

— Şi, ca să fiu sigur că nu ai să mă înşeli şi de data aceasta, închizând ochii pentru a nu remarca munca mea – aşa cum ai făcut toată viața –, îți voi tăia mai întâi pleoapele, decretă el.

Fata abia apucă să vadă lama bisturiului şi fața schimonosită de o sadică plăcere a lui Mahan. Apoi, o durere ascuțită şi un val de sânge cald îi începoşară privirea. Şi-ar fi dorit să plângă cu lacrimi, însă doar sângele în care îi înotau acum ochii îi şiroia pe obraji. Leşină.

Se trezi, tot de durere. Psihopatul îi cauteriza conştiincios

rănile deschise din jurul ochilor. În încăpere mirosea dulceag a carne arsă şi a sânge. Un sfert de oră a durat operațiunea cu fierul înroşit, în final, extenuat, bărbatul se aşeză pe un scaun şi îşi desfăcu încă o sticlă de bere, admirându-şi

„Capodopera”.

— Şi eu mă mir de mine cât de calm pot fi, începu el să urle din senin. Muncesc pe brânci, ca să fii pregătită şi să arăți minunat, iar tu... tu eşti o jigodie nerecunoscătoare.

În acel moment bărbatul intră în criză, pierzându-şi cunoştința. Nu realiză cât stătuse aşa, dar când îşi reveni, se ridică tremurând de pe scaun şi puse mâna pe o bardă.

— Ar trebui să te dezmembrez de vie, ca să vezi şi tu ce urât îți stă! țipă el ca un descreierat. Acum te iert, dar asta este ultima favoare pe care ți-o mai fac. Aşa să ştii!

Luă bisturiul şi se apropie de masa de operație.

Lucia, împietrită de durere şi de spaimă, avea să asiste pe viu la propria ei măcelărire. Îi era prea frică să şi leşine. Ajunsese să nu-şi dorească altceva decât ca totul să se sfârşească odată, cât mai repede cu putință. Voia să se elibereze definitiv de cruntul chin ce-i fusese hărăzit de o soartă potrivnică.

Pentru început, monstrul îi făcu o tăietură de douăzeci de

centimetri, undeva mai sus de buric. Cu nişte pensete mari îi îndepărtă pielea, stratul de grăsime albă şi muşchii rozalii. Se simțea pe deplin satisfăcut de ceea ce vedea, iar sângele îl încânta parcă mai mult ca de obicei.

Lucia vedea în oglindă totul, în cel mai mic amănunt. Nu suferea prea mult, deoarece Mahan îi făcuse o anestezie parțială în coloană. Pe lângă faptul că voia să imite o operație perfectă, se temuse că fata ar putea muri din cauza durerii, lăsându-l cu buza umf lată când îi era lumea mai dragă. Pentru ea, acela era un moment de „relaxare". O dureau doar capul spart, pleoapele arse şi rana provocată de limba ce-i fusese smulsă şi ei. Atât... Avea însă să asiste cu groază la extirparea intestinelor şi a stomacului, iar asta o îngrijora din cale-afară. Îşi dorea să moară în timpul operației, ca să nu mai sufere. Să-şi piardă tot sângele şi să-şi dea suf letul. Nu credea, însă, că va avea norocul acela. Deasupra ei tronau, pe un suport medical numit „cuier", pungi mari cu sânge grupa A2. Sânge pentru ea.

Foarte preocupat să scoată metri de intestin gros şi subțire din trupul victimei sale, Mahan se încurca în el şi din această pricină era tare nervos.

— Uite, vezi, până şi partea asta scârboasă din tine mi se opune!

Înfăşură intestinele pe un mosor de hidrant şi se pregătea ca apoi să-i extirpe stomacul. Era foarte absorbit de ceea ce făcea, cu toate că se cam clătina pe picioare în unele momente.

— Am folosit atât anestezic cât să-ți revii într-o jumătate de oră, o asigură el, de parcă victima i-ar fi cerut explicații. Acum ar cam trebui să simți totul, mai completă Mahan. Semn bun, nu-i aşa? o întrebă asasinul, amuzându-se de propriile cuvinte. Să fii foarte atentă, te rog! Imediat îți voi smulge stomacul şi n-ar fi de dorit să pierzi un asemenea spectacol inedit. Nu voi putea repeta figura, aşa că nu e cazul să leşini ca proasta tocmai acum, mai apucă el să adauge, înainte de a ajunge la punctul culminant al ororii.

Din fericire, dorința victimei se împlini şi inima fetei cedă. Lucia cea-brunetă îi dădu psihopatului lovitura de grație şi, fără să-i ceară voie măcelarului de femei, îşi dădu duhul, spre disperarea acestuia.

— Nu se poate! răcni Mahan, frângându-şi mâinile însângerate. Unde am greşit!? Ticăloaso, am să te fac pastă de carne pentru câinii vagabonzi din oraş! Asta meriți.

Astfel îşi încheie sadicul asasin „relația” cu Lucia cea brunetă, după care se năpusti cu barda asupra trupului

neînsuf leţit, pentru a-l aduce în starea de a fi numai bun de dat prin maşina electrică de tocat.

Pe Susan Porter – aşa cum o chemase pe fată în acte – nu a găsit-o nimeni, niciodată.

A urmat o Lucia roşcată, pe nume Barbara Stone, care însă a sucombat mult prea repede pentru gustul morbid al asasinului. Aşa că a fost nevoie de o nouă victimă. De data asta Mahan voia ceva mai proaspăt, adică sânge tânăr, fresh. O fiinţă fără boli de inimă, care să nu-i strice cheful tocmai atunci când îi era lumea mai dragă.

Capitolul III

— Nuuu, lasă-mă, bestie! au fost ultimele cuvinte pe care victima a mai apucat să le rostească, acestea provocându-i bărbatului o plăcere enormă.

Cel mai mult îl amuza să îşi „vadă" propriile crime mai întâi în vis şi apoi în realitate. Astfel, plăcerea era dublă şi putea fi controlată.

— Hai să îți citesc ziarul din dimineața asta, proasta naibii! îi zise Mahan, care se trezise foarte bine dispus, în urma unui vis remarcabil. Trebuie să ştii şi tu ce se mai întâmplă în lume.

Acea Lucie nu putea spune nimic. Era deja pe jumătate moartă, atât din cauza rănilor, cât şi de groază.

— Uite, în seara asta iarăşi avem meci. În concluzie, gândeşte-te unde vrei să te crestez, în caz de... ceva. Pe pagina asta nu e nimic interesant. Ah, ia priveşte, eşti căutată! exclamă el neatent, fără să vadă slaba sclipire de speranță din ochii tumefiați ai tinerei.

— Ia fii atentă, târfo!

Joanne Glover a dispărut acum trei zile, în timp ce se întorcea de la serviciu. Colegii susțin că nu au observat nimic suspect în comportamentul ei, deşi bănuiau de multă

vreme că are un iubit secret.

Poliția nu poate spune cu certitudine dacă este vorba despre o răpire sau despre o tânără care pur şi simplu a fugit din casa părintească. Rudele acesteia au făcut un apel disperat către Joanne, pe care au rugat-o, prin intermediul televiziunii, să se întoarcă acasă. Cei care dețin informații...

— Ai văzut! Nimeni nu ştie nimic de tine. E frumos? Ăştia habar n-au nici măcar cum te cheamă. Auzi, Joanne...

Apoi intră în transă, întinzându-se cât era de lung pe podea. Ceva mai târziu, când îşi reveni, din calmul anterior nu mai rămăsese nimic. Se ridică încet, furios şi însetat de sânge, îşi scoase cureaua de la pantaloni şi se apropie de fata care începuse să urle de frică.

— Târfo, ai un iubit secret? o întrebă el, croind-o peste față cu cureaua şi lăsându-i o dungă lată şi roşie pe obraz. Unde e? Spune-mi unde e, că vă omor şi pe tine şi pe el! Nesimțito, mă minți de când te ştiu!

Şi iarăşi o lovitură de curea îi brăzdă nefericitei obrazul, iar catarama îi plesni tâmpla, de unde țâşni sângele.

— Te omooor!

Dar parcă era deja prea târziu. Fata, plină de sângele care îi şiroia pe față, nu mai putea spune nimic. Părea ca şi moartă.

Lucia Timpson era o tânără de o frumusețe răpitoare. Pentru gusturile unora, putea părea chiar, prea frumoasă. Locuia în Sunsville, un orăşel cu doar 1350 de locuitori din California, situat la 150 de mile de coastă şi de toată nebunia de la Hollywood.

— Mamă, o să ajung vreodată şi eu vedetă? o întreba micuța blondă pe Kate, de fiecare dată când vedea câte un film siropos.

— O să ajungi, desigur. Ți-a spus şi Marie, sora ta, că într-o zi va veni Făt-Frumos, te va răpi din brațele mamei tale şi îți va dărui gloria. Atunci, toată lumea va fi la picioarele tale, draga mea, o alinta Kate pe Lucia.

Aşa crescuse, cu gândul la prințul care într-o bună zi avea să-i ofere pe tavă lumea întreagă. Timpul trecuse, iar Lucia se făcuse din ce în ce mai frumoasă. Toți băieții din clasa ei îi dădeau târcoale, în frunte cu căpitanul echipei de fotbal.

— Lucia, te iubesc ca un descreierat şi vreau să-mi fii soție!

Se înserase bine. Ted o scosese la plimbare cu maşina în afara localității.

În loc de răspuns, fata îl sărută apăsat pe gură, gândindu-se: oare de ce băiatul ăsta nu merge niciodată mai

departe de nevinovatele lui pipăieli?

Probabil că este un prost şi un timid, de-aia, îşi răspunse ea în gând. Va trebui să iau eu inițiativa, că altfel rămân virgină până la adânci bătrâneți.

Şi Lucia trecu la fapte. Mai întâi îi descheie cămaşa, apoi procedă şi cu a ei la fel. În clipa în care îşi scoase sutienul, puştiul începu să saliveze din senin. Sfârcurile fetei se întăriseră şi aproape că o dureau de poftă, dar Ted nu se încumeta să îşi înfigă gura în sânii ei, mulțumindu-se să îi mângâie cu blândețe.

— Muşcă-mă! îl îndemnă fata, trăgându-l înspre pieptul ei. Mai tare, că nu mă spargi, prostule. Abia atunci tânărul începu să o morfolească, în timp ce ea îl ciufulea satisfăcută şi doritoare de amor. Îşi duse o mână între picioare, îndepărtând uşurel minusculul chiloțel pe care îl purta, şi începu să-şi frece clitorisul, scâncind de plăcere. Se mai masturbase ea şi cu alte ocazii, dar niciodată nu o făcuse în compania unui bărbat. Sau, mă rog, băiat. Era conştientă că pentru început trebuia să se mulțumească cu ceea ce avea la îndemână.

Auzindu-i scâncetele, Ted crezu că pe Lucia o doare şi îi abandonă sfârcurile, îngrijorat.

— Muşcă-le în continuare, prostule, nu te opri! îl

apostrofă fata, care era din ce în ce mai înfierbântată.

Atunci realiză şi el că Lucia se masturba alături de el. Rămase de-a dreptul siderat.

— Dar, iubita mea, ce faci tu acolo?

— Mi-o trag, îi răspunse ea, vizibil deranjată de imbecila lui întrebare. Ce, credeai că doar băieţeii au voie să se joace cu puţulica? Mai bine ţi-ai vedea în continuare de treabă, înainte să îmi strici tot cheful.

Tânărul realiză repede că aşa ceva nu era de dorit, continuând să sugă şi să muşte sfârcurile care se mai măriseră puţin în ultimele câteva minute.

Ceva mai încolo, cu capul lăsat pe spate, fata închisese ochii şi prinsese a zvâcni din bazin din ce în ce mai repede, semn că orgasmul nu avea să întârzie s-o copleşească. Cu mâna rămasă liberă apăsase capul primului ei amant, astfel încât el să înţeleagă odată pentru totdeauna că trebuia s-o muşte mai tare. Şi mai tare...

Într-un final îşi prinsese cu dinţii buza de jos, mai zvâcnise de câteva ori din bazin şi juisase cu o plăcere pe care, într-adevăr, nu o mai simţise până atunci.

El o privise pentru câteva secunde îngrijorat, încercând să o întrebe ceva. Dar fata îi acoperise gura cu un sărut prelung şi pătimaş, timp în care îl desfăcuse la pantaloni şi

îi scosese membrul erect afară.

Amuțit din pricina surprizei, băiatul nu îndrăznise să mai spună nimic. Penisul i se afla de mult în stare de maximă erecție, aşa că se stăpânea cu greu să nu termine înainte de a fi cazul.

Sărutările Luciei începuseră să coboare pe pieptul lui până în dreptul sfârcurilor, pe care i le linsese şi i le muşcase cu poftă de câteva ori. Apoi coborâse în continuare şi, fără alte preparative, îi luase membrul în gură, aşa cum văzuse ea că se procedează, vizionând filme XXX.

Adolescentul îşi suprimase cu mare dificultate un strigăt, după care se avântase de două, trei ori în gura fetei şi începuse să ejaculeze prelung. Gemetele înfundate de plăcere ale Luciei îl făcură să fie încă şi mai surprins, însă îşi văzuse în continuare de treabă, eliminând tot ce avea mai bun în el. La sfârşit, în vreme ce ea îi lingea şi ultimele picături de lichid seminal, o întrebase ca idiotul:

— Bine, dar cum poți face aşa ceva, Lucia?

— Mai bine taci, îl întrerupsese fata, lingându-se pe buze. Pentru tine am făcut-o, aşa că ar trebui să-mi fii din cale-afară de recunoscător. Nu te întâlneşti în fiecare zi cu aşa ceva, crede-mă pe cuvânt!

După o vreme organul lui Ted revenise la viață, iar Lucia

nu mai ratã momentul de a-şi începe cu adevărat viața sexuală. Ceva mai târziu, el o întrebase cu timiditate:

— Şi cum rămâne cu cererea mea în căsătorie?

— N-ai înțeles nimic, băiețică! Lumea ta nu-i pentru mine. Nu mă confunda cu Kim, Mimi, Cindy sau cu celelalte prietene ale mele. Eu voi ajunge vedeta localității. Să fac perechea de vis a oraşului cu tine şi să-ți umplu ferma de copii, nu mă interesează. Pur şi simplu, chestia asta nu e de mine.

— Dar, Lucia, noi doi ne-am iubit...

— ... Ted, nu confunda tăvăleala noastră cu dragostea pe care o aştept eu. Ce n-ai înțeles tu e că eu aveam nevoie să ştiu cum stau lucrurile cu amorul. De aceea ți-am cedat. Acum s-a terminat, înțelege asta! Simt că în curând voi pleca de aici. În concluzie, uită-mă sau păstrează-mă frumoasă în amintirea ta! Aşa, ca pe o zână...

Şi astfel îl părăsise Lucia pe Ted, primul ei bărbat, care nu avusese nimic din ceea ce visa ea să primească. Era sigură că tânărul nu-i putea oferi întreaga lume pe care, evident, o frumusețe blondă ca ea o Merita din plin.

*

* *

După ani, la familia Timpson era petrecere mare. Lucia, frumoasa familiei şi a localității, îşi serba majoratul. Avea 21 de ani, era ambițioasă şi sigură că o aşteaptă celebritatea. Mama îi pregătise o mare surpriză. Cunoscuse la cârciuma unde lucra un producător de la Hollywood. Un bărbat stilat, frumos şi plin de bani. Dacă n-ar fi fost vorba despre Lucia, s-ar fi oferit chiar ea să-l părăsească pe plicticosul ei soț, pe nume Cole. În fond, cum arăta încă destul de bine, era convinsă că ar fi reuşit să-l cucerească pe frumosul acela, se flata ea în taină.

— Mulțumesc, superbă doamnă! o gratulă Mahan pe Kate, în vreme ce îi lăsa un bacşiş gras. Păcat că la noi, la Hollywood vreau să spun, se caută mai mult puştoaicele. Aş fi avut un rol minunat pentru dumneavoastră, dar afacerile sunt afaceri.

— Oh, domnule, mulțumesc! Să ştiți că şi eu am fost pe punctul de a lucra în show-bizz. Dar a intervenit o neşansă... ştiți cum e. Aveți afaceri în branşă? întrebă Kate, ca să-l mai păstreze puțin pe străin prin zonă.

— Scuzați-mă, unde mi-o fi fost capul?! Am uitat să mă prezint. Sunt Stuart S. Mahan, producător la Hollywood. Mă aflu în trecere spre Las Vegas.

— Cu afaceri, ori vă plac jocul şi riscul?

— Şi una, şi alta. Văd că deja m-ați... citit.

— Domnul meu, eu văd multă lume pe-aici, se făli Kate, având aerul unei dame ofilite de provincie, înnoptați la Sunsville?

— De fapt, chiar voiam să vă întreb dacă nu ştiți vreun hotel mai de soi prin zonă.

— Dacă vreți... dacă doriți, puteți trage la noi. Cred că voi avea şi o surpriză pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, sunteți... eşti foarte drăguță, dar n-aş vrea să te deranjez. Accept numai dacă insişti.

— Bineînțeles că insist, sări Kate, cu gândul la frumoasa ei fiică, pentru care ar fi fost în stare să facă orice i-ar fi cerut acel domn bine făcut.

Petrecerea începuse. Regina blondă din Sunsville era parcă mai frumoasă ca oricând. Cel puțin lui Ted i se părea divină. Dar nu pentru el se pregătise fata.

— Lucia, Lucia!

— Da, mamă, vin imediat!

— Draga mea, aş vrea să-l cunoşti pe domnul Stuart S. Mahan, producător de film la Hollywood.

— Încântată de cunoştință! se entuziasmă Lucia, potrivindu-şi o buclă rebelă, după care, uşor ruşinată, îi întinse mâna musafirului.

— Kate, ai avut dreptate, fata ta este exact ceea ce căutam. La ordinele dumneavoastră, domnişoară, adăugă el pe un ton glumeț şi milităros, sărutându-i Luciei mâna dreaptă, pe a doua falangă a degetului inelar.

— Mamă, ce-mi ascunzi!

— Îl las pe domnul Mahan să-ți dezvăluie secretul, zise Kate, după care se îndepărtă.

Fata era mai mult decât încântată. Radia de fericire, fiind convinsă că îşi găsise prințul visat. Trebuie să aibă în jur de 30-34 de ani, se gândea ea, admirând costumul scump al bărbatului.

— Şi care-i surpriza? îndrăzni blonda în cele din urmă.

— Păi, pentru început, asta, spuse Mahan, arătând spre Porsche-ul său plin de flori.

— Ah, dar sunt minunate! exclamă proaspăta majoră. Sunt pentru mine?

— Absolut toate. Dar nu asta e surpriza despre care îți vorbea Kate. Cum sunt producător de film, mă bucur că am avut şansa să te întâlnesc pe tine, tiparul femeii perfecte, îşi începu bărbatul discursul.

În mod obişnuit, Lucia ar fi sărit ca arsă, mirosind linguşelile celui care i le-ar fi adresat. Nu şi de această dată, însă. Îi plăcea peste măsură să fie apreciată şi acum simțea

cum orgoliul îi este răscolit.

— Cred că ți-au mai spus-o mulți tineri, dar să ştii că eşti într-adevăr frumoasă! Răpitor de frumoasă...

— Mă flatezi...

— Nu e chiar aşa, mai bine lasă-mă să-ți explic! Hollywood este un cuvânt magic. Iar eu am afaceri şi relații de-a dreptul magice acolo. Şi ca să-ți arăt că nu-ți vând gogoşi, îți ofer chiar acum un contract pe şase luni cu firma mea, Star Production, specializată în casting. Am hârtiile la mine. Acum, că eşti majoră, nu trebuie decât să spui da. Ce zici de această perspectivă?

— Când plecăm? întrebă veselă Lucia, care – fără să-şi dea seama – lăsase garda mult prea jos şi mult prea repede.

Una dintre locuințele lui Mahan se afla la Newport, Nevada. Acolo îşi duse falsul producător şi proaspăta achiziție, după ce curățase imobilul şi scăpase de cadavrul Joannei Glover.

Bărbatul trebuia să o lase singură o vreme pe Lucia Timpson, ca să mai facă rost de bani cash... Iar, pentru aşa ceva, Las Vegas era cea mai nimerită locație. Aşadar, îi dădu fetei un debit-card pentru a face cumpărături şi ca să se distreze până când avea el să se întoarcă. Apoi urmau să-şi continue drumul spre cetatea filmului, Hollywood. Mahan îşi

luă rămas bun, sărutând-o delicat pe buze, şi plecă.

Câteva ore mai târziu opri automobilul pentru cină, la trei mile de Cribs, o mică localitate situată la o oarecare distanță de autostradă. Cârciuma era aproape goală. Doar el, doi camionagii şi personalul. Comandă ceva de mâncare şi, după ce se sătură, dădu să meargă la toaletă. Unul dintre camionagii trase o flegmă după Mahan.

— Ce şmecheri se mai dau şi orăşenii ăştia! Maşini scumpe şi tot felul de fițe. Morții mă-sii! Mahan se întoarse încet şi îi privi pe cei doi şoferi unsuroşi. Privirea i se întunecă, începând să sclipească de ură, iar bărbatul schimbă brusc direcția, îndreptându-se către ieşire.

— Ce zici, Hal, i-o tragem papagalului, ca să-i scoatem fumurile din cap? îşi întrebă namila tovarăşul.

— De ce nu, merită, dă-l în mă-sa de orăşean! Ai văzut cum se uita la noi, ca la doi căcați. Pe el!

Zdrahonul şi Hal se repeziră afară după Mahan. Îl văzură pe bărbatul cel chipeş cum caută ceva prin portbagaj. Împrejurul lor nu era țipenie de om, iar cele câteva felinare fuseseră deja stinse.

— Ce faci, fluturaş, îți cauți pistolaşul care se asortează

cu maşinuța ta cea nouă? râse zdrahonul, agitând înspre orăşean o bâtă scoasă de sub geacă.

— Hal, uită-te cum s-a căcat pe el de frică, boul! Acum nu mai are curajul să ne sfideze.

Cei doi şoferi rămaseră deodată înmărmuriți. Mahan se întoarse înspre ei, ținând în mână o drujbă de proporții impresionante. Până să se dezmeticească agresorii acesta trase de şnur, porni unealta şi, cu o mişcare rapidă, îi sfârtecă namilei stomacul. O baltă de suc gastric şi alimente proaspăt înghițite, precum şi alte resturi urât mirositoare, se formă la picioarele bărbatului, care nu apucă să mai zică nici pâs, căzând mai întâi în genunchi, ca apoi să se prăbuşească în propria-i mizerie. Hal aruncă lanțul cu care avea de gând să-i îndoaie orăşeanului spinarea şi dădu să fugă spre camion. Mai iute de picior, Mahan îi transformă glezna într-o masă de carne însângerată, apoi îl târî lângă huiduma care horcăia.

— Am să vă lungesc unul lângă altul, pentru că nu vreau să consum benzina din drujbă, se justifică el. Vă voi sfârteca dintr-o singură trecere pe amândoi. E mai practic aşa, deci n-aveți de ce să fiți nemulțumiți. Vă asigur că veți avea parte de o moarte de calitate. O moarte artistică sută la sută...

Huiduma bolborosea, în vreme ce Hal urla cât îl țineau

bojocii.

— Faci rău, băiete. O să trebuiască să-i tai mărunt şi pe nefericiții din local. Boule! Mor din cauza ta, să nu uiți asta!

Dintr-o singură lovitură, Mahan trecu lanțul cu lamele ascuțite prin fețele celor doi, până ce drujba se umplu de creier, de sânge şi păr. Hal şi huiduma tăcură pe veci, după o serie de grohăituri ca de porc înjunghiat.

— Tot nu mi-am potolit pofta de sânge pe care mi-ați deschis-o voi, jigodii nenorocite, zise asasinul, îndreptându-se spre local.

Era noapte, dar nu se ştie cine putea să apară. Şi nu mai avea prea multă benzină în drujbă. Smulse firele telefonice şi intră în local, aşa plin de sânge cum era şi cu drujba la ralanti.

Când îl zări, chelnerița scăpă cana filtrului de cafea din mână, în timp ce barmanul se apleca după puşcă: Nu mai apucă să-şi ducă gestul până la capăt. Din trei paşi, Mahan fu lângă el şi îi sfâşie gâtul. Țeasta zvâcnind parcă încă vie, se rostogoli pe pardoseală, cu un zgomot ireal.

Bucătăresei îi separă de asemenea capul de restul corpului şi îl azvârli în oala cu supă. Pe chelnerița o despică în două, de jos în sus. Femeia nici nu a mai avut curaj să țipe, murind în tăcere, împăcată cu destinul potrivnic ce-i

fusese hărăzit.

Sadicul asasin adună cadavrele la un loc şi căută o găleată. Apoi aduse benzină şi o aruncă peste leşurile calde încă. Munci cam un sfert de oră, timp în care nu apăru nimeni. Îşi dezbrăcă elegantul costum Armani şi se spălă tacticos, pe îndelete. Tot atunci, hotărî că era cazul să se despartă şi de drujbă. Înainte de a se urca în maşină şi a demara în trombă, aruncă un chibrit aprins pe dâra de benzină pe care o turnase special până aproape de automobil.

Ceva mai încolo, noaptea fu luminată de o limbă de foc, şi o explozie puternică tulbură liniştea împrejurimilor. Staţia de benzină şi micul local, camioanele şi cele cinci cadavre se transformară în scrum, în vreme ce asasinul conducea liniştit şi satisfăcut pe autostradă.

Capitolul IV

Trei partide – 400.000 de dolari, îşi spuse Mahan, gonind nebuneşte dinspre Las Vegas spre Newport. Nu-i rău, ar trebui să-mi ajungă pentru o săptămână şi mai bine.

Se gândise mult la Lucia. La ultima dintre ele. Altfel, n-ar fi plecat atât de repede de la joc. De obicei, nu se grăbea să câştige dintr-odată. Îi plăcea să se distreze.

Mai avea puțin până la Newport. Gonise ca nebunul. Noroc cu antiradarul de ultimă generație pe care şi-l cumpărase. Plătise câteva sute de dolari pe el, dar merita. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era acela de a fi oprit de o patrulă de autostradă. Nu că ar fi avut ceva de ascuns sau că ar fi făcut ceva rău. Era, totuşi, un producător de film respectabil. Nu-şi mai amintea nimic despre cadavrul ultimei victime, al cărei trup îl tocase, nici de benzinăria şi localul incendiate, de parcă nu el ar fi fost autorul. De parcă acel asasin ar fi fost un cu totul alt Mahan.

Zece mile, atât mai am, îşi spuse el. Oare Lucia ştie că gonesc ca nebunul înspre ea? Eu, la vârsta şi experiența mea, să fiu aşa de prins în plasa unei tinere naive? se mira Mahan, în vreme ce intra în propria curte.

— Lucia, Lucia, unde eşti baby? Lucia, am ajuns acasă!

— Sunt sus, Mahan! Vino să vezi ce am făcut pentru tine!

Bărbatul ajunse repede la etaj, urcând câte trei trepte deodată. Ea i se înfăţişă într-o rochie de seară Versace – un unicat de care era extrem de bucuroasă.

— Ei, îţi place? îl întrebă tânăra, gândindu-se că, dacă el voia să ştie cu cât devenise mai sărac, însemna că este un scârţar. Inima-i bătea ca la un joc cu pot mare şi risc enorm.

— Eşti minunată şi, culmea, te asortezi cu acest buchețel de floricele, spuse bărbatul, dăruindu-i câteva orhidee.

Emoţionată, Lucia nu-şi dorea decât ca el să smulgă rochia scumpă de pe ea şi să-i rupă cu dinţii desuurile Triumph negre, complicate şi foarte sexy, ce-i acopereau părţile intime.

Spre uimirea ei, Mahan se apropie, o sărută pe frunte, părinteşte, şi o duse pe braţe la automobil.

— Am o surpriză pentru tine. Astăzi vom cina în oraş. Va fi ceva special, ai să vezi!

*

* *

Spre dimineaţă, lumina lumânărilor pâlpâia palidă pe pereţii somptuosului dormitor din vila lui Mahan.

Dormitorul matrimonial era pregătit. Goală precum Eva, i se înfăţişă lui. Tânăra avea să facă sex pentru prima oară cu cineva atât de experimentat.

Bărbatul îi simţi emoţia şi se gândi că e cazul să profite de joc. Negreşit, avea să-şi domine partenera. O apucă pe fată de fese şi o trase cu fermitate înspre el.

Lucia lăsă impresia că se opune, dar fără prea multă convingere.

Masculul îşi lepădă rapid cămaşa, se lăsă pe covor şi îşi lipi buzele de pulpele fetei.

Ea simţi gura lui flămândă, care îi căuta cu disperare sexul. Respira repede, sacadat şi chiar scoase un sunet ascuţit în momentul în care bărbatul îi atinse punctul cel mai sensibil.

Peste puţin timp, Mahan simţi că fata s-a descărcat deja, în vreme ce el părea superior. Se ridică şi o împinse pe aceasta pe pat. Ea se aştepta ca bărbatul să o pătrundă, pentru a-şi ostoi simţurile încordate la maximum. În lumina difuză şi cu puţina ei experienţă, Lucia nu avea cum să realizeze că el nu era pregătit să marcheze. Încă nu ajunsese la erecţia potrivită pentru asta.

De fapt, fata forţase un moment pentru care el nu era încă pregătit. Mahan era altfel decât toţi ceilalţi bărbaţi pe

care blonda din Sunsville îi cunoscuse. Pe el nu-l excitau femeile frumoase, ci durerea acestora. Doar vederea sângelui îl îmbăta, creându-i adevărata şi sublima satisfacție. O încercare pentru care tânăra nu era defel coaptă.

O trânti pe pat pe Lucia şi scoase la vedere patru eşarfe. Fata era ca de pluş în mâinile ferme ale bărbatului. Se lăsă legată de membre, fiind în aceeaşi măsură curioasă şi contrariată. Bărbatul îi imobiliză picioarele astfel încât acestea să fie foarte depărtate. Deşi dusă de val, pe fată o încerca o oarecare jenă. Niciodată nu îşi mai expusese feminitatea atât de sugestiv în fața unui bărbat.

Brusc, el începu să urle:

— Eşti rea, Lucia! Ai fost rea şi mai înainte! Nu ştiu ce să fac mai întâi, să îți aplic o corecție, ori să îți arăt adevărata valoare a vieții.

Spunând aceasta, Mahan îi aplică tinerei două perechi de palme peste coapse, care o făcură pe blondă aproape să lăcrimeze.

— De ce mă loveşti atât de tare? întrebă ea. Doar n-am făcut nimic rău ca să merit asta. În loc de răspuns, bărbatul îi cuprinse gâtul firav cu ambele mâini.

Pe tânără începu să o încerce panica. Simțea cum bărbatul îi dozează aerul, dar concomitent vedea că abia

atunci el intra în erecție.

La fel de brusc precum devenise de violent, acesta se împlântă cu toată forța între picioarele ei. Uitând de toate, ea începu să urmărească ritmul sacadat impus de mascul, prin mişcări ample ale şoldurilor. Penetrările erau din ce în ce mai puternice şi mai rapide. După un timp, ea eliberă un strigăt de satisfacție, moment în care, concomitent, simți cum un lichid fierbinte îi invadează trupul.

Tandru, bărbatul o sărută pe tot corpul. Apoi se ridică din pat, luă un trandafir roşu şi îl zdrobi între palme, după care presără petalele pe trupul încă înfierbântat al Luciei.

*

* *

Samuel Branigan, zis Lucky, se trezi în acea dimineață cam morocănos. Nu ştia sigur de ce, dar avea o senzație de disconfort care nu-i trecea sub nicio formă. Visase ceva, dar nu reținuse mare lucru. O femeie mânca o bătaie cruntă, dar nu ştia de la cine, pentru că nu-i distingea necunoscutului figura. În tot cazul, avea sentimentul că se întâmpla ceva extrem de rău, iar el era neputincios. „Văzuse” în vis, doar pentru o clipă, chipul fetei care implora milă.

— Shit! scăpă el cu glas tare, scărpinându-se în creştetul capului. Cum să ştiu eu ce s-a întâmplat şi unde? Cred că trebuie să aştept un nou vis, deşi s-ar putea să fie prea târziu. Ori mai bine să apelez la amicul meu din CIA, care le ştie pe toate?! Da, da, Tom s-ar putea să mă lămurească ori să se intereseze la FBI pentru mine.

Thomas Roe era, într-adevăr, un agent special al agenției, care fusese desemnat să aibă grijă de soarta lui Lucky după ce acesta se trezise din coma de douăzeci de ani şi acceptase să mai colaboreze cu CIA din când în când, dar numai atunci când avea el chef. Deşi la început malacul agent nici nu voise să audă despre o asemenea misiune, cu timpul se obişnuise cu «paranormalul» de Lucky, ba chiar se împrieteniseră, completându-se reciproc în acțiunile întreprinse.

Bărbatul se duse la baie şi dădu drumul la apă. Imediat ce închise ochii, „văzu" un trup plin de sânge, ghemuit sub duş, care urla animalic de durere, în timp ce de peste tot curgeau şiroaie de sânge. Un trup de femeie! În camera de baie intră apoi un bărbat necunoscut care, enervat peste măsură, țipă la ea:

— Dacă mai scoți un sunet, arunc radioul peste tine. Te electrocutezi şi mori! Ai auzit?

Pe urmă, vrând s-o lovească cu piciorul, alunecă pe gresie şi căzu grămadă, lovindu-se la cap.

— Dai în mine, nemernico? Dai în mine? Bineee...

Ținând un prosop înfăşurat în jurul capului, bărbatul se duse la bucătărie. Vederea propriului sânge îl ameți puțin, dar acest lucru îi dădu o satisfacție nebănuită. Luă o cutie de sare şi se întoarse la baie, unde fata rămăsese ghemuită în cadă, aproape inertă, dar tremurând convulsiv. Cuprins de ură, monstrul opri apa şi aruncă tot conținutul cutiei de sare peste trupul plin de răni al bietei lui victime.

Nimic nu se putea compara cu urletul pe care sărmana ființă îl scoase atunci când sarea începu să-i intre în rănile deschise. Un strigăt de neputință şi de durere, care-l făcu pe Lucky să deschidă brusc ochii şi să oprească apa. Se aşeză clătinându-se pe marginea căzii, încercând să se dezmeticească şi să scape de durerea de cap care, ca de obicei în asemenea situații, punea stăpânire pe el.

— Nu poate fi adevărat! se îngrozi el, deşi văzuse multe la viața lui. Sper că nu e decât de la whisky-ul pe care l-am băut aseară şi că durerile de cap mă fac să am aceste halucinații teribil de neplăcute, mai gândi el, ridicându-se şi privindu-se stupefiat în oglindă. Totuşi, se pare că a venit timpul să telefonez acolo unde n-aş fi vrut.

Înfăşurându-şi un prosop în jurul coapselor, se duse la bucătărie, îşi turnă o cafea mare, amară, îşi aprinse un Winston Full Flavour – ţigările cu care se obişnuise în ultima vreme – şi ieşi pe balcon. Trebuia neapărat să dea acel telefon. După o jumătate de oră de stat aşa, pe gânduri, Lucky luă din biblioteca plină de cărţi de valoare un volum vechi, în care se afla un pliculeţ pe care scria Syonne. Scoase dinăuntru un bilețel jegos, scris pe hârtie de ambalaj, şi formă un număr de telefon. Sună de câteva ori, prelung, dar nu-i răspunse nimeni, ceea ce-l făcu să înjure sănătos.

— Trebuie s-o caut printre gunoaie, se enervă el. Parcă văd că din nou se va lăsa cu bătaie. Şi pentru ce? Pentru că Syonne nu binevoieşte să îmi răspundă la rahatul ăla de telefon... De ce dracu nu mai stă şi hârca asta pe acasă?! Asta în cazul în care mai este în viaţă şi s-a mutat în L.A., că acum mai bine de douăzeci de ani hălăduia prin Philadelphia...

Se îmbrăcă rapid, îşi luă pistolul, îl băgă în pantaloni, la spate, se mai înarmă şi cu un cuţit pe care îl ascunse la gleznă, prinzându-l cu o cureluşă, apoi ieşi în stradă. Pe drum îşi aminti că bătrâna negresă îl asigurase că nu conta în ce oraş avea s-o caute şi când. Important era că avea s-o

găsească.

*

* *

Syonne. Un nume din trecut.

Se scurseseră ani buni de la întâlnirea cu negresa vrăjitoare şi nici măcar nu îşi putea da seama cum naiba se gândise tocmai atunci la cotoroanță. Probabil că era moartă de multă vreme. Mai mult ca sigur că se urcase la cer, în cei douăzeci de ani cât timp el se aflase în comă. Sau acolo unde ajung cei ce îmbrățişează credința Vodoo.

Totuşi, în mod inexplicabil, pentru prima oară de când se pusese pe picioare, îi veniră în minte cuvintele ei: „Aminteşte-ți doar că eu îți pot explica ceea ce spiritele îți comunică ție, fiindcă tu nu ai învățat să le înțelegi mesajele”.

— Să vedem dacă ştie să-mi traducă acest vis, pentru că deja simt cum înnebunesc, vorbi Lucky din nou de unul singur. Dar unde s-o găsesc pe femeia asta nebună, până nu-şi dă duhul fata din visul meu? Pentru că sunt sigur că victima e pe moarte. Simt că îmi plesneşte capul, iar senzația asta nu îmi dă pace. În mod cert, se întâmplă ceva rău.

Lucky vorbea întruna, plimbându-se prin casă ca un leu în cuşcă. Nu era pentru prima dată când i se întâmpla aşa ceva. Vorbea ca să se audă şi să se lămurească în situațiile când se afla în încurcătură. Dar acum trebuia să iasă din casă.

Fără să se gândească, paşii îl duseră spre partea rău famată a oraşului. Când îşi dădu seama unde ajunsese, realiză că trebuie să se pună în gardă. Ştia că era posibil să se confrunte cu ceva probleme până să dea de Syonne, despre care nu mai ştia absolut nimic de mai bine de douăzeci de ani. Culmea era că pe femeie o cunoscuse la Philadelphia, iar acum o căuta în Los Angeles. Ceva din interior, însă, îl asigura că raționează în limitele normalității. Important era să o caute, nu conta în ce metropolă. De fapt, chiar în acest sens îl avertizase şi ea, odinioară.

Afară se însera, iar oamenii se împuținau pe măsură ce înainta în cartierul mărginaş, ce devenea de-a dreptul înspăimântător odată cu căderea nopții. Deja apăruseră pe străzi, la colțuri

Întunecate, prostituate aproape goale, care se adresau clienților cu expresii ce ar fi făcut să roşească şi un puşcăriaş.

La un moment dat, în fața lui Samuel apăru o târfă solidă, îmbrăcată cu o haină de blană artificială. Oprindu-se în fața lui, aceasta făcu haina să se deschidă brusc şi lăsă ca să i se vadă totul. Nu avea pe ea decât nişte bikini cu pene, iar pe sfârcurile uriaşe erau lipite două abțibilduri strălucitoare.

— Îți place ce vezi, singuraticule? întrebă aceasta, încercând să se lipească de Lucky. Hai, hai să vezi ce ştiu să fac! Dacă nu îți place, nu plăteşti. E un târg cinstit. Ce ştiu eu, nu ți-a făcut nevastă-ta niciodată. O să ai ruj de pe buzele mele în locuri unde nici măcar nu visai vreodată că o să ai. Haaai, prințule!

— Doamnă, îmi pare rău, dar nu pot să vin cu dumneavoastră! încercă Lucky să se eschiveze, ocolind muntele de blană din fața lui.

— Hai, iubitule, nu-mi spune că eşti zgârcit! Dă-mi, acolo, douăzeci de dolari şi ți-o fac cum nu ți-a făcut-o nimeni până acum.

— Doamnă, vă rog să vă dați la o parte! Am o treabă de rezolvat, n-am venit aici pentru distracții, îmi pare rău că

sunt nevoit să vă refuz!

Şi Lucky o ocoli, continuându-şi drumul.

— Homosexual nenorocit ce eşti! strigă prostituata în urma lui. Nu dai nici măcar zece dolari, zgârcitule! Preferi să te duci cu băieţei, nemernicule, ştiu eu!

Ignorându-i înjurăturile, bărbatul îşi continuă drumul prin noapte, atent la fiecare vagabond de prin gunoaie. Era probabil ca printre ei să se afle şi Syonne, africanca, singura persoană care ar fi putut să dezlege coşmarul ce-l copleşise.

— Hai, să-ţi dau ceva ca să te simţi erou! auzi Lucky în spatele său. Uite, îţi livrez marfă de marfă, pură, din Columbia! Nu mai găseşti aşa ceva pe nicio piaţă.

Se întoarse şi văzu un negrotei care mesteca gumă cu gura larg deschisă.

— Tragi pe nas în noaptea asta şi eşti fericit două zile. Marfă de calitate, pe onoarea mea! Vrei? Hai, că mai am doar un pliculeţ, special pentru tine.

— Nu vreau, lasă-mă! mormăi Lucky, ducând mâna la spate şi pipăindu-şi pistolul.

Din fericire necunoscutul se topi în noapte, aşa că nu mai fu nevoit să scoată arma. Mai merse ceva vreme, iar tocmai când voia să se întoarcă zări printre gunoaie un copil, care plângea de mama focului. Vagabonzii de prin zonă stăteau

impasibili şi nici nu le păsa de puştiul cu cămaşa zdrenţuită pe el. Lucky se aplecă şi îl întrebă:

— Ce-ai pățit, copile? Te-a bătut cineva?

— Mi-au luat roaataa! plângea copilul cu disperare.

— Ce roată?

— Găsisem şi eu o roată de bicicletă şi mă jucam cu ea, îi explică micuțul. Era singura mea jucărie, adăugă micuțul printre sughițuri.

— Păi, cine ți-a luat-o?

— Ăia mai mari, şi au fugit cu ea.

Impresionat, Lucky se aplecă pe vine, băgă mâna în buzunar, scoase portofelul doldora de bani şi trase din el o hârtie de cincizeci de dolari. O întinse copilului, spunându-i:

— Na, ia-ți mâine o bicicletă întreagă de la second hand şi nu mai plânge.

Puştiul, stupefiat, amuți la vederea banilor şi uită de supărare. Înhăță bancnota şi o rupse la fugă.

Lucky zâmbi, se ridică, apoi îşi continuă drumul. Nu observase freamătul care se iscase printre vagabonzi în momentul în care îşi scosese portofelul, şi nici nu-i văzuse pe cei trei malaci care porniră pe urmele lui.

Se deplasa liniştit, căutând din când în când printre cartoane. La un moment dat, de după un colț îşi făcură

apariția cele trei huidume, înarmate cu cuțite, bâte şi lanțuri. Îl amenințară:

— Scoate banii, fraiere, că altfel îți împrăştiem creierii pe caldarâm!

— Haide, bagă mâna în buzunar, ca să nu îți băgăm noi mâna-n gât, adăugă un altul, care părea ceva mai şmecher.

Ceilalți izbucniră în râs şi înaintară siguri de ei spre prada ce li se părea atât de la îndemână.

— Măăă, tu eşti surd! strigă cel de-al treilea, văzând că Lucky nu reacționează în niciun fel. O cauți cu lumânarea? N-ai mai avut de mult un cuțit în gât sau un buzunar la burtă?

— Băieți, vedeți-vă de-ale voastre şi nu vă mai agitați atât! le zâmbi Lucky ironic, ducându-şi mâna încet la gleznă, acolo unde avea cuțitul. Banii mei sunt ai mei, şi dacă nu cereți frumos, nu vă dau nimic. V-ați gândit vreodată să munciți?

— Opaaa! se miră şmecherul. Papagalul e vorbăreț şi mai are şi tupeu! Ha, ha, ha!

— Ce încerci să faci, băi, ăsta, cu noi? Eşti de la plasarea forțelor de muncă? Hai că te plasăm noi pe tine într-un tomberon d ăsta, că prea eşti tare-n gură!

Cel care vorbise ultimul făcu câțiva paşi spre pradă şi se

pregăti să o atace cu cuțitul. Lucky îi somă, la rândul lui:

— Băieți, eu zic să ne oprim aici. E suficient. Poate că mă înțepați voi pe mine, da nici eu nu vă las pe voi în picioare. Uite, dacă vreți, facem un concurs cinstit. Cine pierde, plăteşte.

— Ia auziți, fraților, la ăsta! Ha, ha, ha! Ne-am ales cu unul sărit de pe fix, pe onoarea mea! Crede că este în măsură să se întreacă cu noi... Mă doare burta de râs, nu altceva!

— Măi, băieți, nu v-ați săturat să bateți şi să omorâți oamenii aiurea, fără pic de distracție? îi întrebă Lucky cu mult calm. Ne distrăm şi noi, că banii tot îi veți lua, fiind mai mulți. Sunt ca şi ai voştri.

— Hai, bă, ce avem de pierdut! reflectă unul dintre ei, gândindu-se la distracția promisă, ia zi mă, care-i treaba?

— Puneți cuțitele jos şi la fel voi proceda şi eu. Pe urmă, voi aşeza portofelul pe bordură, la un pas de mine, iar cel care îl va lua va fi considerat câştigător. Oricum sunteți trei şi mă veți bate. Vă previn că am mulți bani la mine. Destui pentru toată lumea, îi mai întărâtă Lucky.

— Merge, chiar că îmi place jocul ăsta! râse unul dintre malaci, care se considera cel mai şmecher.

— Da, bă, dar cel care pune mâna pe marafeți nu e

obligat să îi împartă cu ceilalți, merge? adăugă un altul, care se gândea deja la ce o să facă cu banii. Sau le dă o mică parte, merge?

— Merge, merge. Hai, scoate portofelul!

Degajat, Lucky aruncă banii la o jumătate de metru de el, puse pumnalul jos şi aşteptă ca şi ceilalți să facă acelaşi lucru.

— La semnalul meu, puteți încerca să-mi luați portofelul, OK?

— Hai, OK, mai repede că ne mănâncă palmele! hohotiră malacii.

În secunda următoare, Lucky dădu semnalul, dar scoase în acelaşi timp pistolul de la spate, amenințându-i pe agresorii care se uitau la el stupefiați:

— Hai, şi-acum dezbrăcarea! Am nevoie de hainele voastre.

— Băăă, ai trişat, te omorâm! urlă unul dintre ei.

— Cu ce, cu şişurile pe care nu le mai aveți? Hai, dezbrăcarea, până nu mă supăr! Cu ochii pe ei se aplecă, îşi luă banii şi îi băgă în buzunar.

— Băăă, ai trişat! mai încercă unul să tragă de timp.

— Şi ce, mă dați afară din joc? râse Lucky în zef lemea. Sau poate din țară... Ce, voi nu trişați când voiați să-mi

luați banii așa, fără să-mi lăsați vreo şansă de apărare? Hai, nu mai stați la vorbă şi dezbrăcați-vă, până nu vă dau câteva cepuri!

Nervoşi dar neajutorați, cei trei se dezbrăcară, înjurând încontinuu. Lucky căută din priviri tomberonul cel mai jegos din apropiere şi aruncă zdrențele acolo, grămadă. Apoi aprinse o țoală şi în scurt timp totul începu să fumege. Ceea ce stârni, din piepturile vitejilor, un nou val de înjurături.

— Bă, te tăiem când mai punem mâna pe tine! Te omorâm ca pe o găină, nenorocitul naibii! Râzând în continuare, Lucky îşi văzu de drum, lăsându-i pe cei trei bandiți de cartier în chiloți şi în şosete.

Capitolul V

O rază discretă de lumină se revărsa în cameră. Lucia făcu ochii mari şi îşi căută amantul din priviri. Acesta nu se afla în dormitor.

Probabil că pregăteşte micul dejun, gândi fata.

— Mahan, darling! Mahan, baby, unde eşti? Bărbatul se afla în living room, citind nepăsător ziarul.

— Ştii că azi-noapte era să mă sugrumi?

— Uite, îți promit că pe viitor o să folosesc altceva, dar trebuie să participi şi tu la joc.

Seara următoare, bărbatul îşi dădu arama pe față. În urma unui preludiu scurt, o luă la palme.

După trei lovituri, văzând că-i rezistă, trecu la pumni, izbind-o direct în față.

Fata leşină, însă animalul din el nu se opri. Smulse hainele de pe apetisanta blondă şi o violă cu sălbăticie. O penetra atât de puternic, încât Lucia îşi recăpătă cunoştința. Speriată, continuă să se prefacă leşinată, realizând că are de-a face cu un psihopat pe care nu-l excită decât violența. Strânse din dinți, fiind convinsă că a doua zi avea să-l părăsească fără regrete şi pentru totdeauna. Ba chiar să-l reclame la poliție. Dar unde să se ducă şi cu ce

bani? Căci Mahan, prevăzător, îşi luase cardul înapoi.

Ceva mai târziu, se ridică cu greu din pat şi se privi în oglindă. Avea un ochi vânăt, iar faţa îi era zgâriată în mai multe locuri. În plus, simţea o durere cumplită în zona burţii, de parcă ar fi fost într-una dintre zilele acelea... Animalul de Mahan o violase într-un asemenea hal încât o făcuse să sângereze.

Spre norocul ei, bărbatul părea plecat de acasă. Aşadar, putea s-o şteargă fără probleme. Drumul era liber. Lucia nu mai stătu pe gânduri. Înfundă într-o geantă toate lucrurile scumpe pe care considera că le merită, îşi puse pe ea o pereche de blugi, un tricou, o vestă şi plecă spre o direcţie necunoscută. Nu înainte de a-i lăsa amantului ei următorul bilet:

Băieţică, mergi la medic şi te caută! Eşti dus rău de tot cu capul. Ar trebui să depun plângere la poliţie împotriva ta, ba chiar am s-o fac mai târziu, dar acum nu vreau să mai stau nicio clipă în văgăuna asta nenorocită, care adăposteşte pramatii ca tine. Să nu mă cauţi niciodată, pentru că altfel vei ajunge după gratii. Şi mai du-te dracu de impotent psihopat ce eşti!

*

* *

Noaptea se făcea din ce în ce mai neagră. Nu mai întâlnea în drumul său decât pisici şi vagabonzi. Aceştia din urmă stăteau în jurul focurilor, ce duhneau îngrozitor a cauciuc ars. Lucky se gândea că nu are nicio şansă să-şi găsească cunoştința în mizeria aceea de cartier, mai ales că pe Syonne o întâlnise la Philadelphia. Fusese de-a dreptul o nebunie să creadă că ar putea-o regăsi la atâtea mii de mile distanță.

Deodată, printre cartoane, zări un firicel de fum, probabil provenind de la o pipă.

— Syonne? întrebă el timid, aplecând uşor capul pentru a vedea cine se afla în respectiva „casă".

— Frumosule, ai venit! Hai, că am aşteptat ani întregi să te întorci. Ți-am spus eu că ai să mă cauți.

— Syonne, oftă Lucky, nu credeam să mai fi în viață! Da ştiu că eşti destul de uşor de găsit...

— Ajută-mă să mă ridic! bombăni negresa, bucuroasă de revedere. Să bem ceva, că iarăşi mi s-a uscat gâtlejul. Şi nu te mai miorlăi atâta.

Lucky o ajută să se ridice şi amândoi se mişcară încet, fără să scoată vreun cuvânt.

— Te duc la mine acasă. Pentru ceea ce vrei tu acum trebuie să muncesc ceva. Am aflat până la urmă ce ai pățit. Mi s-a arătat în vis într-o noapte. De aceea te-am aşteptat.

— Păi, dacă tot zici că le ştii pe toate, de ce naiba te-ai ascuns de mine? Mi-a ieşit suf letul cât te-am căutat. Apropo, cum de ți-ai mutat domiciliul în LA?

— Nu încerca să pricepi lucruri pe care nu le poți înțelege. Şi, repet, nu te mai plânge atât, că mă exasperezi. Viața e ciudată. Şi a ta, şi a mea – deopotrivă. Am văzut amândoi că în ziua de azi orice e posibil. Mă rog, îmi mai povesteşti pe drum ce-ai pățit. Amănuntele mă interesează, că restul îl cam ştiu. Opreşte-te şi tu pe undeva ca să iei nişte băutură. Doar n-o să stăm aşa, pe uscat…

Lucky cumpără două sticle de tărie – de data asta dintre cele mai scumpe – şi o porniră mai departe. În ciuda vârstei foarte înaintate, Syonne făcea față bine efortului. Lucky se deplasa în tăcere alături de bătrână, străbătând un labirint de străzi, care mai de care mai întunecate. În cele din urmă ajunseră într-o zonă destul de elegantă. Femeia se opri în dreptul unei căsuțe mici, dar curate.

— Ha, te miri, ai? Credeai că locuiesc într-o cloacă? Chiar aşa, învață să înțelegi că nu tot ce vezi este real. Măşti purtăm cu toții. Din diverse motive. Am cunoscut un bărbat

care era milionar, şi ştii ce colecționa?

— Ce?

— Prieteni, asta colecționa. Da, da, cum ai auzit – prieteni. Suferea de o boală incurabilă şi nu mai avea mult de trăit. Aşa că s-a gândit să-şi lase banii nu rudelor, ci acelora care îi meritau şi aveau suf let.

— Şi cum putea stabili aşa ceva?

— Stai şi ascultă, nu te mai repezi! Cum îți spuneam, milionarul meu se îmbrăca jegos, dar nu foarte, şi se ducea prin cârciumi. Bea cu toată lumea pe acolo. Figura lui preferată era să se prăbuşească la un moment dat. Cădea pur şi simplu, simulând că moare. Aştepta să vadă cine îi sare în ajutor, aşa jegos cum era îmbrăcat. De multe ori nu l-a băgat nimeni în seamă. Un barman chiar l-a scos pe şest din bar şi l-a aruncat în spatele localului, la gunoi, ca să nu aibă probleme. Vreau să-ți spun că, a doua zi, milionarul – nu contează numele lui – a cumpărat barul şi l-a concediat pe barman. Apoi i-a dăruit localul unei prostituate, care îl găsise în gunoaie şi îşi scosese bluza de pe ea ca să i-o pună căpătâi, i-a adus puțină apă şi a vrut să-i cumpere medicamente, cu o hârtie slinoasă de zece dolari, pe care a scos-o din sutien. Erau singurii ei bani. Milionarul a văzut ce face cu coada ochiului. S-a prefăcut că şi-a revenit şi i-a

cerut numărul de telefon. Bucuroasă, aceasta i l-a dat şi i-a zis că poate să o sune oricând, dar că nu se pot vedea la ea, pentru că are un copil mic.

— Şi cum a făcut aia când a sunat-o?

— Nu îți poți imagina. A zis că îşi bate joc de ea. Însă, atunci când milionarul a pus-o în posesia actelor localului, ea a izbucnit în plâns, crezând că are de-a face cu Dumnezeu sau cel puțin cu Sfântul Petru. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, s-a apucat să spele localul pe jos, nevenindu-i să creadă că a ajuns patroană peste noapte.

— De ce?

— Era pierdută de tot, de-aia. Nu ştia de ce să se apuce mai întâi.

— Mda, sună frumos.

— Aşa, că văd că ne-am oprit în fața porții, ca proştii. Şi, cum îți spuneam, mergea prin diverse localuri, cădea, iar cel sau cea care sărea să-l ajute primea ulterior zece mii de dolari. Ăsta era prețul lui; nici mai mult, nici mai puțin.

— Şi acum unde e?

— Cred că tot prin baruri, dacă nu cumva o fi murit.

— Foarte interesantă povestea asta a ta, dar parcă e ruptă de realitate.

— Nu fi fraier, totul e adevărat. Au scris şi ziarele despre

el, la un moment dat. Paparazzii se chinuiau să-l găsească. Hai să intrăm, că văd că ne-am întins la vorbă cam aiurea!

Bătrâna luă cheia de sub preş şi dădu să descuie, când Lucky reacționă uluit:

— Cum poți să ascunzi cheia într-un asemenea loc? Cred că şi copii de țâță ştiu despre o asemenea ascunzătoare.

— Hmm, nu mă interesează. Cine vrea să intre la mine în casă, să intre. Nu e neapărat binevenit, dar n-o să aibă ce să fure. Ce are valoare pentru mine nu are pentru un hoț.

Într-adevăr, nimic valoros nu se afla pe acolo. Doar o mică bibliotecă cu cărți vechi, ferfenițite, o măsuță, două fotolii largi, un covor la fel de vechi, însă curat, şi o pisică neagră, grasă, care se uita la cei doi calmă şi plictisită.

Luând loc, Lucky privi curios în jur, iar ceea ce îl frapă fu multitudinea de casete, cutii şi bocceluțe care erau aruncate peste tot. De asemenea, lumânări, flori uscate şi tot felul de ierburi erau întinse prin diverse locuri, iar pe o măsuță se găseau alte câteva cărți.

Curios, Samuel se ridică de pe canapea şi se duse să privească volumele ce erau scrise într-o limbă complet necunoscută lui. Fără să zică nimic, luă una dintre sticlele de whisky şi se aşează pe canapea.

Syonne trebăluia vioaie prin casă, aducând în living tot

felul de obiecte, care mai de care mai ciudate.

— Stai aici, că am un pic de treabă, frumosule! După ce termin, mă întorc.

— OK, nicio problemă, aştept.

Bătrâna dispăru îndată. Pisica se întinse, leneşă, adulmecând aerul. Pe urmă, se apropie de musafir. Fără nicio ezitare, felina îi sări în braţe şi începu să toarcă. Amuzat, bărbatul nu avu nimic împotrivă, iar după câteva minute şi două, trei guri bune de whisky aţipi.

*

* *

— Nuuu, te implor, nu da! Nu mai da, că mă omori! Cu ce ți-am greşit, Dumnezeule? Nuuu!!!

— Lucia, taci! Nu mai urla, că până la urmă îți bag pe gât sutienul sau ce rahat de bluză ai tu pe tine şi ai să te sufoci. Taci odată, că mă enervezi şi nu mai răspund de faptele mele! Astăzi am stabilit că te voi tatua. Stai locului, ca să te crestez frumos! Uite, aici, pe burtă, am să-ți scriu numele meu, ca să mă ții minte. Oricum, după ce mori, te voi jupui. Poliția nu va găsi nicio urmă din tine, aşa că n-ai de ce să te nelinişteşti. Pe umăr am să-ți crestez... nu ştiu ce, lasă-mă să mă gândesc! Ufff, iarăşi trebuie să te bag sub duş, că

sângerezi ca un porc. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că îmi place ceea ce văd, dar... Bineee, hai că te cos! Asta ca să nu zici că sunt un tip din cale-afară de rău. Da propun să te cos o rană da, una nu... Ha, ha, ha! Aşa va fi ceva mai palpitant şi voi avea parte de sângele tău în continuare. Uite, mai ia o gură de whisky, ca să nu pofteşti!

Şi bestia îi turnă fetei pe față şi pe gât un pahar sănătos de alcool, care-i arse rănile de la gură ca fierul înroşit.

— Nuuu! mai putu victima să geamă, apoi începu să tremure convulsiv.

Trecuseră zile de când rezista – nu mai ştia câte –, iar fata era convinsă că ajunsese de mult în cer. Că scăpase de grozăvia căreia îi căzuse pradă.

— Auzi, ştii la ce mă gândeam? îi vorbi criminalul, care începuse să-i coasă rănile. Eşti una dintre cele mai rezistente victime pe care le-am cunoscut vreodată. Te afli aici de zile bune şi văd că te simți destul de bine. Asta înseamnă că îți place la mine. Să ştii că acest sentiment este reciproc. Reciproc de-a binelea...

Bărbatul vorbea singur, fără să-i pese că tânăra, îngrozită, leşinase de durere. Pentru a câta oară?...

*

* *

— Hei, hei, trezeşte-te! strigă Syonne, zgâlțâindu-l de umeri pe Lucky, care se zvârcolea sub privirile impasibile ale pisicii. Eşti transpirat tot. Frumosule, Samuel, e doar un coşmar, trezeşte-te!

— Dumnezeule! țipă bărbatul, ridicându-se în picioare. Din nou am visat aceeaşi poveste. Simt că înnebunesc dacă nu fac ceva, zise musafirul, îngândurat, revenindu-şi în simțiri. Numai tu poți să mă ajuți, numai tu, Syonne! Fă ceva, orice, dacă tot eşti vrăjitoare sau ce zici că eşti! Trebuie să scap de coşmarurile astea, care tare mă tem că sunt adevărate.

— Gata, gata, stai jos! Mai bea ceva şi să o luăm cu începutul. Cam ştiu eu despre ce este vorba, dar mai bine povesteşte-mi tu. Fii atent, dacă vrei să te ajut trebuie să îmi spui totul în amănunt! îi mai ceru bătrâna. În cel mai mic amănunt.

Lucky, amărât, îi relată cum, după ce ațipea sau închidea ochii, îi apăreau în față tot felul de imagini ale unei fete torturate de un necunoscut. Torturi inimaginabile, de o cruzime de neconceput. Îi povesti chinuit cum străinul îi turna victimei sare pe răni, o bătea crunt cu picioarele sau

cu ce avea la îndemână şi o cresta cu cuțitul. Apoi o cosea pe viu ca să mai reziste câtva timp la noi torturi.

— Nu ai niciun indiciu, nimic? întrebă negresa. Vreun nume, vreun oraş?

— Nimic. Nici măcar figura brutei ăleia nu am putut-o desluşi. Nu ştiu de ce, dar avea fața întunecată de fiecare dată când îl „vedeam".

— Asta pentru că el întruchipează Răul. Bestia aceea nu e om... sau e om, dar mai e şi altceva, continua bătrâna să mormăie, mai mult pentru sine.

— Stai, acum îmi aduc aminte! Pe tânără a strigat-o Lucia la un moment dat. Da, da, cred că Lucia o chema.

— Numele ăsta nu îmi spune nimic. Nu, nu, sigur nu o cheamă aşa. Poate că Lucia îi place lui să-i spună. Altceva?

— Nimic, nimic altceva. Dar de ce crezi că nu o chema Lucia? Doar aşa o striga.

— Nu îți pot explica. Ai văzut vreo fereastră sau ceva asemănător?

— Nu, răspunse Lucky, întristat. De obicei, găsesc câte un indiciu. Întotdeauna, când „văd" în viitor, am unele indicii. Nu şi acum. Ce putem face?

— Cum ai venit la mine, înseamnă că eşti cu adevărat disperat, râse bătrâna, începând să curețe o măsuță foarte

joasă din mijlocul încăperii. Hai să vedem cum ne descurcăm! mormăi ea, gânditoare.

— Dacă nu mă ajuți, mă tem că această fată o să moară în chinuri groaznice. Şi eu mă simt vinovat, ca şi cum aş fi complice la calvarul ei.

— Iar vorbeşti prea mult, frumosule. Mai bine pregăteşte-te să faci ceva ce nu ai mai făcut niciodată. Va trebui să nu-mi ieşi din cuvânt, altfel nu va fi de bine...

— Nu mi-e teamă de nimic, numai să rezolvăm nenorocirea asta, Syonne.

— Ia, fumează țigara asta şi trage adânc fumul în piept! În timp ce o fumezi, să nu vorbeşti, încearcă să stai cu ochii închişi. Şi eu voi face cam acelaşi lucru, numai că... dar, mă rog, nu-ți pasă ție ce fac eu, cu siguranță.

Bătrâna îi întinse o țigaretă învelită într-o frunză ofilită.

Lucky, fără să mai întrebe nimic, trase câteva fumuri şi simți că ameţeşte cumplit. Nu mai ştia dacă visează ori e treaz, începu să înjure în gând, crezând că se droghează ca un prost. Dar nu apucă să se enerveze prea tare, că se şi trezi într-o ceață foarte deasă, în care nu vedea absolut nimic.

Speriat, pipăi aerul cu mâinile, ca unul fără de vedere. Nu ştia unde se afla şi nu putea să-şi dea seama nici măcar

dacă e pe un munte sau în fața unei case. Nu vedea nimic.

Absolut NIMIC.

Capitolul VI

— Luuucky! se auzi o voce din depărtare. Luuucky!

Ba nu, parcă era un ecou. Un glas de femeie sau de bărbat? Nu-şi putea da seama.

Se întorcea în stânga şi-n dreapta, ca să vadă cine-l striga. Deodată, brusc, lângă el apăru Syonne, care îi făcu semn cu ochiul.

— Taci, nu ai voie să spui nimic! Acum suntem împreună şi vom vedea ce se va întâmpla. Poate dăm de capătul acestei poveşti.

Uimit, Lucky, care deja nu mai înțelegea mare lucru, vru să spună ceva, însă Syonne, cu o mână noduroasă şi plină de inele de alamă – cu forme care mai de care mai ciudate –, îi făcu semn să-şi țină gura.

— Dacă vorbeşti, se duce naibii totul. Se destramă tot ce m-am chinuit să clădesc până acum. Nu ai voie să scoți niciun cuvânt. Taci şi uită-te, doar atât! Şi – foarte important – ia seama la tot ceea ce vezi, în special la amănunte.

Ca la un semn, ceața începu să se destrame şi Lucky se trezi într-o casă extrem de luxoasă unde...

— Astăzi mă tem că am să te omor. Mă plictisesc foarte

tare, iar tu nu vrei să cooperezi. Da, te omor, şi am să-mi găsesc degrabă o altă jucărie. Nu mai ţipi, nu mai faci nimic... Stai ca bleaga. Trebuie să mă gândesc ce să-ţi mai fac, fiindcă am obosit să-ţi tot dau bătaie. Cred că îmi trebuie ceva inspiraţie. Mă gândesc să te torturez într-un mod mai palpitant. De fapt, am un cadou pentru tine.

Şi necunoscutul, râzând cavernos, dispăru în direcţia pivniţei.

Între timp, ea rămase legată de scaun, plină de sânge închegat şi vomă. Începuse din nou să tremure, îngrozită de ceea ce avea să urmeze. Vru să strige după ajutor, însă din gură nu îi ieşi decât un geamăt prelung.

Îngrozit, Lucky se apropie de fată şi încercă să o dezlege, dar mâinile sale trecură prin materie ca şi cum ar fi fost o fantomă.

Syonne, care se afla şi ea în încăpere, îi făcu semn că totul este inutil, apoi îi şopti:

— Nu se poate, nu eşti cu adevărat aici. Mai bine uită-te peste tot în jur şi caută indicii. Nu te lăsa dus de val, pentru că acum n-o poţi ajuta. Mă ocup eu de fată, tu caută prin jur, ca să putem localiza imobilul, la o adică.

Negresa se apropie de biata victimă, punându-i o mână pe frunte. Lucia tresări, deschizând puţin ochii. Nu văzu nimic,

dar o linişte ireală în condițiile date puse stăpânire pe ea. Crezu că se înalță la cer.

— Am murit, murmură ea fericită. Totul s-a sfârşit. Doamne, îți mulțumesc! Acum, nu mă mai doare nimic, şi sunt fericită pentru că am scăpat.

Bătrâna zâmbi şi începu să-i şoptească ceva la ureche, într-o limbă necunoscută. Victima asculta uimită, fără să înțeleagă ce i se spune, dar liniştindu-se şi mai mult.

Între timp, după câteva clipe de ezitare, Lucky începu să se uite prin casă. Căuta fotografii, ziare, orice lucru care să-i indice unde se aflau bestia şi victima lui.

— Ia uite ce ți-am aduuus! zise bărbatul, care intrase în cameră cu un borcan mare de murături în brațe, pe fundul acestuia lăfăindu-se o scârboşenie de şobolan. Surprizăăă! Încă o jucărie pentru fetița mea. Sunt mândru de mine!

Lucky încremenise, uitând unde se afla şi ce caută. Se uita țintă la sadicul necunoscut şi ar fi dat orice să-l poată sfâşia cu dinții, cu mâinile goale, chiar în acel moment.

Victima deschise ochii şi, obosită, îl privi pe criminal. Era încă îngrozită, dar părea ceva mai liniştită decât înainte. Îi amorțise întregul corp, nu mai simțea durere, nu mai simțea nimic.

Syonne, aflată în spatele ei, îl privea pe necunoscut ca şi

cum ar fi vrut să vadă prin el.

— Fii atentă la ce ți-am pregătit! O surpriză! Ăsta – şi arătă înspre şobolan – e prietenul tău, cu care vei sta aici câteva zile, cât timp va vrea el, adică până când o să te mănânce.

Şi bărbatul o dezlegă pe Lucia, o târî până la borcan, aşezând-o pe gura acestuia, iar spatele i-l propti de scaun, legând-o fedeleş. Lucia era astfel imobilizată pe borcanul fără capac, la discreția rozătoarei.

— Să vezi ce bucuros o să fie şobolanul când îți va gusta popoul, frumoaso! râse monstrul, aşezându-se plin de interes pe o canapea, ca să urmărească spectacolul din primul rând.

Înnebunit de puținătatea aerului, şobolanul, care avea nişte dinți enormi, încerca disperat să muşte din fundul fetei pentru a se elibera. Zgâria cu ghearele marginile borcanului, sărea, iar din când în când ajungea la chiloții Luciei, de care trăgea cu disperare.

— În scurt timp ai să rămâi fără chiloți. După aceea o să ajungă şi la frumoasele tale fese. Ce-am să mă mai distrez!... Mâine cu siguranță că vom găsi altceva, dacă ăsta nu reuşeşte să te omoare între timp. Sau poimâine...

Oripilat, Samuel încercă din nou să ajungă la fată, să o ia

de acolo, uitând complet că nu putea face nimic. În situația în care se afla îi venea să urle de ciudă.

— Hai, măi şobolane, fă-ți treaba! râdea bestia, aruncând cu ce-i cădea în mână în borcan, ca să enerveze animalul. Hai, că poți! Rupe-i chiloții şi ai să ajungi la cărniță moale! Ce spectacol inedit! Păcat că nu am pe cine să chem ca să te admire. Ha, ha, ha! Amuzant! Dar acum cred că am să mă duc până la bucătărie, ca să-mi pregătesc ceva de mâncare. Îți voi aduce şi ție nişte injecții. Dacă monstrul ajunge la fundul tău, să țipi, da? Nu vreau să pierd un asemenea spectacol.

Şi sadicul asasin ieşi din cameră, flui erând.

Lucky nu mai ştia ce să facă. Syonne se apropie de el şi din nou îi făcu semn să stea locului.

— Totul va fi bine, dar tu vezi de lămureşte-mă unde suntem, că nu mai putem sta mult pe-aici! Îți promit că fata va fi bine, ce naiba! Va trebui să plecăm în curând, iar tu nu ai aflat încă nimic. Dă-i bătaie!

Lucky începu din nou „percheziția” prin casă şi până la urmă descoperi un ziar, dar care era, din nefericire, împăturit. Nu putea vedea decât fragmente dintr-un articol, şi n-avea cum să-l despăturească. Se sucea pe toate părțile, încercând să dibuie despre ce era vorba, dar nu reuşea. De

câteva ori chiar a întins mâna spre ziar, uitând că nu îl poate atinge.

Între timp, Syonne se apropie de fata care paralizase de groază şi îi puse din nou mâna pe frunte.

Iarăşi simt ceva, se gândea tânăra. Mi-e bine acum, nu mă mai doare nimic, deşi ştiu că animalul de sub mine, scârboşenia aia, mă poate muşca în orice moment.

Închise ochii şi încercă să îşi închipuie că se afla la malul unei ape liniştite, unde nu era țipenie de om. Doar flori peste tot, linişte şi pace.

Acum chiar că am murit, îşi continuă ea seria gândurilor. E mai bine aşa. Am scăpat. Nimeni nu-mi mai poate face rău.

Văzând că victima s-a mai liniştit, bătrâna se lăsă pe vine şi, cu mâna încovoiată ca o gheară, bolborosi ceva amenințător la şobolan.

Animalul se sperie de îndată, ghemuindu-se pe fundul borcanului. Mai încercă să sară de câteva ori, dar fără niciun rezultat, de parcă puterile l-ar fi părăsit complet.

Lucky se mai învârti un timp prin cameră, după care apăru din nou ceața aceea densă, prin care nu mai putea vedea nimic. Amețit, strigă după Syonne. După primele câteva sunete se iscă un vârtej cumplit, care îl trânti violent

de pământ. Când deschise ochii, se trezi acasă la bătrână.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă el, buimac.

Liniştită, Syonne aşteptă ca Lucky să îşi revină complet şi abia pe urmă vorbi:

— Gata, acum totul e în regulă? Hai să punem cap la cap ce am aflat!

— Cum poți să fii atât de detaşată de tot ce ne-a fost dat să vedem? Tu chiar nu ai suf let? Nu ai văzut ce orori se întâmplă acolo?

— Te rog să te liniştești! În caz contrar, să ştii că nu vom putea ajuta această fată niciodată. Ai avut şansa să vezi realitatea.

— Şansa?

— Da, şansa, fiindcă acum ştii pentru ce trebuie să lupți, argumentă Syonne, tot mai liniştită. Am întâlnit la viața mea grozăvii mult mai mari. Credeam că eşti mai tare de înger, că altfel nu-ți dădeam ocazia să vezi ceea ce ai văzut.

— Trebuie să beau ceva, încercă Lucky să se mai tempereze.

— Bea, dar adună-te, că altfel fata moare.

— Chiar crezi asta?

— Moare, dacă nu facem nimic. Dar mai bine mi-ai spune dacă ai descoperit vreun indiciu despre acea locuință.

— Tot ceea ce ştiu este că am văzut un ziar, Syonne. Din păcate, nu ştiu nici măcar din ce oraş este, dar am o bănuială.

— E din America?

— Categoric, căci am zărit o parte a unui interviu cu o anumită personalitate politică. Dacă aflu al cărui stat este guvernator Domson, am găsit oraşul.

— Domson... Îmi sună cunoscut.

— Şi mie, dar nu îmi vine în cap peste ce stat guvernează. Cred că e vorba despre Nevada. Ai prin preajmă vreun computer conectat la internet?

Ignorând cea din urmă întrebare, Syonne spuse:

— Bun, atunci mâine dimineață pleci la Newport. Cât timp eşti pe drum, am să încerc să țin fata în viață. Numai să ajungi repede la ea şi să o salvezi.

— Plec chiar acum, o asigură Lucky, aprinzându-şi o țigară.

— Nu acum, pentru că mai avem multe de discutat şi trebuie să afli o serie de lucruri.

— Ce-ar mai fi de spus?

— Câte ceva despre tine, despre monstrul ăla şi ce va urma.

— Syonne, e ceva mai rău decât ceea ce am văzut?

Spune-mi!

— Mi-e teamă că tot ceea ce se întâmplă este doar vârful icebergului. Bestia pe care ai văzut-o este ce puteai întâlni mai rău în viața asta. El ucide de foarte mult timp în felul pe care l-ai văzut. Casa în care am intrat este bântuită de moarte şi de spiritele victimelor sale. Şi nu sunt puține. Acest animal nu poate fi oprit decât de tine.

— De ce numai de mine?

— Pentru că îți seamănă. Chiar foarte mult.

— Cum adică îmi seamănă?

— De când ai intrat la mine în casă şi am fumat acele ierburi, am văzut că ai fost cândva un om normal. De fapt ştiam asta, dar acum m-am asigurat. Nu te-ai aflat de la început printre inițiați, ți-am mai spus-o. Dar între timp ai devenit unul de-al nostru. Un om care poate să vadă ceea ce alții nu văd şi poate auzi ce alții nu aud. Cineva care se credea Dumnezeu v-a schimbat pe amândoi. Dar, spre deosebire de nebunul acela, esența vieții tale este bună.

— Nu are cum să fie ca mine! țipă Lucky.

— Ba are! Şi a devenit asasin. El s-a născut rău. Iar acum nu mai poate fi controlat. Nici de alți oameni, nici de spirite. M-am uitat în suf letul lui, cu voia spiritelor, şi sunt sigură de ceea ce afirm.

— Ha! Ce, bestia aia are suf let?

— Are, sau ceva asemănător. Şi, cum spuneam, el nu poate fi inf luențat de nimic. Dacă era un om normal, probabil că îi puteam face ceva, adăugă gânditoare Syonne. Oricum, o să încerc. Nu am mai provocat răul cuiva până acum, dar cu siguranță că e cazul să încerc, astfel încât să-l împiedic o vreme să-şi ucidă victima, ca tu să ai destul timp la dispoziție.

— Aşadar, Syonne, „vede" şi el ce „văd" eu...

— Da, Lucky. Totuşi, în noianul ăsta de nenorociri există şi o parte bună a lucrurilor.

— Care ar fi aia?

— Vestea bună este că nu îşi dă seama că poate face şi mai mult rău.

— Nu crezi că exagerezi?

— Deloc. Gândeşte-te că are viziuni ca şi tine, poate controla banii ca şi tine... E capabil să ucidă sute şi mii de oameni. Ar fi teroristul perfect. Însă el nu ştie asta şi îşi canalizează întreaga energie asupra câte unei singure persoane. Din nefericire, după ce o ucide, îşi alege o altă țintă şi tot aşa.

— Am înțeles, Syonne. Nu îmi rămâne decât să plec după el, ca să pun capăt acestei tragedii. Poate nu mă crezi, dar

faptele lui mă afectează mai mult decât vreau să recunosc.

— Ştiu, Lucky, şi de asta nu te încurajez prea mult, spunându-ți că totul se va sfârşi cu bine. Sunteți două ființe puternice, de necontrolat, iar soarta va decide care dintre voi va ieşi învingător. Eu cred că tu ai să câştigi, însă pot greşi, fiindcă sunt şi eu om.

— Plec, Syonne şi îți mulțumesc!

— Nu te grăbi şi cumpăneşte-ți fiecare pas. O clipă de neatenție te poate costa viața. Pentru toate pe lumea asta există un sfârşit. Mergi cu Dumnezeu!

— Ține-mi pumnii, pentru că o să am nevoie!

Bătrâna îi zâmbi, emoționată, în timp ce bărbatul se întreba dacă nu cumva ar fi cazul să-i ceară sprijinul bunului său amic, masivul agent CIA, Thomas Roe.

În cele din urmă Lucky ieşi în noapte, fără să îi pese de ceea ce i s-ar putea întâmpla. Miza era prea mare şi se simțea înverşunat, pornit să câştige potul. Fără drept de apel.

— Şefule, dă-mi şi mie ceva acolo, şefule, un dolar, nu mai mult! strigă după el un vagabond.

— Ia, mă! şi Lucky îi aruncă o bancnotă mototolită de 20 de dolari, spunându-i: să te rogi pentru mine!

Ajunse acasă şi îşi făcu bagajul, fără a uita puşca

Winchester, două revolvere Beretta, mai multe cutii de cartuşe, nişte dinamită şi „cutia cu scule”.

Cutia cu scule era de fapt o servietă-diplomat ceva mai mare, în care transporta aparatură de ascultare, un binoclu cu infraroşii şi altele asemenea. Le primise cadou de la prietenul său din CIA şi era convins că i-ar putea fi de folos.

Conducea automobilul de ceva timp şi îl usturau ochii din cauza oboselii. Deja se înserase şi îl durea spatele, aşa că era clar că trebuia să se oprească undeva.

Văzu pe stânga un motel cu numele „Good Meal and Sleep”, la intrarea căruia se afla un fel de bar sau o cârciumioară. Opri şi coborî, constatând că atât el, cât şi maşina erau plini de praf. O baie fierbinte şi o masă bună erau tot ceea ce îi trebuia la ora aceea. A doua zi urma să ajungă la Newport şi să înceapă investigațiile.

Îşi luă cele două genți, intră şi, fără a observa privirile admirative ale femeilor din local, se aşeză la o masă. Îşi lăsă bagajul şi se duse la baie, ca să se spele măcar pe mâini. Când se întoarse, genţile îi dispăruseră.

— Hei, unde-mi este bagajul? întrebă el, alarmat. În bar se lăsă o linişte mormântală.

— Oameni buni, unde-mi sunt genţile, v-am întrebat?

— Ie-te, aici, chipeşule! ripostă un mexican tăiat pe față,

care mesteca arogant o scobitoare. Ai ceva împotrivă? Le-am luat noi, gândindu-ne că îți este prea greu cu ele.

— Vă rog frumos să mi le dați înapoi! Nu am chef de ceartă. Ce naiba, mi-e foame, mi-e sete şi vreau liniște.

— Mă, orăşeanule, nu cred că ai auzit bine. Am zis că acum sunt ale noastre. Le-am găsit şi lângă ele nu se afla nimeni, deci ni se cuvin. Fără alte discuții, OK?

— Nu vreau scandal, v-am mai spus. Scoateți gențile de unde le-ați ascuns şi veți putea merge şi altă dată la târfe. Dacă nu, vă tai mătărângile la toți, adăugă Lucky, cârpindu-l cu dosul palmei pe mexican.

Acesta se răsturnă uluit, cu tot cu scaun. Tovarăşul lui se ridică rapid de pe scaunul pe care-l ocupa şi dădu să-şi scoată pistolul. Dar tocmai atunci primi fulgerător un picior în falcă.

Cei de față auziră un pârâit de oase rupte, iar pistolarul începu să urle de durere. Cum arma îi zburase cât colo, intențiile sale deveniră mult mai paşnice ca la început. Nu şi ale celui cu cicatricea, însă, care scoase la iveală un cuțit cât toate zilele, cu care începu să taie nervos aerul, scrâşnind din dinți.

— Te tai, nemernicule! Ce i-ai făcut tovarăşului meu? Te tai, auzi!

În tăcere, Lucky scoase unul dintre revolverele Beretta de la spate şi trase înspre mexican, nimerindu-i cuțitul. Arma acestuia din urmă zbură în aer şi se înfipse într-o masă la care se aflau două fete foarte disponibile. Acestea, îngrozite, începură să urle de spaimă.

Bărbatul îl privi pe celălalt mexican, care zăcea pe jos cu falca ruptă, dar acesta n-avea de gând să mai participe la bătaie. Lucky îl căută prin buzunare, îi luă portofelul şi îl uşură de o sută de dolari.

— Cine serveşte aici? întrebă el, cu un calm care îi făcu pe toți să înghețe de teamă. De sub tejghea se ridică o fată, care tremura de frică.

— Uite, cei doi domni aici de față doresc să plătească deranjul pe care l-au provocat, explică Lucky, arătând înspre vesela spartă şi mesele dărâmate. Domnii oricum pleacă şi nu o să vă mai deranjeze, vă asigur. Sunt nişte gentlemani, după cum ați observat şi voi.

Ca să termine treaba începută, îi luă pe cei doi de guler şi, administrându-le câte un şut în părțile posterioare ale trupului, îi aruncă afară din local.

După bătaia încasată, mexicanilor nu le mai dădu prin cap să protesteze în vreun fel.

— Acum nu mai am nevoie decât de o friptură, o salată

verde şi ceva de băut, preciză Lucky, constatând mulțumit că bagajele sale apăruseră ca din senin. Aş prefera o bere bună sau un vin slab.

Genții stăteau cuminți la piciorul mesei alese de el, de parcă ar fi fost acolo de când lumea. Consumatorii se destinseră şi începură să râdă, iar chelnerița alergă bucuroasă, ca să-i facă străinului pe plac. Până şi bucătarul scoase capul pe gemulețul de servire, anunțându-l că îi pregăteşte o cină ca-n poveşti.

— Golanii ăia doi erau de prea mult timp pe aici şi îşi făceau de cap, explică un bătrânel entuziasmul colectiv. Mie mi-au luat supa şi mi-au aruncat-o pe geam, iar pe chelneriță au plesnit-o peste fund de a durut-o câteva zile. Nimeni nu avea curaj să se ia de ei, fiindcă ne amenințau ori că ne taie, ori că ne împuşcă. Tare bine ai făcut că i-ai pus la punct, domnule! mai adăugă septuagenarul.

— Mulțumesc, dar nu am vrut să deranjez! Ce vină am eu că au căutat-o cu lumânarea? Asta e, acum sper să se mai potolească.

— O vreme nu mai vin ei pe-aici, cu siguranță, fu de acord bătrânelul, după care îl lăsă pe străin să mănânce liniştit.

Chelnerița, sfioasă, îi aduse lui Lucky o friptură în sânge,

atât de mare încât depăşea marginile farfuriei, nu înainte însă de a şterge conştiincios masa, de parcă ar fi vrut să-i ia vopseaua. Apoi aşternu o pânză imaculată pe ea.

Era tânără, blondă cu ochi verzi, mignonă şi foarte apetisantă. Tunsă scurt, băieţeşte, degaja un aer sănătos şi copilăresc, în ciuda unui piept care se străduia din greu să stea cuminte în captivitatea sutienului şi a bluzei pe care fata o purta pe deasupra.

— Nu-i nevoie s-o lustruieşti atât, frumoaso! reacționă clientul, zâmbindu-i galeş, în timp ce ea se afla în plină activitate. Nu sunt inspector de igienă sau altceva asemănător, aşa că n-ai de ce te teme.

În fața încercării lui Lucky de a detensiona situația, chelneriţa se fâstâci şi mai tare, răsturnând o micuță vază în care se afla o singură floare. Apa se scurse pe pantalonii bărbatului, iar fata, roşie ca para focului de ruşine, încercă să şteargă mizeria făcută. Din nefericire pentru ea, îşi dădu seama ce face abia atunci când ajunse la fermoarul bărbatului. După care reuşi să îngaime, cu ochii aproape înlăcrimați:

— Mă scuzați domnule, nu am vrut să...

— ... Domnişoară, nu-i nicio problemă. Oricum, mi-era cam cald... m-am mai răcorit... stai liniştită! râse Lucky,

aşezându-se din nou pe scaun, deşi era ud până la chiloți.

Cei din jur zâmbeau, însă nimeni nu îndrăznea să facă vreo remarcă nelalocul ei. Oricum, situația era destul de amuzantă.

După ce termină de mâncat, clientul i se adresă din nou chelneriței pe care pusese ochii.

— Vă mulțumesc tuturor pentru masă! Uite o sută de dolari, restul e al tău. Aş vrea să rămân aici peste noapte. Crezi că se poate? mai întrebă Lucky, privind-o cu şi mai multă insistență.

Ea se arătă extrem de serviabilă, ocupându-se de toate formalitățile, la finalul cărora îi înmână lui Lucky cheia camerei. În timp ce chelnerița se îndepărta, bărbatul îi admiră cu poftă linia curbată a şoldurilor şi, cu ochii minții, o dezbrăcă din priviri. Îi plăcu ce văzu.

De parcă s-ar fi ştiut privită, şi poate chiar bănuind acest lucru, fata păşi alene spre bar, unduindu-se grațioasă, spre disperarea celor două fete de consumație, asupra cărora Lucky nu aruncase nicio privire în vreme ce mâncase. Din acest motiv, nici ele nu îndrăzniseră să îşi ofere serviciile, pricepând că oaspetele din acea seară nu era un om de rând.

Peste puțin timp se afla într-o cameră de motel, rupt de

oboseală, prăbuşit pe pat, aşa îmbrăcat cum era. Până şi gândurile cu privire la nurii chelneriței zburaseră ca un fum din pricina extenuării. În cele din urmă, cu greu, reuşi să facă un duş după cumplitul drum pe care-l avusese de străbătut. Înainte să iasă din camera de baie închise ochii, căzând pentru câteva clipe în transă. Ceea ce-i fu dat să „vadă" îl îngrozi: bestia îşi tortura în continuare ultima victimă, care zăcea încă pe borcanul pe fundul căruia se afla un şobolan.

Capitolul VII

— Asta nu se poate! urlă bestia, care văzu că fata nu păţise nimic, iar şobolanul zăcea epuizat pe fundul borcanului de murături. Ce faci, târfă, n-ai murit? Nu te-a muşcat animalul ăsta de rahat? Vă tai pe amândoi, iar pe el ţi-l dau să-l mănânci, nenorocito!

Mahan chiar se apropie de ostatică şi îi croi o palmă peste figură. Dar, la jumătatea gestului, mintea lui bolnavă se opri asupra unui nou plan de bătaie, astfel încât lovitura pierdu din intensitate.

— Te voi pedepsi exemplar pentru că mi-ai ameţit şobolanul, o mai ameninţă el. Ia spune-mi, nu cumva l-ai asfixiat cu aerele tale? întrebă psihopatul, râzând ca un dement în timp ce părăsea încăperea.

*

* *

Lucky se dezmetici şi realiză că nu avea să aibă linişte până când nu o găsea pe fată, iar monstrul nu va fi pedepsit. Dar trebuia să se întremeze pentru asta, aşa că încercă să se odihnească.

Aţipise deja, când auzi câteva bătăi discrete în uşă. În doi

timpi şi trei mişcări înhăță puşca Winchester şi, aşa dezbrăcat cum se afla, doar în şort, se adăposti lângă peretele camerei, lipindu-se cu spatele de el.

— Cine e? întrebă el, cu un glas nu tocmai plăcut.

— Eu, fata care v-a servit la masă, veni răspunsul de dincolo de uşă, după o clipă de tăcere. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Cu multe precauții, Lucky deschise larg uşa, armându-şi puşca şi trăgându-i piedica.

După o scurtă ezitare micuța blondă intră, iar bărbatul inspectă împrejurimile, convingându-se că nu era vorba despre vreo capcană. Apoi închise uşa şi propti arma de ea.

Chelnerița era discret fardată, purta pantofi cu tocuri foarte înalte şi un capot banal din prosop, care contrasta cu restul ținutei ei. Îi zâmbea timid bărbatului căruia venise să-i mulțumească pentru ajutor, în numele întregului colectiv de angajați ai motelului, şi mai rosti câteva cuvinte:

— Cu toții ți-am rămas îndatorați...

În clipa următoare Lucky îi acoperi gura cu un sărut, făcând-o să tacă. Iar când îi eliberă buzele puse un deget pe ele, spunându-i:

— Nici nu ştim cum ne cheamă unul pe altul, dar, în mod cert, acum nu mai avem nevoie, de cuvinte.

Apoi aprinse veioza, ce răspândea o lumină difuză, şi se opri la un metru de blonda care rămăsese stingherită în mijlocul încăperii. Apucă de cordonul halatului de baie, trase uşurel de el, după care îl desfăcu foarte curios de ce avea să descopere. Chelnerița nu purta absolut nimic pe dedesubt, ceea ce exprima fără echivoc – dacă mai era nevoie – motivul pentru care se afla în camera lui Lucky, în acea dimineață foarte timpurie.

Încântat, el îi scoase cu blândețe halatul şi admiră trupul angelic al fetei, scoțându-şi în acelaşi timp slipul. O aluniță rebelă trona între sânii masivi şi grei, care s-ar fi potrivit mai degrabă unei femei de minimum 1,80 în înălțime. O alta, identică, era poziționată exact deasupra pubisului, puțin lateral, fiind vizibilă datorită unei tunsori pubiene foarte discrete. Mameloanele tinerei erau mari ca ale unei mămici ce alăptează, dar sfârcurile nu respectau aceleaşi proporții, fiind mai degrabă delicate, tocmai bune de muşcat în timpul unei partide de amor.

Bărbatul îngenunche, sărutându-i pieptul provocator şi prinzându-i fesele între mâini. Aşa cum bănuia, prezentau o consistență mai mare decât cea a sânilor, fiind de o fermitate de invidiat.

Ea suspină – atunci când buzele lui îi atinseră abdomenul

şi apoi alunița de deasupra pubisului – depărtându-şi încet picioarele, pentru a avea o poziție cât mai bună. Limba lui Lucky coborî alene între picioarele fetei, în vreme ce mâinile lui îi frământau spatele şi fundul obraznic.

În acel moment, de parcă blonda şi-ar fi amintit brusc motivul pentru care se afla în acea cameră, îl prinse pe bărbat de cap, făcându-l să înțeleagă că voia ca el să se ridice. Ceea ce Lucky şi făcu, sărutând-o apăsat pe gură. Când o lăsă, fu rândul ei să îngenuncheze, alintându-l cu buzele înfierbântate de dorință şi oprindu-se mai întâi pe pieptul viril. Mai încolo ele ajunseră în dreptul abdomenului, ca în cele din urmă să poposească pe organul semierect al bărbatului căruia venise să i se dăruiască fără prejudecăți ori false pudori.

Din instinct, el o prinse cu blândețe de ceafă, iar fata îl înghiți dintr-odată, renunțând la alte preparative rafinate care, în acele momente, s-ar fi dovedit complet inutile. După ce execută câteva curse de-a lungul membrului ce prindea viață de la o secundă la alta, chelnerița şi-l scoase din gură şi începu să-l alinte cu limba, fără a neglija nici scrotul, pentru care nutrea o adorație puțin diferită. Din când în când îl muşca uşurel cu dinții, ca apoi să-i dea brusc drumul şi să se joace cu vârful nasului cu el.

În acea clipă fu rândul lui Lucky să o prindă de subsuori şi să o ridice, pentru a-i da încă o sărutare. Ea acceptă pentru moment jocul, dar reveni repede la intențiile inițiale, împingându-şi „victima” spre pat şi făcând-o să se aşeze. În minutele următoare, cum organul bărbatului atinsese dimensiunile corespunzătoare, capul fetei începu o cursă nebună de du-te-vino de-a lungul organului acestuia, pentru a-i da lovitura de grație. Numai că planurile lui erau cu totul altele.

La început o lăsă pe blondă să-şi facă jocul, intuind mai ales că tinerei îi plăcea extrem de mult ceea ce făcea. Ceva mai încolo îi plăcu şi lui, fiind aproape gata să ejaculeze, când realiză că nu s-ar fi mulțumit – în acea timpurie dimineață – doar cu o felație completă, până la capăt. Atunci i-o scoase din gură, gândindu-se că ar fi păcat de pantofii ei cu tocuri dacă nu li s-ar da o utilitate de necontestat.

Se ridică, o întoarse pe micuță cu spatele, îi luă țâțele în mâini şi o împinse pas cu pas până la cel mai apropiat perete fără mobilier. Vorbind aceeaşi limbă, blonda înțelese ce se aştepta de la ea şi se propti cu mâinile în zid, ridicându-se pe vârfuri şi depărtându-şi picioarele, aşteptând să fie penetrată cât mai adânc. Împunsătura lui Lucky o făcu să scâncească satisfăcută, ba chiar să

îndrăznească să rupă legământul tăcerii, cerându-i:

— Ciupeşte-mă de sfârcuri!

În clipa în care Lucky îi satisfăcu dorința, micul monstru din pântecele fetei puse stăpânire pe întreaga ei ființă, făcând-o să vibreze din toate încheieturile. Excitată la maximum, chelnerița se unduia ca o adevărată dansatoare din buric, dându-i bărbatului senzația că face amor cu cea mai pricepută locuitoare din insula Lesbos. Cu genunchii uşor îndoiți, pentru a nimeri cât mai razant în intimitatea ei, Lucky împingea ca un apucat, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva să-i fure cineva „mireasa" din acea sublimă şi încleştată dimineață. Dar nici tânăra nu se lăsa mai prejos, răspunzând loviturilor lui de berbec cu o forță şi o determinare pe care bărbatul nu i le-ar fi bănuit cu câteva ore mai devreme.

În liniştea perfectă a camerei de motel nu se auzeau decât respirațiile sacadate ale celor doi şi zgomotele caracteristice ale actului sexual, care îi excitau pe partenerii transpirați de efort până la exaltare. Fiecare dintre ei era îndrituit să simtă că sfârşitul acelei încleştări se apropia de final – unul dintre cele mai fericite, cu siguranță.

Mâinile blondei erau atât de transpirate încât, îmbibate cu varul de pe zid, începuseră să alunece. Presimțind

pericolul a ceea ce se putea produce, Lucky o prinse de abdomen, o înălță pur şi simplu în brațe, administrându-i ultimele lovituri cu un aplomb care l-ar fi făcut să se ruşineze şi pe un star porno. Uşoară ca un fulg, fata se lăsă în voia lui, aplecându-şi capul şi abandonându-se moale în mâinile masculului. Cu o plăcere pe care nu-şi amintea s-o mai fi gustat de ceva vreme, bărbatul ejaculă masiv, ridicând-o pe tânără, de parcă ar fi avut intenția să pătrundă cu tot corpul în ea, până la contopire. Spre final şi ea începu să juiseze, tremurând spasmodic şi unduindu-se, cu toate că nu beneficia de niciun punct de sprijin cu excepția bazinului, care era proptit de abdomenul bărbatului.

Simțind că i se înmoaie genunchii, din motive lesne de înțeles, Lucky îşi eliberă amanta, aceasta revenind cu picioarele pe pământ. Instantaneu, ea se întoarse, îi luă bărbatului membrul în mână şi îl plimbă printre sâni. Apoi se aplecă şi mai mult pentru a-l înghiți şi a-l lăsa curat, aşa cum îl găsise. Atunci când şi această ultimă operațiune fu încheiată, modesta dar încântătoarea chelneriță depuse un sărut pe obrazul celui care-i produsese atâta fericire, îşi îmbrăcă halatul şi dispăru în noapte, aşa cum venise. Ca o nălucă.

Din păcate pentru Lucky, care avea de gând să se odihnească bine în acea noapte, nu trecu mult şi se făcu dimineață. Un soare strălucitor îl orbi prin geamurile cu storurile ridicate, făcându-l să sară în picioare şi să o pornească la drum.

Oare s-o fi trezit cineva, ca să pot mânca şi eu o omletă cu şuncă şi să beau o cafea tare? se întrebă el, în vreme ce făcea duş.

Şi se gândi atât de intens la asta, că începu să aibă o viziune chiar acolo, sub jetul fierbinte de apă. Se afla aşezat la una dintre mesele localului, iar chelnerița gravita în jurul lui, aducându-i tot felul de bunătăți pe care le pregătise cu mâna ei.

Probabil că n-a dormit toată noaptea ca să mă servească pe mine, se gândi Lucky.

Cum în local nu era nimeni, fata îl lămuri pe amantul ei de cu seară în legătură cu acest lucru:

— Înainte de ora 8.00 nu deschide nimeni ochii, aşa că nu vom fi deranjați.

Bărbatul înfulecă mai departe delicioasa omletă, iar când o dădu gata, se năpusti asupra unei ceşti duble de cafea, uşor stropită cu lapte condensat.

— Cum ai ştiut să-mi prepari cafeaua exact aşa cum îmi

place mie? o întrebă el, însă nu primi niciun răspuns.

Ca prin minune, blonda dispăruse brusc din raza lui vizuală. Căută prin buzunare pachetul de țigări, iar în acel moment realiză unde se afla chelnerița.

Două mâini delicate îi descheiau prohabul pe sub masă, scoțându-i membrul afară în doi timp şi trei mişcări. Apoi, o limbă aspră ca a unei pisici ajunse la maturitate începu să-i alinte organul, astfel încât cafeaua pe care Lucky o savura căpătă un gust demențial. Se văzu nevoit să recunoască faptul că era pentru prima oară în viața lui când servea o asemenea delicatesă. Introduse o mână sub masă şi, în semn de recunoştință, începu să-i mângâie părul bălai.

Felație la cafeaua de dimineață, îşi spuse el, gânditor. Cum de nu m-am gândit mai demult la o treabă ca asta?!

Ea îşi vedea liniştită de treabă, executând cu pricepere mişcări ample de du-te-vino de-a lungul membrul erect, fără să se grăbească. Plăcerea lui Lucky sporea de la o clipă la alta, făcându-l să uite de toate necazurile şi să se simtă în al nouălea cer. Sau undeva pe aproape.

Cu mâna rămasă liberă apucă ceaşca, sorbi din cafea, apoi îşi aprinse o țigară. Slobozi fumul înspre tavan şi se aşeză mai comod pe scaun, lăsându-se pe mâna chelneriței. Sau pe gura ei, mă rog.

Pe măsură ce orgasmul bărbatului se apropia, tânăra accelera ritmul felației dar, ca să nu-l termine prea repede, mai scotea din când în când membrul din gură, pentru a-l alinta cu limba ei de pisică. Oricum, sfârşitul era foarte aproape. La fel şi cafeaua. De aceea, renunță să-i mai mângâie părul şi îi ghidă capul astfel încât să îi impună ritmul dorit şi s-o facă să înțeleagă că de-acum nu mai trebuia s-o scoată din gură, mergând până la capăt.

Fireşte, fata înțelese ce se aştepta de la ea, înghițindu-l pe Lucky aproape până la scrot, cu o cadență sacadată.

Amândoi tăceau, respectând înțelegerea făcută de cu seară, fiecare gustându-şi propria plăcere. În plus, ea era cu gura plină şi oricum n-ar fi putut articula vreun cuvânt.

Lucky n-o vedea ce face, dar simțea din plin, până la ultimul fir de păr, senzații din cele mai alese. S-ar fi putut muta cu scaunul mai departe de masă, ori să ridice fața de masă, însă nu voia să strice acel tablou inedit ales de frumuşica blondă.

În clipa în care primul jet explodă în cavitatea ei bucală, fata scoase un geamăt prelung de satisfacție, înfigându-şi unghiile în pulpele lui. Mâna dreaptă a bărbatului se crispă pe capul chelneriței, undeva mai sus de ceafă, iar cea stângă pe ceaşca de cafea, din care nu mai avea de băut decât o

înghițitură. Ejaculă cu o plăcere extremă, îndelung, iar când termină ea îi vârî cu oarecare dificultate organul la loc şi trase fermoarul, ieşind de sub masă îmbujorată, cu buzele uşor umede şi cu ochii sclipitori.

Ceva mai târziu, Lucky îi mulțumea şi îi cerea nota de plată.

Fata îi aduse un suport legat în piele, dar în acesta se afla un bilețel pe care scria doar atât: Şi eu îți mulțumesc!

Ceva mai târziu, după ce scena se derulase exact aşa cum o „vizionase" pe când se afla sub duş, bărbatul introduse cu maximă discreție două mii de dolari în coperta din piele şi părăsi stabilimentul în care se simțise extraordinar. Înainte de a pleca mai zări doar două lacrimi care se prelingeau alene pe obrajii chelneriței, fata care îi dăruise, în mod dezinteresat, tot ce avusese ea mai bun.

Capitolul VIII

După câteva zeci de mile, rulând prin pustietate, Lucky se gândea cum se va termina povestea în care intrase aproape fără voia lui. Intrase de multişor în statul Nevada şi nu mai avea foarte mult de mers. Tocmai atunci, pe autostradă, zări o siluetă feminină. Frână uşor, apropiindu-se curios de ciudata prezență. Era o autostopistă care îi făcea disperată semne cu mâna.

Lucky opri şi îi permise să urce în maşină.

— Bună dimineața!

— Mă luați şi pe mine până în cel mai apropiat oraş? întrebă fata, prefăcându-se timidă, deşi era clar că o asemenea atitudine nu i se potrivea defel. Vă rog, că nu mai pot sta în soarele ăsta nemilos.

Tânăra – să tot fi avut vreo douăzeci şi ceva de ani – era drăguță peste poate, brunetă, subțire, înaltă, şi pe deasupra – pistruiată. În spate purta un rucsac uriaş, ce demonstra că era, totuşi, destul de vânjoasă.

Rulară câteva minute în linişte, după care fata îndrăzni:

— Numele meu este Helga.

— Lucky.

— Vreau să ajung în LA fiindcă trebuie să mă căsătoresc

cu logodnicul meu, continuă ea, ne întrebată.

— Felicitări! se amuză bărbatul de îndrăzneala ei. Mă bucur pentru tine! I-auzi, ce poveste frumoasă!

— Eu nu prea mă bucur, fiindcă nu sunt sigură că vreau să mă mărit cu el. Şi nici nu ştiu dacă povestea este chiar atât de frumoasă pe cât ar trebui să pară.

— De ce?

— Pentru că... e o poveste lungă.

— Dacă nu vrei, nu-mi spui, nu-i nicio problemă.

— Nu, că nu mă feresc... Toată chestia e că am cam fugit de acasă.

Autostopista continua să trăncăne în legea ei, în vreme ce Lucky se gândea la minunata partidă de sex consumată în compania sprințarei chelnerițe de la motelul „Good Meal and Sleep", dar mai ales la Cafeaua de dimineață, pe care o servise în condiții dintre cele mai optime. Nu că Helga, sau cum o fi chemat-o, nu i-ar fi spus nimic din punct de vedere sexual, însă gândurile lui se îndreptau în acel timp într-o cu totul altă parte. Avea o treabă de rezolvat şi era gata să rişte orice pentru a realiza ceea ce îşi propusese.

— Trebuie să ne oprim ca să alimentez, că altfel rămânem în pustietate, îi explică el, zărind o benzinărie.

— OK, eu o să dau câteva telefoane. Mobilul mi l-a

confiscat tata, ca să nu-l mai sun pe Patrick, şi n-am apucat să-mi iau altul.

După ce Lucky termină treaba, Helga se apropie de automobil şi îi zise:

— Vă sunt recunoscătoare pentru ce ați făcut pentru mine, dar eu rămân aici. Uitați, vă las numărul meu de telefon! În caz că odată şi-odată ne vom reîntâlni, poate vă duc şi eu cu maşina undeva, râse Helga.

— Să sperăm că ne vom mai întâlni! Îți doresc să ajungi cât mai repede cu putință o mireasă fericită!

*

* *

— Ce mai faci, nemernicule?

Pe fața lui Lucky înf lori un zâmbet la auzul acelor vorbe. Îi telefonase nimeni altul decât bunul său amic, Thomas Roe, agentul special CIA cu care mai colabora câteodată, atunci când era solicitat la vreun caz de Agenție. Dacă accepta sau nu să se angreneze într-o asemenea operațiune rămânea doar la latitudinea lui. Până acum cedase de fiecare dată insistențelor lor, de cele mai multe ori Tom având o putere de convingere ca de şarpe hipnotizator.

— Speram să nu-ți mai aud grohăitul cel puțin până la

sfârşitului anului ăstuia, replică Lucky, amuzat. Iarăşi vrei să mă baţi la cap cu cine ştie ce chestie?

— Poate că n-ai să mă crezi, dar ţi-am telefonat doar fiindcă mi se făcuse dor de tine.

— Ai dreptate, nu te cred.

— Rău faci! Eu sunt sincer, iar tu...

— ... Lasă gargara şi spune-mi despre ce este vorba, ca să nu zică ai tăi că nu ai încercat să-ţi faci treaba. Oricum am să vă refuz.

— Uite, jur pe erecţia falusului meu că nu te sun în interes de serviciu. Acum mă crezi?

După câteva clipe de reflecţie, Lucky se văzu nevoit să recunoască faptul că Tom n-ar fi jurat strâmb pe giganticul său organ în ruptul capului.

— Bine, te cred. Stai aşa, s-ar putea să am chiar eu nevoie de tine pentru o treabă de care mă ocup.

În câteva cuvinte, agentul afla despre ce era vorba.

— Şi cam ce ai vrea să fac eu?

— Încă nu ştiu, dar te sun imediat ce-mi vine vreo idee. Fii pe fază!

*

* *

— Nu poți să-mi faci una ca asta! urlă Mahan, exasperat de faptul că tânăra nu mai dădea niciun semn de viață. Nu ai voie să mori tocmai acum! mai zise el, după care îi trase cu toată furia un picior în piept, iar ea căzu pe spate, cu tot cu scaunul de care era legată, fără să aibă vreo reacție.

Borcanul pe care fusese aşezată se rostogoli cam un metru, răstimp în care şobolanul evadă din neplăcuta captivitate.

Destul de îngrijorat, Mahan se aplecă asupra ei şi încercă să-i simtă pulsul.

— Nimic, mormăi el, înciudat.

În cele din urmă aduse o oglindă, pe care i-o apropie de buze. Aceasta se aburi imediat, făcându-l pe bărbat să se ridice satisfăcut, trăgându-i încă un picior, de astă dată în burtă. Apoi o dezlegă şi o lăsă aşa cum era, întinsă pe jos.

— Ai vrut să mă păcăleşti, târfă! Crezi că îți merge cu mine? Las că te pun eu pe picioare! Îşi luă o bere şi se aşeză pe canapea, în fața televizorului.

— Numai porcării dau ăştia.

Închise ochii şi imediat fu învăluit de o viziune. Cineva încerca să îl omoare, dar nu-i putea distinge figura şi asta îl enervă, făcându-l să revină la realitate.

*

* *

Lucky ajunse în dreptul unui motel şi, deşi nu mai avea de condus decât vreo douăzeci de mile, simți că trebuia să bea neapărat o cafea. Făcu comanda şi ieşi pe o mică terasă, gândindu-se aiurea. Deodată auzi o plesnitură ca de palmă ce loveşte un obraz, urmată de un țipăt scurt de femeie. Chelnerul îi aduse cafeaua, iar el o achită imediat, pentru a câştiga timp. Peste nici două minute zgomotele se repetară, de astă dată fiind mai multe la număr.

Probabil că doi amanți au renunțat la amor şi au trecut la lucruri mai serioase, îşi zise el, privind spre camerele de unde se auzea bătaia. Oricum, nu e treaba mea, se mai gândi el, întorcându-se cu spatele şi încercând să rămână impasibil la ceea ce se petrecea la câțiva metri de el.

În fine, îşi termină cafeaua şi dădu să plece, dar ceva misterios îl împingea către camera cu pricina. Nu avea timp să „vizualizeze" ce se petrecea înăuntru, aşa că se apropie de nr. 36.

— Hei, e cineva, acolo? strigă Lucky. Aveți nevoie de ajutor? insistă el.

Nu primi niciun răspuns. Observă prin fereastră că

încăperea era cufundată în beznă, aşa că forță încuietoarea fără probleme, grație deprinderilor sale de spărgător, şi păşi înăuntru cu prudență. Înăuntru, nici țipenie de om. Acelaşi lucru se întâmplă şi la nr. 37.

Poate că m-au înşelat simțurile, îşi zise, gata să abandoneze.

Dădu să se întoarcă, dar auzi alte două buşituri ce păreau a proveni din camera următoare. Mai stătu puțin la pândă, apoi se hotărî să facă încă o încercare, de astă dată fără a mai forța încuietoarea.

— Hello, are cineva nevoie de ajutor?

De după uşă se auziră alte bufnituri repetate, amestecate cu gemete şi sughițuri înfundate de plâns. Lucky înțelese că era nevoie de el şi ciocăni cu putere.

— E cineva acolo?

Se auzi o fereastră deschizându-se, după care liniştea se aşternu din nou împrejur. Mai trecură un minut sau două, după care Lucky forță şi încuietoarea acestei uşi, intrând cu precauție.

Pe pat zăcea o femeie cu plete roşii ca focul, legată fedeleş, cu căluş la gură şi plină de sânge. Era mai mult decât evident că roşcata fusese maltratată, fapt care îl îngrijoră pe intrus.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă el pe aceasta, după ce îi scoase căluşul din gură. Eşti rănită? Ceai pățit?

— Te rog, să fugim cât mai repede! îi ceru femeia însângerată, în vreme ce Lucky o dezlega. Te implor, până nu se întoarce! Este prin împrejurimi. A sărit pe fereastră ca să-ți cadă în spate.

— Cine să îmi cadă în spate, cel care te-a bătut în halul ăsta? Nu-ți face griji pentru mine şi spune-mi ce s-a întâmplat!

Într-adevăr, roşcata – care era îmbrăcată doar în sutien şi chiloți – avea nenumărate vânătăi pe tot corpul, un ochi tumefiat, iar din nas îi curgea sânge. Deşi era destul de înspăimântată după bătaia încasată, în ochii ei se putea citi o mare doză de ură.

— Nu-l cunoşti, o să ne omoare pe amândoi!

— Lasă-l în seama mea! Spune-mi mai bine ce se întâmplă şi cum ai ajuns în această situație?

— M-a răpit de pe stradă şi m-a adus cu forța aici, îi explică ea. Mă violează cu sălbăticie de câteva zile, mă bate şi mă ține flămândă. Nici apă nu mi-a dat, noroc că am mai băut eu câte puțină în timp ce mă stropea cu duşul ca să mă spele.

Lucky făcu rapid o socoteală în minte şi ajunse la

concluzia că era vorba despre o coincidență. Încă nu dăduse peste cel pe care îl căuta. Nu el era agresorul acelei roşcate care turuia întruna.

— Să te duc la spital... mai apucă el să spună, când uşa camerei se dădu de perete şi în cadrul ei îşi făcu apariția o huidumă cât toate zilele, ce ținea în mâna dreaptă o sticlă.

— Aşa, amorezilor! țipă el, înverşunat. Eu nu-ți mai ajung dump dick!

Nu mai zise altceva şi se repezi cu sticla ridicată deasupra capului înspre Lucky. Acesta se eschivă uşor, împinse un picior şi făcu huiduma să se prăbuşească neajutorată pe mochetă. Apoi îi răsuci o mână la spate şi o imobiliză.

Tocmai când credea că a terminat cu violatorul, Lucky avu parte de o surpriză neplăcută. Matahala îi înfipse în pulpă un ditamai cuțitul, preluând practic conducerea luptei.

„Amorezul" se chirci instinctiv de durere şi îşi acoperi rana cu mâinile. Prilej nimerit pentru burtos să profite de ocazie, pentru a se elibera din strânsoare. Apoi se ridică în picioare, pregătindu-se să-i dea lui Lucky lovitura de grație.

Femeii, care urmărea dintr-un colț al camerei lupta celor doi, îi scăpă un țipăt de deznădejde, care-l avertiză pe Lucky. Astfel, el reuşi să prindă mâna huidumei în aer şi să

i-o răsucească la spate pentru a doua oară. Deşi voluminos, bărbatul nu era prea puternic. Din acest motiv şi datorită forței pe care Lucky o imprimase acțiunii sale, cu intenția de a se apăra cât mai bine, lama lungă a cuțitului îi pătrunse namilei în ficat. În câteva secunde, violatorul era întins pe jos şi horcăia pentru ultima oară în viața lui. Se uita cu o privire nedumerită când la roşcată, când la salvatorul acesteia, nevenindu-i să creadă că tocmai lui i se putuse întâmpla aşa ceva. În cele din urmă ochii i se tulburară, din colțul gurii i se prelinse un firicel de sânge închis la culoare şi matahala îşi dădu duhul.

Lucky se ridică, revenindu-şi cu greu din starea de încordare care îl copleşise. Nu mai luă în seamă rana de la pulpă, ştiind foarte bine că, grație capacităților sale nefireşti, aceasta se va vindeca într-un timp record şi fără riscuri de complicații. Privirea lui o întâlni în cele din urmă pe cea a femeii.

— Îți mulțumesc! bâigui ea, privind cadavrul nenorocitului.

— Cum spuneai că te cheamă? o întrebă Lucky, pentru a mai destinde atmosfera.

— Sue şi, de fapt, sunt prostituată. N-am fost răpită de el,

ci am venit aici pentru bani, de bunăvoie. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să pățesc ce-am pățit. Imediat după ce am ajuns în cameră a început calvarul.

— Bine – acceptă Lucky –, dar acum trebuie să anunțăm Poliția şi să justificăm moartea acestui porc prin legitimă apărare. Doar ai fost martoră la tot ce s-a întâmplat.

— Nu e nevoie. O să-i telefonez peştelui meu şi totul se aranjează. Du-te liniştit! Nimeni n-o să ştie că ai fost aici. Aranjez eu totul, măcar cu asta îți sunt datoare.

— Eşti sigură că nu vom avea probleme?

— Nici măcar nu ne cunoaştem unul altuia numele. Ce probleme să avem? În plus, după cum ți-am mai spus, nu vor fi niciun fel de probleme. Îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine, necunoscutule!

Lucky renunță la negocieri, preferând să părăsească împrejurimile cât mai repede posibil. Totuşi, se simțea abătut. Ucisese, ce-i drept la nevoie, însă prefera să uite cât mai repede acel episod nedorit de nimeni, şi cu atât mai puțin de matahala care îşi dăduse sfârşitul.

— Lucia, ți se apropie ceasul, îi spuse Mahan femeii care abia mai răsufla Mă plictiseşti şi cred că a venit vremea să dispari din viața mea. De data asta, eu îți dau papucii, scumpo! După cum ți-am promis, vei pleca din lume într-un

mod cu totul special. Uite, am pregătit 200 de KW/h numai pentru tine. Energie pură, baby!

Joanne se ruga din nou la Dumnezeu ca totul să se termine cât mai repede. Nu mai suporta bătăile fără sfârşit pe care era obligată să le îndure zilnic. Văzu lângă ea un aparat din care ieşeau două fire groase, ce aveau la capăt câte un cleşte cu dinți mari şi ascuțiți. Tot ce putea spera era ca moartea pe care i-o pregătise nebunul să fie cât mai puțin dureroasă şi mai rapidă.

— Să-ți explic cum o să crăpi, continuă Mahan, satisfăcut peste măsură de planul lui şi râzând, cu o mină dementă întipărită pe chip.

De atâtea rugăciuni, Joanne ajunse să fie convinsă că inima ei va ceda definitiv şi îşi va da obştescul sfârşit.

După ce îşi termină diabolica prezentare a modului în care o va ucide, bărbatul puse mâna pe cei doi electrozi şi îi înfipse în carnea fetei. Unul în sânul stâng, iar celălalt în pulpa piciorului drept.

Pielea plesni, iar stropi de sânge îi împroşcară mâinile, țâşnind din cele două răni. Acest lucru îi provocă lui Mahan o plăcere imensă, amețindu-l complet. Fata nu fu în stare decât să geamă fără vlagă.

Nebunul potrivi voltajul şi amperajul, după care acționă

un buton. Carnea sângerândă sfârâi ca pe grătarul încins, iar trupul nefericitei se cambră instantaneu. Membrele tremurară haotic, iar din gură, de sub căluş, începu să i se reverse o spumă albicioasă.

— Unu, doi, trei, gata! Odihnă pentru aparat, pregătire pentru tine! rosti Mahan, vesel nevoie mare. O să mă distrez de minune.

Apoi repetă figura de şase ori. În acel moment, fără să-şi dea seama, electrodul înfipt în pulpă se desprinse cu tot cu carnea arsă. Sesizând lipsa de reacție a corpului, bărbatul începu să zbiere ca un apucat, lovind-o cu pumnii pe unde nimerea.

— Nenorocito, iarăşi m-ai părăsit!

Convins de faptul că a murit înainte de vreme şi că l-a părăsit, ca toate celelalte, Mahan luă trupul Joannei şi îl aruncă în portbagajul maşinii. Voia să scape de cadavru cât mai repede cu putință. Ajunse la groapa de gunoi şi se debarasă de trup. Nu înainte de a-i mai aplica, plin de ură, câteva picioare:

— Lucia, Lucia, câte am făcut eu pentru tine, iar tu...

Pe psihopat îl pufni deodată plânsul. Se simțea părăsit, singur pe lume. Pentru a câta oară?! Acum trebuia să o ia de la capăt. Mahan se urcă în maşină şi plecă spre casă, cu

gândul la viitoarea Lucie pe care o va racola pentru propriile necesități.

Capitolul IX

Joanne simțea un miros greu. Nu mai percepea durerea, ci doar gustul de carne arsă şi un iz pestilențial, înțepător. Era întuneric şi nu ştia unde se afla... Nici unde era bestia care o chinuise zile de-a rândul. Totuşi, realiza că era undeva sub cerul liber. Se gândi că poate mai avea o şansă să supraviețuiască, însă alungă degrabă această posibilitate din minte.

Mai mult ca sigur că am ajuns în cer, îşi zise ea, oarecum mulțumită că scăpase de Mahan. Mai rămâne de văzut dacă am fost primită în Rai sau izgonită în Iad, pentru păcatele săvârşite pe Pământ.

Cu toate aceste gânduri, fata începu să perceapă senzații de durere, care nu s-ar fi justificat dacă ar fi trecut în neființă. Asta îi animă speranța că poate, totuşi, mai este în viață. Şi era...

— Ajutor! încercă ea să strige în cele din urmă.

Din păcate, tot ceea ce reuşi să articuleze fură doar nişte sunete înfundate. Din pricina efortului depus, leşină din nou.

Ceva mai târziu se trezi cu o lumină în ochi. Apoi, un glas o aduse cu picioarele pe pământ:

— Trebuie să fie Joanna, fata raportată dispărută care ne-a fost dată în consemn. Cheamă repede o ambulanță şi anunță la secție să le spună părinților ei că trăieşte. Sunt sigur că nu mă înşel.

— Ai avut mare noroc, fetițo, că mai eşti în viață, i se adresă polițistul, aducând o pătură din maşină şi punându-i-o la căpătâi. Totul are să fie bine, ai să vezi. Te-au găsit homeless-i, adăugă polițistul care stătea aplecat deasupra ei, vorbindu-i astfel încât fata să nu adoarmă şi să o piardă definitiv. Îți mai aduci aminte cum te cheamă, cine te-a adus în halul ăsta sau alte amănunte care ne-ar putea fi de folos la investigații?

— Las-o, Mike, nu vezi că o oboseşti! se răsti la ofițer paramedicul care tocmai coborâse din ambulanță. De-acum încolo preluăm noi situația.

Joanne nu-şi mai amintea mare lucru despre cel ce o terorizase. Poate doar frânturi şi scene separate, din care însă nu pricepea nimic.

*

* *

Imediat după intrarea în Newport, Lucky se opri pentru o cafea tare la un fast-food de pe marginea şoselei,

telefonându-i cu această ocazie şi amicului său, Thomas Roe.

— Ai spus că mă ajuți, dacă o să am nevoie de tine, începu Lucky, tatonând terenul.

— Eu? se miră Tom în glumă. Cu ce aş putea eu ajuta o celebritate ca tine? Poate că tu ar trebui să mă ajuți pe mine, de exemplu să câştig o viluță la loterie.

— Asta nu-i mare lucru – se aranjează, dacă ai o asemenea necesitate.

— Hai, că am glumit! Spune cu ce îți pot fi de folos şi se rezolvă. Sau cel puțin aşa sper, dacă nu cumva ai de gând să te pun preşedinte al Statelor Unite.

Cum cafeaua era pe cât de dublă, pe atât de bună, Lucky nu făcu economie la vorbe. Îi explică încă o dată prietenului său întreaga poveste şi apoi îi formulă câteva rugăminți. Spre sfârşitul monologului, legătura telefonică se întrerupse din senin, bun prilej pentru Lucky de a merge până la toaletă. Când se întoarse, avu impresia că o zăreşte în apropierea mesei lui pe autostopista Helga, însă nu dădu prea mare atenție acestui fapt, pe considerentul că o asemenea coincidență ar fi fost prea deplasată ca să fie reală.

Mobilul începu să sune strident, pe când se reaşeza ca să

îşi termine cafeaua.

— De ce mi-ai închis? îl întrebă agentul CIA, nedumerit.

— N-am făcut-o eu! se răsti Lucky la el, indignat.

— Asta înseamnă că ai pe urme un serviciu care e din cale-afară de curios cu cine stai de vorbă.

După câteva clipe de tăcere, Thomas Roe reluă:

— Nu te gândi la băieții mei, fiindcă nu e vorba despre ei. Dacă ar fi fost, aş fi ştiut şi eu, aşa neînsemnat cum mă prezint în cadrul Agenției. Crede-mă! Am şi eu informatorii mei...

— După cum ți-am explicat, mă aflu la Newport. Nu ştiu cum, însă trebuie să dau de bestia asta îmbătată de sânge în permanență. N-am idee cum voi reuşi să-l găsesc pe acest monstru atroce şi asasin, dar îl voi găsi chiar şi în gaură de şarpe. Uite ce aştept de la tine, că tot ziceai că-mi eşti prieten...

Încheind convorbirea telefonică, Lucky nu se sinchisi de cornul cu brânză ce-i fusese adus între timp, drept bonus pentru cafeaua dublă servită şi se grăbi să îşi reia drumul spre centrul oraşului. Deodată îşi dădu seama că se simțea ciudat. Parcă mai multe perechi de ochi erau ațintite asupra lui, iar tot felul de glasuri îi explodau în creier. Nici măcar după ce ajunse afară nu se simți mai liniştit.

Privi îngrijorat în spate, apoi împrejur. Nimeni nu părea să-i urmărească mişcările. Apoi îşi pierdu cunoştința.

Într-un târziu, deschise cu greu ochii. Îl dureau capul, stomacul şi întreaga musculatură. Vedea un tavan alb, cu becul protejat de o rețea de sârmă groasă. Se ridică gemând şi respirația i se blocă: zărise o fereastră cu gratii şi o uşă cu geam mic, apărat de asemenea de fiare sudate în cruciş. Mobilierul auster al încăperii în care se afla era compus doar din patul pe care stătea întins, un scaun, iar într-un colț – o chiuvetă şi un WC.

— Unde naiba am ajuns, la puşcărie? se întrebă Lucky, îngrozit de o atare perspectivă. Cine m-o fi adus aici şi de ce? Oi fi făcut ceva? N-aveam cum să mă îmbăt în asemenea hal... poate de vină este cafeaua de la fast-food...

Începu să studieze din nou încăperea în care se trezise pe neaşteptate, observând că patul şi scaunul erau bine fixate în podea, cu şuruburi ce le făceau imposibil de smuls. Cu un mare efort încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi, observând cu stupoare că era legat de pat. Din locul în care se afla nu vedea nimic pe fereastră, în afara unui zid înalt, prevăzut în partea de sus cu sârmă ghimpată.

Dacă până acum Dumnezeu m-a ferit de puşcărie, chiar şi pe vremea când meritam să fiu chiriaşul unui asemenea

stabiliment, iată că mi s-a înfundat, se gândi Lucky, oarecum amuzat de situație. Păcat însă că de această dată nu îmi merit soarta.

Îşi dădu totuşi seama că se afla destul de aproape de pământ, probabil undeva la etajul întâi sau chiar mai jos. Deodată auzi sunetul unor zăvoare trase şi îşi încordă toate simțurile.

— Bună seara, domnule Samuel Branigan! i se adresă asistenta oacheşă, care nu era alta decât Helga.

Fata intrase în salon cu o tavă plină de medicamente în brațe.

— N-aş putea spune că mă bucur să te revăd, date fiind circumstanțele actuale, o contră bărbatul, făcând pe îmbufnatul, cu toate că ştia că o asemenea atitudine nu putea îmbunătăți situația în care se găsea. Unde mă aflu şi ce-i cu mine?

— Calmați-vă, domnule Branigan, totul este sub control, vă asigur! Vă aflați într-o clinică medicală de elită, unde veți fi foarte bine îngrijit.

— Şi să înțeleg că tu ai avut un aport semnificativ la toată această treabă, nu? Uite, chestia asta chiar că nu îmi e pe plac. Te voi reclama cu prima ocazie. Precis că mi-ai turnat un drog puternic în ceaşca de cafea, atunci, la fast-food-ul

acela, în timp ce eu urinam ca un om paşnic ce mă aflu.

— Staţi liniştit, vă rog, şi nu intraţi în panică, pentru că nu are rost! încercă Helga să-l tempereze. E spre binele dumneavoastră.

— Spre binele meu? Şi-atunci de ce sunt legat?

— Domnule Branigan, dacă începeţi să vă agitaţi, să ştiţi că am să fiu nevoită să vă las legat, când eu mă gândeam că nu e cazul, se alintă asistenta, făcând pe mironosiţa.

— Bine, stau liniştit, însă numai cu condiţia să mă lămureşti care este treaba şi ce caut eu aici. Helga îl privi preţ de două minute în tăcere, fizionomia ei reflectând expresii dintre cele mai diverse. În cele din urmă, zise:

— Nu aş putea să vă spun cu siguranţă despre ce este vorba, domnule, dar vă aflaţi aici pentru o serie de analize. Vă rog să nu-mi îngreunaţi situaţia.

— Dar de ce atâta mister?

— Dar nu este niciun mister, vă asigur! Totul se va lămuri când va veni domnul doctor. Mie nu-mi este permis să vă dau amănunte despre situaţia în care vă aflaţi. Sunt o simplă asistentă, care trebuie să-şi facă datoria. Atât.

— Hai, că mă faci să râd! reacţionă Lucky, vizibil amuzat. Adică, nu tu eşti aceea care m-a abordat sub acoperirea de autostopistă fugită de acasă şi pe cale să se căsătorească cu

un tânăr irlandez? Nu tu eşti cea care mi-a turnat droguri în cafea, în fast-food-ul acela nenorocit? Şi, ei bine, în faţa acestor adevăruri de necontestat, ce se presupune că ar trebui să fac eu?

— Pentru început, domnule Branigan, aş vrea să staţi liniştit, ca să vă iau sânge pentru analize. Nimic mai mult.

— Deocamdată? Şi mai încolo ce se va întâmpla?

— Păi, mai încolo nu ştiu... Domnul doctor o să vă explice despre ce este vorba, fără îndoială.

— Bine, domnişoară, fă ce trebuie să faci, că eu nu mai spun nimic! o încurajă Lucky mieros, gândindu-se că e mai bine să dea impresia că va colabora.

Asistenta se apucă să-i ia sânge, după care îi zâmbi cât putu ea mai seducător şi părăsi salonul.

— Plec acum, dar doctorul va veni peste numai câteva minute. El vă va explica şi care este treaba şi tot el va fi cel care vă va dezlega. Vă rog să mă înţelegeţi!

Fata ieşi pur şi simplu din încăpere, lăsându-l pe Lucky ca un prost, legat de pat, aşa cum fusese şi mai devreme.

*

* *

Într-adevăr, nici nu trecură bine câteva minute şi doctorul

îşi făcu apariția. Din pricina vârstei părea foarte onorabil, dar de fapt era tocmai contrariul, după cum avea să constate Lucky ceva mai târziu.

— Lucky, eu sunt doctorul Jackson şi voi fi medicul tău pentru o vreme.

— Ce înseamnă o vreme, doc? Şi de ce?

— Am să îți explic totul, nu înainte însă de a-ți administra acest medicament.

— Dar eu nu am de gând să-l iau. Vreau să aflu naibii odată ce se întâmplă aici, că deja simt că înnebunesc.

— Ideea este simplă: iei medicamentul, afli tot; nu-l iei, plec şi rămâi legat în continuare. Alegerea e simplă.

— OK, dă-mi porcăria aia şi spune-mi ce vreau să ştiu, acceptă pacientul după câteva clipe de gândire.

Şi Lucky înghiți pastila, privindu-l nerăbdător pe medicul care se aşezase lângă el pe un scaun.

— În primul rând, trebuie să îmi cer scuze fiindcă te țin legat de pat, însă pentru început trebuie să afli care sunt datele problemei. Apoi te voi dezlega. Te voi dezlega, pentru că nu vei mai reprezenta un pericol.

— Eu, un pericol? Ce naiba!

Pacientul era din ce în ce mai contrariat de ceea ce i se întâmpla. Ar fi vrut să intre în transă ca să vadă ce avea să

urmeze, dar nu avusese timp de aşa ceva până atunci.

— Dacă mă mai întrerupi, nu rezolvăm nimic, ci dimpotrivă, se ofuscă halatul alb. Aşa că ascultă-mă liniştit şi cu atenție! Te găseşti într-o clinică secretă guvernamentală, care aparține Guvernului Statelor Unite ale Americii. Aici fabricăm vaccinuri şi tot felul de soluții pentru cei fără nicio şansă de scăpare. Avem, cum s-ar spune, numai pacienți „problemă", pe care încercăm să-i salvăm sau să descoperim, atât pentru ei cât şi pentru ceilalți, remediul bolilor lor. Tu eşti pacientul cel mai important pe care îl avem acum şi ne bucurăm că am putut să te recuperăm. Nu te uita aşa de mirat la mine! Te-am recuperat ca să terminăm ceea ce a început profesorul Caron şi nu a reuşit să ducă la bun sfârşit. Adică, vom descoperi sursa calităților tale extrasenzoriale şi vom extinde experimentul şi pe alți pacienți aflați într-o stare disperată.

— Parcă nu mai era vorba despre aşa ceva! exclamă Lucky, furios. Din câte ştiu eu, se terminase cu aceste experimente gândite de minți din cale-afară de bolnave.

— Nu mai era vorba despre aşa ceva poate pentru unii din CIA, cu care se pare că ai făcut pace. Nu ştiu cum de a fost posibil un asemenea armistițiu, dar asta este o altă treabă. Cei cu care te-ai înțeles tu atât de bine sunt de fapt nişte

capete seci.

— Mai mult ca sigur că mă vor căuta, îl întrerupse Lucky din nou.

— Şi nu te vor găsi, zâmbi doctorul, straniu. Ei preferă să profite de tine şi de capacitățile tale extraordinare, fără să încerce să înțeleagă şi restul.

— Stai, că abia acum încep să înțeleg! Unii sunteți pro, iar alții contra mea...

— Nu pro şi contra, ci unii îşi dau seama care este interesul național, iar alții nu. E simplu. Noi, fără să ştie capsomanii ăia superficiali, am decis să continuăm munca profesorului Caron.

— Adică?

— Adică să aflăm care e treaba cu tine, să identificăm acele substanțe care îți conferă anumite imunități şi să-ți multiplicăm calitățile, înțelegi?

— Nu prea îmi convine chestia asta... căzu Lucky pe gânduri, deşi se aştepta la aşa ceva.

— Nu ai încotro, prietene. Nu ai de ales. Dacă am reuşit să te prindem, de aici nu mai ai cum să scapi, indiferent cât de paranormal oi fi tu.

— Adică, nu o să mă dezlegi?

De fapt, pacientul ar fi vrut să-i spună: „Pe cât punem prinsoare?”, însă se abținu în ultimul moment, ştiind că o asemenea atitudine nu i-ar fi adus nimic bun.

— Ba o să te dezleg, cum să nu, numai că vei purta la încheietura mâinii o brățară, cu care la nevoie te vom putea controla. Nu-mi fac griji pentru asta, ai fost legat doar acum, ca să nu faci urât ai lând unde eşti. Nu ne mai rămâne decât să începem analizele şi experimentele.

— OK, acceptă Lucky fără niciun chef, arătându-se docil.

În realitate, începuse deja să se gândească cum avea să scape de acolo.

— Bine, acum te rog să mă dezlegi! adăugă el pe un ton egal.

Medicul se ridică şi începu să-l dezlege, apoi scoase dintr-un buzunar o brățară metalică pe care i-o montă la mână, o încuie cu o cheiță şi îi spuse:

— Te rog frumos să vii cu mine, ca să-ți facem o serie de radiografii! Nu e nimic periculos, dimpotrivă, poate afli dacă nu eşti cumva bolnav.

Deloc amuzat, Lucky îl urmă pe nişte culoare lungi, cu saloane de o parte şi de alta. În timp ce mergea în urma medicului, trăgea cu coada ochiului prin gemulețele uşilor. Înăuntru se aflau pacienți conectați la tot felul de aparate

sofisticate, cei mai mulți dintre aceştia fiind bandajați pe aproape toată suprafața corpului.

— Nu te uita aşa, că încercăm să-i salvăm, nu să-i omorâm, râse doctorul Jackson. Sunt bolnavi considerați incurabili în alte părți, pe care noi îi ținem în viață. Evident, există şi aici numeroase riscuri, dar nu avem ce face. Oricum, oficial, pentru oameni ăştia nu se mai poate face nimic, înțelegi?

— Da, înțeleg. Deci, voi până la urmă sunteți nişte eroi.

— Eşti ironic. Crede-mă că nu e cazul. Te pomeneşti că te consideri o victimă, dragul meu Lucky.

— Doctore Jackson, nu am de ce să mă plâng.

Cei doi intrară într-un laborator, unde medicul începu să regleze diverse dispozitive.

— Aşază-te, te rog, aici!

Lui Lucky i se făcuse somn. Nu ştia ce conținea pastila pe care o primise, dar o accentuată stare de oboseală pusese stăpânire pe el. Mai mult ca sigur că fusese dopat. Şi ăsta era numai începutul.

Medicul observă starea pacientului său şi zâmbi.

Nu o să avem probleme cu el, îşi zise în gând. Aşa de sedat, nimeni nu poate face mai nimic, şi cu atât mai puțin

să încerce o evadare. O fi el mare şmecher, dar dacă e dopat tot timpul va sfârşi prin a capitula definitiv.

După ce doctorul Jackson termină cu radiografiile, abia mai putu să îl ducă pe Lucky până în salon, pentru că acesta moțăia deja.

Capitolul X

A doua zi, Lucky se trezi odihnit şi bine dispus. Deschise ochii şi, pentru o clipă, nu putu să îşi dea seama unde se afla. După ce îşi aminti, toată buna dispoziție i se evaporă.

— Bună dimineața! auzi el o voce cristalină, care îl salută voioasă. Nu era alta decât Helga, autostopista.

— Bună dimineața domnişoară! În alte condiții aş fi fost onorat ca o femeie atât de frumoasă să-mi intre în casă. Însă nici eu nu sunt acasă şi nici tu nu te afli aici de plăcere.

— Aş vrea să faci abstracție de faptul că sunt gratii la geam şi să încerci să te simți bine, îşi începu ea discursul, neluând în seamă remarca bărbatului. Ți-am adus micul dejun şi nişte pastile. Te rog frumos, ia medicamentele astea şi mănâncă, pentru că altfel o să îți fie rău.

— Am înțeles, să trăiți! Mă execut imediat, pentru că altfel o pățesc şi eu ca recalcitranții care sunt legați de paturi.

Fără să-i mai spună nimic, Helga ieşi, nu înainte de a se asigura că Lucky înghițise medicamentele. Mai târziu apăru şi doctorul Jackson, care, după o scurtă conversație, îl luă la alte analize. Acesta îl studia cu atenție, după care scria într-un registru gros diverse observații medicale.

Aşa mai trecu o zi. I se dăduse voie să se plimbe liber prin

clinică. Se îndrepta spre scări, când pe lângă el trecu o asistentă cu o tavă plină de eprubete.

— Nu-i nicio tragedie, nu m-ați stropit şi nimic nu s-a spart, din fericire, se trezi el vorbind.

— Poftim!? întrebă mirată femeia.

— Am zis că nu e nimic...

— ... Referitor la ce?

În momentul acela, din greşeală, scăpă tava din mână.

Uimită, asistenta se sperie peste măsură, îşi strânse lucrurile şi se îndepărtă în grabă. Acest pacient nu era pentru ea decât un alt nebun paranormal, care o îngrozea.

Ceva mai târziu, după ce Helga îi administră pastilele, Lucky nu mâncă nimic şi se duse la WC, băgându-şi degetele pe gât. Vomă cu greu şi respiră uşurat: drogurile nu apucaseră să se absoarbă în organism.

Buuun – îşi zise el –, am văzut ce se întâmplă aici, m-am lămurit, acum e cazul să o întind. La revedere, băieți! adăugă, foarte sigur pe sine, privindu-se într-o oglindă.

Îşi începu obişnuita plimbare prin saloane şi intră într-o cameră unde se afla un băiețel în comă. De aproape un an, părinții nu acceptau să fie deconectat de la aparatele care-l țineau în viață. Având ceva relații, îl putuseră aduce pe copil în clinica CIA, gândindu-se că poate, cine ştie, se va găsi

vreun leac miraculos care să-l vindece.

Când intră în salon, Lucky dădu cu ochii de părinții acestuia, care stăteau tăcuți la capul băiatului, fără să spună nimic. Se prezentă şi le spuse că mai trecea pe acolo din când în când, având libertate de mişcare.

— Îți mulțumim că vii la băiatul nostru! spuse femeia. Sper că poate, cine ştie, îşi dă seama că are un prieten aici. Nouă nu ni se permite să venim la el în fiecare zi, aşa cum am dori.

— I-am adus nişte jucării, inclusiv o maşinuță, interveni tatăl.

— Aş vrea să-mi mai ridice şi mie cineva perna, că am amorțit stând aşa, auzi Lucky o voce.

— Poftim, ce-ați spus? întrebă el mirat.

Stupefiat, Lucky se uită la băiat, la părinții acestuia, apoi se îndreptă încet spre pat şi îi ridică puştiului perna.

— Mulțumesc, Lucky! Spune-le părinților mei că fac tot posibilul să mă însănătoşesc. Să nu-şi mai facă griji. Nu mă doare nimic, doar stau aşa ca să mă odihnesc şi să mă refac.

Lucky înțelese că, datorită calităților sale extrasenzoriale, îl putea auzi pe băiat, spre deosebire de toți ceilalți.

— Andy zice că face tot posibilul să îşi revină. A spus să

nu vă mai faceți griji, fiindcă nu-l doare nimic.

— Ce glumă mai e şi asta, Lucky? Fiul meu nu a spus nimic.

— Doamnă, nu fiți supărată, nici eu nu ştiu cum şi de ce, însă îl aud pe fiul dumneavoastră.

— Este imposibil, zise biata femeie şi începu să plângă. Este imposibil, încetează!

— Doamnă, nu aş putea să îmi bat joc de dumneavoastră.

— Te rog să ieşi afară! îi ceru tatăl băiatului, pe un ton imperativ. Îmi dau seama că eşti sub tratament, dar asta nu înseamnă că îți permit să delirezi aici, lângă patul fiului meu.

— Lucky, spune-i mamei să-mi aducă toate cadourile de la Crăciunul de anul trecut, pe care le-am primit de la ei doi.

— Doamnă, îmi cer scuze, dar Andy vrea să îi aduceți jucăriile pe care le-a primit anul trecut de Crăciun de la dumneavoastră.

— Gata, suficient, acum chiar că ai depăşit orice limită. Te rog pentru ultima oară să părăseşti acest salon.

— Spune-i mamei să nu-mi aducă şi cadoul de la mătuşa Frida, că oricum ştie că nu mi-a plăcut, continuă puştiul seria rugăminților. Aminteşte-le cât de tare am râs de broasca pe care mi-a dat-o. Săraca, e foarte urâtă.

— Doamnă, mai spun ceva şi plec. Andy vrea să nu-i aduceți şi cadoul de la mătuşa Frida, că oricum ştiți că nu i-a plăcut. Zice că ați râs tare de broasca pe care i-a dat-o şi că era foarte urâtă.

— Chiar îl auziți! exclamară părinții într-un glas. Într-adevăr, am râs cu toții de figurina aceea stupidă. Chiar îl auziți?

— Din fericire, da. Repet, nu ştiu de ce, dar acesta este adevărul-adevărat.

— Mă duc să îl chem pe doctorul Jackson, ca să-i anunțăm şi lui vestea cea mare, se precipită tatăl. Poate că este un semn de vindecare.

— Poate că nu e cazul să vă grăbiți cu chestia asta, îl temperă Lucky.

— Aşa e, fu mama de acord. Spuneți-i lui Andy că îl iubim mult de tot şi că abia aşteptăm să îşi revină din comă.

— Andy susține că vă aude şi vă roagă să nu mai plângeți, pentru că se întristează, le traduse Lucky gândurile copilului.

— Andy, vrei să îți mai aducem ceva?

— Spune că ar vrea foarte tare să vină la el şi prietena lui, Olga, căreia ar vrea să îi mărturisească unde i-a ascuns mingea.

— OK, râseră părinții, fericiți. Altceva?

— Crede că atunci când se va trezi va mânca o tonă de înghețată.

— Fiule, te simți bine? Sigur nu te doare nimic?

— Spune că totul e OK, în afara faptului că nu se poate mişca şi nu poate vorbi. Îi pare rău că nu vă poate îmbrățișa, mai traduse Lucky, după care îl bufni râsul. Andy mi-a spus că, atunci când au venit mătuşa Frida împreună cu unchiul Fred la el săptămâna trecută, au început să se certe pe faptul că unchiul nu voia să meargă după aceea la cumpărături. S-au mai certat pentru că unchiul Fred bea prea mult şi vorbeşte prostii, după care mătuşa a zis că va veni la dumneavoastră şi vă va păcăli că are nevoie de bani pentru casă, când ea vrea de fapt să îşi cumpere nu ştiu ce bibelou de porțelan, din acelea din care face ea colecție.

— Vaaai! râseră părinții printre lacrimi, amuzându-se copios.

— Andy, ai devenit pârâcios?

După un timp în care glumele continuară, tatăl trecu la lucruri mai serioase:

— Andy, cred că acum a venit momentul să-mi spui ce te-a adus în starea în care te afli. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat!

— Fiul dumneavoastră întreabă dacă Poliția nu a aflat nimic până acum.

— Nu, Andy, şi nu au niciun indiciu. Lucky, fiul nostru a fost găsit în casă, într-o baltă de sânge. Ancheta Poliției nu s-a soldat cu niciun rezultat, oricât de nesemnificativ.

— Andy vrea să se afle adevărul, iar cel care i-a provocat atâta rău să fie pedepsit. Zice că nu este pentru prima dată când face rău altora. În joia aceea când ați plecat la serviciu, s-a jucat prin curte. La un moment dat, i-a scăpat mingea în curtea vecinului Mahan şi s-a dus să o ia, deşi îi era o teamă teribilă de acesta. Mereu se uita urât la el, mai traduse Lucky, după care tăcu.

În momentul în care pronunțase numele Mahan, o durere imensă de cap îl lovise, aproape tăindu-i respirația. Nu ştia ce se întâmplase, dar era sigur că ceva nu era în regulă. Se simțea de parcă s-ar fi aflat în fața unui pericol iminent.

— De ce ai tăcut, Lucky? țipă mama băiatului, speriată că Andy ar fi putut păți ceva. Nu îl mai auzi?

— Scuzați-mă, mie mi s-a făcut rău, nu lui! Imediat vă povestesc în continuare, o linişti pacientul, căruia îi venea să vomite din cauza durerii de cap.

Mahan, repetă el în gând, iar tâmplele îi zvâcniră din nou.

— Andy zice că a intrat în curtea vecinului, ca să îşi caute

mingea. Curios, s-a apropiat de casă şi s-a uitat pe geam. Atunci a văzut în sufragerie o dâră de sânge, ca şi cum cineva sau ceva ar fi fost târât pe acolo. Apoi a zărit o mână. Nu putea distinge întregul trup din unghiul în care se afla, ci numai mâna cuiva, care poate leşinase. Andy a crezut că i s-a făcut rău vecinului. A luat-o la fugă spre intrare, pentru a-l ajuta, însă când să intre în casă l-a auzit pe acesta urlând: „Te omoooor, târfă!"

Imediat după ce rosti aceste vorbe, Lucky leşină.

Cei doi se speriară îngrozitor; îi aduseră apă, făcându-i vânt şi chiar pălmuindu-l. Tocmai când să opteze pentru anunțarea doctorului Jackson, Lucky îşi reveni.

— Vă rog, nu chemați pe nimeni! Mi-e mai bine şi putem continua conversația.

— Andy zice că s-a speriat foarte tare şi a luat-o la fugă. A intrat în casă şi s-a ascuns după un fotoliu, unde a început să plângă. Spune că i-a fost foarte teamă. Nu a observat că, atunci când a părăsit proprietatea vecinului, acesta l-a văzut. La nici cinci minute după aceasta, uşa casei a fost dată de perete iar vecinul, cu un ciocan în mână, s-a repezit la el. Mai întâi i-a spus că nu avea voie să intre la el în curte, pentru că ceea ce se întâmplă acolo nu este pentru copii. Apoi l-a mai anunțat că îi pare rău, dar trebuie să îl

omoare fiindcă văzuse prea mult. Deşi a încercat să fugă, vecinul l-a prins şi i-a dat de câteva ori cu ciocanul în cap. A renunțat să-l mai lovească, crezându-l mort.

— Aşa se explică faptul că nu a dispărut nimic din casă, se dumiri capul familiei. Noi credeam că ne-au călcat hoții, nicidecum bestia asta. Îl omor cu mâna mea! Îl dau pe mâna Poliției şi va fi condamnat! Acum, în secunda asta!

— Andy consideră că nu e cazul să mergeți la Poliție. Nu aveți nicio dovadă.

— Nicio dovadă? sări părintele, enervat la culme. Ce spune fiul meu nu este o dovadă? Ba da, chiar cea mai bună dovadă posibilă.

— Domnule, fiul dumneavoastră nu v-a spus nimic, îl readuse Lucky cu picioarele pe pământ. Niciun tribunal din lume nu îl va condamna pe vecinul dumneavoastră pe baza mărturiilor unui copil aflat în comă, ce nu poate auzi şi nu poate comunica nimic, teoretic vorbind.

— Asta aşa e, reflectă şi mama lui Andy, izbucnind în noi hohote de plâns.

— Atunci am să-l omor cu mâna mea, conchise tatăl, ceva mai liniştit.

— Nu puteți face asta! interveni Lucky. Fiul dumneavoastră va avea nevoie de ambii părinți atunci când

va ieşi din comă.

— Şi atunci, ce facem? Lăsăm bestia asta nepedepsită?

— Nu, nu se va întâmpla aşa ceva. Mă voi ocupa eu, dar dumneavoastră nu trebuie să ştiți nimic. Monstrul acela nu va mai face rău nimănui niciodată.

— Cum ai putea tu să faci asta, când eşti sechestrat aici, cu o brățară de supraveghere la mână? se arătă părintele sceptic.

— Nu brățara este problema. Durează doar câteva minute să scap de ea. Nici în ceea ce priveşte evadarea mea nu va exista vreo problemă. Acum aş dori să merg la mine în cameră, ca să pun la punct un plan. Andy a spus că ar vrea să doarmă, iar eu nu mai pot de oboseală. Discuția asta, mai mult decât neobişnuită, m-a extenuat. Dacă mai stați, voi reveni peste circa o oră.

Lucky părăsi salonul, copleşit de ceea ce aflase. Incredibil, însă cel pe care îl căuta putea fi chiar agresorul băiatului, Mahan.

În drum spre rezerva sa observă un grup de medici şi asistente care ieşeau dintr-unul dintre saloane, comentând aprins.

— Am fost la un pas să o pierdem, ați văzut?

— Bine că eram aproape şi am reuşit să o resuscităm.

— Dumnezeule, ați văzut în ce hal a fost bătută? Ce răni urâte are pe tot corpul?

— Ce fel de om a putut face una ca asta?

— Cu siguranță, un psihopat, altfel nu-mi explic.

— Domnule doctor, credeți că își va reveni vreodată?

— Asta nu am de unde să știu. Oricum, e o persoană foarte puternică. La cât sânge a pierdut și la ce leziuni prezintă, niciun specialist nu i-ar da prea multe șanse de supraviețuire.

Intrigat de discuție, Lucky așteptă ca grupul de medici să părăsească holul și se apropie de salonul cu pricina. Era foarte curios și voia să vadă cine se afla în acea cameră. Avea din nou o presimțire urâtă, o bănuială foarte accentuată că nu era vorba doar despre o simplă coincidență.

După ce puse mâna pe clanță și deschise ușa, în fața ochilor avu o fată cu părul revărsat pe pernă, acoperită aproape în totalitate de bandaje și conectată la diverse aparate. Doar fața îi mai era liberă, în ciuda buzelor sparte și a ochilor tumefiați.

Fără să-și dea seama de ce o face, Lucky i se adresă:

— Lucia! Lucia, tu ești?

Așadar, cea pe care el ar fi trebuit s-o salveze trăia. Asta

însemna că fata reuşise să scape din mâinile bestiei. Incredibil. O migrenă cumplită îl copleşi şi îşi duse mâinile la cap. Din nou, o senzație bizară puse stăpânire pe el.

— Lucia, mă auzi? întrebă el în şoaptă, amintindu-şi de Andy şi de faptul că putuse comunica în voie cu acesta.

Nu primi însă niciun răspuns. Lucky o strigă din nou, cu speranță în glas:

— Lucia, mă auzi!

— Nu mă cheamă Lucia... auzi el un glas stins, cu toate că buzele fetei nici măcar nu se mişcară. Nu îmi mai spune aşa! Nu mai vreau să aud niciodată numele ăsta!

— Dar cum te cheamă?

— Numele meu este... nu mai ştiu... Tot ce ştiu este că sunt foarte obosită şi cred că am să mor.

— Nu trebuie să spui asta, pentru că tocmai ai scăpat cu viață. Eu sunt Lucky şi ştiu prin ce ai trecut. Voiam să ajung la tine ca să te salvez, dar am căzut în mâinile „lor" şi acum sunt pacient aici, la fel ca şi tine.

— Spui că voiai să ajungi la mine?

— Da, pentru că am visat ce ai pățit; mă rog, e o poveste lungă. Ideea este că voiam să vin să te scap de fiara aia cu chip de om.

— Şi de ce nu ai făcut-o? A fost înfiorător... Ştii ce mi-a

făcut?

— În mare parte, da. O să fie bine, ai să vezi.

— Mi-aş dori să îl prindă cineva pe monstrul ăla, numai că nu îmi pot aduce aminte cine e şi nici cum îl cheamă.

— Asta cred că ştiu eu, însă îmi lipsesc unele date. M-ai putea ajuta dacă mi-ai spune cum ai ajuns în mâinile lui.

Şi tânăra se apucă să îi povestească ce i se întâmplase, din ce îşi aducea aminte că văzuse înainte să înceapă coşmarul. Tot mai clar, Lucky vizualiza cu ochii minții unde se afla casa lui Stuart S. Mahan. Nu înțelegea de ce se simțea atât de legat de monstrul acela, însă îşi dădea seama că totul era foarte aproape de final.

— Şi asta a fost, îşi încheie Joanne Glover povestea. Sunt obosită. Aş vrea să se termine totul. Definitiv. Părinții mei au aflat ceva despre mine?

— N-am idee, dar pot să-ți spun că bestia care te-a maltratat va plăti cu vârf şi îndesat pentru faptele sale.

— Mulțumesc! Acum nu mai pot vorbi. Sunt prea obosită şi nu mă mai pot gândi la nimic. Vino mai târziu! Atunci poate îmi vei spune şi unde mă aflu.

Plecă, lăsând-o pe fată să se odihnească. Pe jumătate se simțea împăcat la gândul că victima pe care voise să o salveze scăpase cu viață. Dar misiunea lui avea să continue

până la anihilarea completă a bestiei.

Intră în rezerva sa, ca să pună la punct un plan de evadare. Mai întâi trebuia să scape de brățara care îi trăda fiecare gest, restricționându-i toate mişcările. Bănuia că Helga avea şi ea o cheie, pentru cazuri de forță majoră. De asemenea, îşi mai făcu socoteala că într-un spital sofisticat precum acela în care se afla sechestrat putea găsi cu uşurință un ser tocmai bun pentru odiosul Mahan.

Lucky ajunse în laboratorul doctorului Jackson, unde, fără nici cea mai mică problemă, „operă" încuietoarea ca în vremurile bune şi intră. Luă de pe un raft – unde era menționată indicația „otrăvuri foarte periculoase" – o soluție, iar din categoria calmantelor rapide alese un ser injectabil pentru simpatica Helga, pe care n-ar fi vrut s-o trimită pe lumea cealaltă.

Ajuns mai apoi în salon, sună după asistentă.

— Da, Lucky, ce e?

— Te rog frumos, vrei să verifici dacă am febră?

În momentul în care Helga se apropie de el, cu blândețe, bărbatul îi înfipse în şold seringa cu somniferul „rechiziționat" din laboratorul doctorului Jackson.

— Ce? făcu tânăra, prăbuşindu-se la podea într-un somn profund.

Serul era destinat nebunilor extrem de periculoşi, care trebuiau calmați de urgență.

Lucky luă cheile din buzunarul asistentei, apoi îşi desfăcu brățara de la mână. O ascunse bine sub pat, gândindu-se că măcar câteva ore nu-l va căuta nimeni. În locul lui o puse pe Helga în patul de spital, învelită bine, astfel încât să nu se vadă cine e. Brățara fusese deja aruncată sub pat, după care Lucky încărcă o nouă seringă cu soluția otrăvitoare.

Capitolul XI

Primul drum îl făcu la salonul lui Andy, unde părinții acestuia încă îl mai aşteptau să se întoarcă. Era încălțat cu pantofi sport, iar pe sub halat avea şortul şi un tricou.

— Dumnezeu să te aibă în pază, pentru că ai redat liniştea, chiar şi pentru câteva clipe, în suf letul unor părinți disperați, zise mama băiatului, înlăcrimată, folosind aceleaşi cuvinte pe care i le spusese şi mai devreme.

— În concluzie, ne aflăm în Newport, nu-i aşa? îi întrebă Lucky.

— Mai exact, la marginea lui, îl lămuri bărbatul.

— Aş avea o rugăminte la dumneavoastră. Aveți ceva de scris?

Lucky le scrise numărul de telefon al amicului Thomas Roe şi le zise:

— Sunați-l din partea mea şi spuneți-i unde mă aflu. Cât mai urgent posibil. Mâine, la ora 2.00 p.m., îl aştept în spatele primăriei din localitate. Va reuşi el să ajungă într-un fel. Acum dați-mi şi reperele dumneavoastră, ca să vă pot găsi în caz de nevoie. Mă refer la numerele de telefon şi la adresa exactă.

Deşi foarte sceptic în privința celor auzite, înclinând mai

degrabă să creadă că Lucky era bine dus cu pluta, tatăl lui Andy făcu ceea ce i se ceruse, fără alte comentarii. Se convinsese că acesta poseda calități care altor oameni le lipseau şi nu voia să-l mai supere, după ce făcuse posibilă acea discuție cu fiul lor aflat în comă. Pur şi simplu oscila între încredere totală şi o senzație de irealitate.

— În ce parte se afla casa lui Mahan față de cea a dumneavoastră?

— În dreapta, cum priveşti din stradă.

— Bun. Asta e tot ceea ce trebuie să faceți, îi mai încredință Lucky. Amicul meu va şti cum să acționeze. Spuneți-i să îmi aducă şi acte. Va înțelege el.

— Eşti sigur că nu putem face mai mult, măcar pentru tine? îl întrebă tatăl băiatului.

— Fără îndoială. Dacă mai devreme nu ați avut încredere în mine, poate veți avea de acum înainte.

*

* *

Personalul, care fusese bine instruit în legătură cu libertatea ce i se acordase lui Lucky în schimbul colaborării sale, era deja obişnuit cu plimbările acestuia. Astfel, deschizând uşă după uşă, pacientul se trezi în câteva

minute în libertate. Newportul abia aştepta să fie „cucerit”. Spitalul fusese amplasat pe o colină, iar până în oraş nu era mult de mers. Dar cum să circule pe străzi, odată ajuns acolo, în acea ținută?

Cu respectiva dilemă în minte, o luă pe şoseaua ce cobora lin, până când ajunse la un supermarket şi o benzinărie. Nu înainte de a abandona halatul, din care rupse o bucată de material pentru a înveli în ea seringa cu serul ucigaş.

Na, că am noroc, îşi zise el, şi intră să cumpere un loz.

Bineînțeles, un loz câştigător. Se uită la toate, închise ochii şi văzu că pe unul scria 1000 $. Suficient pentru moment. Îl alese aparent la întâmplare şi îl desfăcu, mimând emoția.

— Ua, am câştigat! se bucură el, făcând-o pe vânzătoare să iasă din amorțeală. Uitați, doamnă, am câştigat!

În mai puțin de un minut veni şi patronul magazinului, care verifică lozul şi îl măsură din cap până-n picioare pe sportivul care făcea jogging în afara oraşului.

— Dacă cumpărați ceva de la noi, beneficiați de o reducere de zece la sută, îl ispiti acesta. Ne lăsați nouă lozul şi vă dăm restul în ce bancnote doriți.

Lucky n-avea nevoie de complicații, şi chiar se bucură că putea face rost pe loc de ceva lichidități, în noaptea aceea

trebuia să tragă undeva, iar pe gratis nu l-ar fi primit nimeni. Ar fi acceptat propunerea patronului chiar şi dacă acesta i-ar fi perceput vreun comision.

Îşi alese nişte pantaloni negri, pantofi, un tricou, o geacă, lenjerie de schimb şi alte accesorii strict necesare, inclusiv o geantă de voiaj.

Cei doi îl priveau destul de curioşi, dar nu îndrăzneau să îl întrebe nimic, ca nu cumva clientul să se răzgândească şi să nu mai facă acele cumpărături, care se ridicau la peste trei sute de dolari. Cam bănuiau ei că respectivul provenea din clădirea din deal, despre care se ştia că era un fel de sanatoriu, dar nu era treaba lor.

— Nu vă supărați, doamnă, o toaletă unde găsesc?

— Imediat lângă ieşirea din magazin, îi răspunse vânzătoarea, zâmbindu-i seducător, pentru că Lucky îi lăsase ciubuc douăzeci de dolari.

Se schimbă şi vru să cheme un taxi, dar se gândi că falanga celor răi din CIA i-ar fi putut lua urma a doua zi dimineață, aşa că se resemnă să meargă tot pe jos.

„Mă tăia de fiecare dată când pierdea nu ştiu ce echipă de fotbal", îşi aminti el povestirea lui Joanne. „Şi mă cresta în diverse feluri, în aşa fel ca să nu fac hemoragie. După ce se termina meciul şi îi treceau nervii, mă cosea cu ac şi ață

divers colorată. Cred că am leşinat în perioada aia de zeci de ori. Nici nu ştiu de unde am avut atâta tărie... Şi asta a fost", îşi încheiase Joanne Glover povestea.

„Sunt obosită. Aş vrea să se termine totul. Definitiv".

Avea de gând să înnopteze la un hotel de mâna a doua, fiind convins că Helga va dormi cel puțin până dimineață şi nu va putea da alarma. Oricum, brățara fusese abandonată sub patul de spital, aşa că o vreme nu putea fi reperat. Pentru mai multă siguranță îşi propuse ca, înainte de culcare, să vizualizeze evenimentele de a doua zi.

Închirie o cameră la hotelul de două stele „Paradis" şi ieşi în oraş, ca să mănânce şi să-şi mai omoare timpul. Abia se însera. Reperă Primăria şi înregistră, grație memoriei sale de elefant, întreaga topografie a centrului localității Newport.

Mi-ar plăcea să trăiesc într-un orăşel liniştit ca acesta, cu un aer patriarhal, se gândi el, privindu-i pe trecători cu invidie. Aici parcă nimeni nu se grăbeşte şi toată lumea pare extrem de binevoitoare. Cu excepția unor asasini ca acela pe care-l caut eu, desigur, rectifică Lucky. Mahan... Mahan şi mai cum? Mâine dimineață o să-mi cumpăr un mobil şi o să vorbesc chiar eu cu Tom. Sau mai bine cu Syonne, ea ar putea afla mai uşor întregul nume al asasinului. Asta în cazul că o voi găsi acasă. Ba nu, o să-i dau un telefon chiar

acum. Am aşa, o presimțire...

Cumpără o cartelă şi căută un telefon public. Spre marea lui uimire, negresa îi răspunse chiar de la cel de-al doilea apel.

— Ştiam că îmi vei telefona ca să mă întrebi despre numele asasinului, dar îți aşteptam apelul încă de ieri, se răsti Syonne la Lucky.

— Au intervenit nişte lucruri neprevăzute, n-are rost să intrăm acum în amănunte, dar poți fi liniştită, fiindcă fata este în viață.

— Bravo, frumosule, te-ai ținut de cuvânt şi ai salvat-o!

— Nu eu, a fost o coincidență. Dar acum mă aflu pe urmele lui ca să-i dau lovitura de grație. Îmi spui ce nume poartă?

— Stuart S. Mahan, veni prompt răspunsul bătrânei, care chicoti.

— Foarte bine, mâine îi va suna ceasul, fii sigură de asta. Te voi ține la curent.

— Nu ştiu dacă ai să mă mai găseşti, frumosule.

— Iarăşi ai s-o apuci creanga pe străzi, o apostrofă Lucky, îngrijorat. Ce-ar fi să mai stai şi pe-acasă, ca să-ți vezi de bătrânețe?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Syonne reluă:

— N-ai înțeles, frumosule. Nu mă vei mai găsi niciodată, nici măcar ca să-mi faci cinste cu o sticlă de băutură. Misiunea mea pe acest pământ s-a cam încheiat. Taci! Nu e nevoie să mai spui ceva, şi cu atât mai puțin să pui întrebări. Poate că undeva, cândva, într-o altă lume, ne vom revedea. Cu bine, frumosule!

Peste măsură de surprins de cele auzite, bărbatul nu apucă să-şi mai ia adio de la ea, fiindcă legătura telefonică se întrerupse. Trânti cu năduf receptorul în furcă şi o luă, abătut, într-o direcție necunoscută. O îndrăgise pe bătrână şi nu o putea uita aşa, dintr-odată. Îşi mai aminti că aceasta îi salvase cândva viața, întristându-se şi mai mult la gândul că nu avea s-o mai întâlnească. Se aşeză pe o bordură, îşi prinse capul în mâini şi închise ochii.

*

* *

Thomas Roe se plimba de colo-colo prin spatele Primăriei, încercând să-l găsească pe prietenul care apelase la ajutorul lui. Când celularul începu să sune, privi ecranul şi, cum numărul care-l apela nu se afla în memoria aparatului său, avu intenția de a respinge apelul. Răspunse totuşi, din teama de a nu comite vreo gafă. Putea fi Lucky, şi chiar el

era.

— Urangutan mare şi păros ce eşti, ia-o înainte şi nu privi înapoi. Prietenii noştri din CIA s-ar putea să mă urmărească pe mine, dar şi pe tine. Aşa că e mai bine să ne luăm toate măsurile de precauție.

— Ce tot vorbeşti acolo? se enervă Tom. Colegii mei nici nu ştiu unde mă aflu, răspunse agentul, dând totuşi curs instrucțiunilor primite.

— Eu nu vorbeam despre colegi, ci despre «prietenii» noştri, care m-au răpit din nou. Abia am reuşit să scap. Voiau să continue seria experimentelor, pentru a culege roadele muncii începute de profesorul Caron. Îți vine să crezi?

De la o distanță apreciabilă de prietenul său – statura impozantă a lui Tom fiind uşor de urmărit –, Lucky studia toate persoanele suspecte din jur. După vreun sfert de oră de plimbare, timp în care se îndepărtaseră bine de centrul oraşului, vorbiră din nou.

— Intră în primul local pe care-l întâlneşti şi aşază-te cuminte la o masă. Îndată voi veni şi eu.

— Dacă întârzii, îmi pot lua ceva de băut? glumi colosul, fericit că plimbarea aceea fără sens pentru el avea să se încheie.

— Chiar te rog.

În acel moment, Lucky auzi un glas şi simți o mână care îl scutura de umăr.

— Domnule, vă simțiți bine?

Buimac, încercă să realizeze unde se ai ta, şi se ridică anevoie de pe bordură.

— Aveți nevoie de o ambulanță?

— Nu, mulțumesc, răspunse Lucky într-un târziu. M-a cuprins o uşoară amețeală.

— Poate că ar fi bine să mergeți acasă şi să vă culcați, aprecie ofițerul de poliție.

— N-am băut nimic, domnule, şi nici nu mă droghez, răspunse Lucky prompt, încercând să fie cât mai convingător. Doar că nu stau prea bine cu sănătatea. Dar acum mi-am revenit şi nu mai e nicio problemă, vă asigur.

Zicând acestea o apucă în josul străzii, cu pas sigur dar domol.

Polițistul se convinse că totul era în regulă şi îşi văzu de ale sale, fără a mai cere explicații suplimentare. În cazul în care i-ar fi solicitat „bolnavului" să-i prezinte un act de identitate, lucrurile s-ar fi precipitat. Ultimul lucru pe care Lucky şi l-ar fi dorit ar fi fost să doarmă la o secție de poliție când avea o cameră rezervată la hotel. Ori poate penultimul,

fiindcă vremelnica detenție era de preferat captivității în spitalul secret. Sau sanatoriu, cum i-o fi zicând...

*

* *

Imediat după ce își cumpără telefonul mobil, Lucky îi sună pe părinții lui Andy, pentru a se convinge că aceştia îi transmiseseră lui Tom rugămințile lui.

— Bineînțeles că am făcut-o, îi răspunse tatăl băiatului, după care adăugă: dar ne-a cerut o mulțime de amănunte despre tine şi despre locul în care te afli. E un tip foarte convingător.

— În care m-am aflat, îl corectă Lucky.

— Asta înseamnă că ai reuşit să evadezi! exclamă bărbatul, sincer bucuros. Bravo ție! Dar cum ai reuşit? Lasă, nu-mi spune şi scuză-mă pentru curiozitatea mea!

— Ziceați ceva despre unele amănunte?...

— Nu trebuia să i le furnizez? se îngrijoră tatăl lui Andy. Am înțeles că îți este prieten...

— Adevărat, altfel nu aş fi apelat la el. Ce-a vrut să ştie?

— În primul rând, dacă eşti sănătos. Ştia că sănătatea ta este cam şubredă. Apoi, mi-a cerut date despre sanatoriul-spital, însă nu i-am putut spune mare lucru, pentru că nici

eu nu sunt foarte bine informat. Sper că nu am comis vreo gafă...

— Nici pe departe, stați liniştit! Vă mulțumesc pentru serviciul adus şi înregistrați în memoria mobilului acest număr de telefon. Mă puteți apela, dacă este cazul.

Capitolul XII

Deşi încercase să-l contacteze pe Tom înainte de culcare, Lucky nu reuşise, trăgând concluzia că amicul său se afla în avion. Avu o noapte liniştită, fără vise, iar când se trezi încercă din nou să-l prindă pe agentul CIA.

— Am să fiu foarte scurt, prietene, începu el. Răspunde-mi la fel. Poți veni la întâlnire?

— Da.

— Mi-ai procurat acte?

— Da.

— Notează acest nume şi adresa persoanei şi încearcă să afli cât mai multe detalii despre ea. Ne vedem la orele 2.00.

Thomas Roe răsese deja un whisky Jack Daniels şi se afla în compania celui de-al doilea pahar, atunci când Lucky îşi făcu apariția, aşezându-se la masa lui.

Matahala ar fi vrut să se ridice de la locul său şi să-l îmbrățişeze, conform temperamentului său expansiv, însă un gest discret al lui Lucky îl făcu să stea locului. Nu trebuia să atragă atenția în niciun fel. Destul că veniseră pe rând în acea locantă şi că figurile lor miroseau de departe a „venetici”.

— Tom, caut un criminal în serie care cu siguranță că nu

trebuie să mai facă umbră acestui pământ. O fac din proprie inițiativă.

— Cu alte cuvinte, ai devenit un fel de justițiar, se amuză matahala. Vrei să ucizi pentru a face dreptate. Frumos, Don Quijote, foarte frumos! Şi te-ai gândit că n-ar fi rău să-l ai alături pe Sancho Panza. Am intuit bine?

Lucky se amuză la rândul lui, răspunzându-i:

— Poți lua lucrurile şi în felul ăsta. Numai că eu nu de un scutier am nevoie, ci de un partener.

— În regulă.

— Ai aflat ceva despre Stuart S. Mahan?

— Oarecum. Are o identitate absolut falsă, inventată de colegii mei de la „Evidență". Am încercat să investighez mai departe, însă nici cei mai buni prieteni ai mei nu s-au arătat prea încântați să-mi dea o mână de ajutor în sensul acesta. Şi nu mi-au dat-o. Bineînțeles, dacă n-aş fi cerut respectivele informații prin telefon şi dacă aş fi fost acolo ar fi putut uita computerul deschis la fişierul care ne interesează, părăsind încăperea pentru câteva minute: Oricui i se poate întâmpla să-l apuce pântecăraia din senin, nu-i aşa?

— Am înțeles, Tom, şi îți mulțumesc pentru că mi-ai sărit în ajutor. Şefii tăi ştiu unde te afli?

— Doar boss-ul cel mare. L-am rugat să nu comenteze problema şi m-a asigurat că deplasarea mea va rămâne secretă. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Dacă spui tu, nu-mi fac.

— Tu ce ştii despre cel căruia îi porți sâmbetele?

— Am adresa lui, ştiu că ucide tinere după ce le torturează cât timp acestea rămân în viață şi că a vrut să omoare un copil cu ciocanul. Puştiul se afla în clinica din care am evadat eu şi e în comă. După toate probabilitățile îşi va reveni, însă nu se ştie când.

Cei doi făcură o pauză, deoarece de ei se apropie un chelner care îl întrebă pe Lucky dacă doreşte să servească ceva.

— O cafea şi o apă minerală, ceru acesta, reluând discuția cu Tom. Le-am promis părinților lui că voi face dreptate. Şi nu numai lui, adăugă Lucky, gândindu-se la Syonne.

Agentul CIA reflectă puțin timp la cele auzite, apoi îşi întrebă prietenul:

— Dar de ce trebuie să te agiți tu atât de mult ca un amărât ca ăsta să dea ortul popii? Aş putea pune eu pe cineva să se ocupe de problemă sau, dacă vrei, o fac singur. Îmi e mai la îndemână decât îți este ție. Şi dacă tot zici că merită să moară...

— Îți mulțumesc, dar lucrurile sunt ceva mai complicate. Mahan ăsta se pare că este tot o victimă a profesorului Caron, care a supraviețuit.

— Dar, din câte ştiu eu, tu erai singurul...

— ... Aşa am crezut şi eu, până când o... prietenă mi-a dezvăluit adevărul, şi anume că mai există un supraviețuitor, îl întrerupse Lucky. Numai că Mahan are răul în sânge, fiind incurabil. Dacă nu ucide, nu poate trăi ca noi, toți ceilalți...

— Lucrurile încep să se lege, reflectă Tom. În concluzie, la mijloc este vorba şi despre o chestie personală, deoarece asasinul are capacități asemănătoare cu ale tale, pe care le foloseşte în scop distructiv sau cam aşa ceva. Iar el trebuie să meargă la culcare, ca să nu mai facă rău şi altor oameni.

— Cam aşa ceva, ai ghicit.

— Cum procedăm?

*

* *

Bărbatul se foia nervos prin casă, oprindu-se din când în când în dreptul ferestrei şi privind spre locuința vecinului care-i nenorocise copilul. O furie oarbă i se urcase în gâtlej şi, oricât încerca să se calmeze nu reuşea să scape de ea.

Neputința îl făcea încă şi mai nervos.

— Mă duc peste el şi îl omor cu mâna mea, îi zise el soției.

— Iar când Andy se va însănătoşi – replică aceasta –, am să-i spun că îşi va revedea tatăl după câțiva ani, când va fi mare şi tatăl lui va ieşi din puşcărie. Foarte bine gândit...

— Numai de ironiile tale nu aveam eu timp acum...

— Dragul meu, sunt convinsă că nu vrei să te cerți cu mine şi îți înțeleg starea de nervozitate care te copleşeşte. Dar fă şi tu unele eforturi pentru a te abține de la gesturi necugetate. Temperează-te, doar eşti bărbat!

— Dacă aş putea...

În acel moment sună telefonul.

— Hello, Lucky! S-a întâmplat ceva?

— Stați liniştit, totul este sub control.

Lucky se amuza de faptul că tatăl lui Andy îi vorbea la per tu, iar el i se adresa cu dumneavoastră, când de fapt el era mai în vârstă ca oricare dintre părinți. Dar ei n-aveau de unde să ştie acest lucru, şi nici Lucky n-avea de gând să le explice cum stă treaba, cu atât mai mult cu cât puțin îi păsa lui de formulele de politețe.

— Înseamnă că a sosit timpul să fac şi eu ceva, de-aia m-ai sunat, nu-i aşa? întrebă bărbatul, cu speranță în glas.

În realitate, Branigan voia să se asigure că tatăl lui Andy

nu comite vreo gafă de proporții, acționând pe cont propriu. Dar, pentru a nu-l dezamăgi, îi confirmă bănuielile.

— V-am sunat ca să supravegheați cu atenție reşedința lui Mahan, iar în caz că pleacă de acasă, să îmi dați şi mie un telefon.

— De la noi se vede cam greu casa nenorocitului, din cauza vegetației. Dar o să-mi cumpăr chiar acum o lunetă şi un trepied, cu care să-i pot observa mai-bine oricare mişcare. Până mă întorc, soția mea o să-şi facă de lucru prin curte ca să-l țină sub supraveghere. Oare e nevoie şi de fotografii?

— Nici vorbă, îl temperă Lucky. Şi nu cred că este nevoie de o asemenea cheltuială...

— Ba este, lasă că ştiu eu! Dacă tot fac o treabă, să o fac ca lumea. Ba chiar am să cumpăr o lunetă în infraroşu. Apropo, te-ai văzut cu prietenul acela extrem de curios?

— Mă aflu chiar acum în compania lui. Sunt pe mâini bune, aşa că nu e cazul să vă faceți griji pentru mine.

*

* *

— Lucky, mi-a venit o idee, zise Tom la un moment dat.

Se aflau într-un taxi care îi ducea la un centru de

închiriat maşini. Cum camera de hotel fusese abandonată şi nu merita riscul să închirieze o alta, convinşi fiind că dulăii răi din CIA se aflau pe urmele lor, ajunseseră la concluzia că un automobil închiriat era cea mai bună soluție până la căderea serii, când aveau să acționeze.

— Dacă te gândeşti la cine ştie ce prostie, mai bine te-ai abține, îl temperă Lucky.

— Dimpotrivă, numai lucruri serioase îmi trec prin minte.

— Te ascult.

— La vreun hotel nu putem să ne cazăm, iar să umblăm prin restaurante sau baruri este destul de riscant. OK, cu asta suntem amândoi de acord. Să ne plimbăm prin oraş, iarăşi, nu este o alegere prea nimerită: ai putea fi văzut. Dar dacă mergem la târfe, cine ne-ar putea căuta acolo? Repet, doar până la căderea serii. Mai sunt doar vreo două ore până atunci. Nici cei mai abili filatori din CIA nu s-ar gândi că unui evadat dintr-un sanatoriu i-ar fi poftă de o femeie, cu aşa nişte buldogi pe urmele lui. Ce zici?

Pentru moment, Lucky avu intenția să-i zică vreo două amicului său. De mamă, bineînțeles. Se pregăti pentru asta, trase aer în piept, dar înainte de a scoate vreun cuvânt de ocară îşi aprinse un Winston. Trase adânc fumul în piept şi, în timp ce îşi elibera plămânii de ucigătoarea otravă, realiză

că propunerea nu era chiar atât de rea. Ba chiar era bună.

— Eu ştiu... ezită Lucky la început. N-am niciun chef de femei.

— Nu-i nimic, am eu. Tu doar mă însoţeşti. Putem spune că eşti body-guard-ul meu, adăugă Tom, râzând zgomotos, gândindu-se la statura sa masivă în comparaţie cu cea a prietenului lui, care era mai degrabă una în limitele normalităţii.

Lucky se retrase abătut într-un colţ al holului de primire, după ce luase un whisky dublu de la bar, şi respinse cu tact avansurile prostituatelor care făceau parada modei, trecând provocatoare prin faţa lui.

— Chiar nu vrei să te distrezi şi tu un pic? mai încercă o dată Tom să-i trezească amicului său interesul pentru simpaticele dame aflate în exerciţiul funcţiunii.

— Ţi-am mai spus, n-am chef de aşa ceva, se răţoi Lucky la el, privindu-l cu răutate.

— OK, gata, nu te enerva, renunţă masivul agent CIA, dând şi el pe gât un pahar butelcos de vodcă. Şi, dacă tot ne aflăm „sub acoperire", eu am să trec la treabă, ca să nu fim deconspiraţi. Măcar eu am să trec la treabă, accentuă el, îndepărtându-se de morocănosul său amic.

Ia să vedem ce avem noi aici, îşi zise Tom, cântărindu-le

pe fete din ochi. Care va avea şansa, în această seară, să dea noroc cu „mareşalul” meu pregătit pentru ofensivă?

Îi rămăsese gândul la o cubaneză, sau la ceva asemănător, la care visase cu ochii deschişi împreună cu Lucky înainte de a se ocupa de cartelul columbian al drogurilor (vezi „Jocul cu Moartea” – Colecția Justiție fără limite nr. 5 – n.r.). Dar cum cinstitul stabiliment nu adăpostea nicio cubaneză (sau ceva asemănător), agentul se văzu nevoit să se mulțumească cu o asiatică mignonă, care părea că plesneşte de sănătate, atât de bine „împănată” era.

Odată ajunşi în „laborator”, fetei nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a rămâne numai în cercei, apoi preluă inițiativa, lucru care lui Tom îi convenea de minune. Îl împinse pe bărbat până aproape de pat şi îl făcu să se aşeze, în tot acest timp privindu-l fix, cu ochii săi migdalați, de parcă ar fi vrut să îl hipnotizeze. Se apropie de el, lăsându-l pentru o vreme să-i dezmierde sânii şi mai ales sfârcurile întărite, după care se lăsă în genunchi şi începu să-i caute prin pantaloni.

Bărbatul se trezi la viață mai repede decât s-ar fi aşteptat, datorită măiestriei cu care îl sugea diva. Originară din Coreea de Nord, fata era într-adevăr pricepută la acel capitol, iar Tom se văzu nevoit, deopotrivă, să recunoască şi

să aprecieze acest lucru. Pentru a se deconecta puțin, îşi făcu de lucru cu un nou pahar dublu de vodcă pe care îl cumpărase pe bani grei înainte de a ajunge în patul coreencei.

Migdalata continuă să-şi sugă clientul mai bine de cinci minute, aşa cum era acesta aşezat pe pat, după care se întoarse cu spatele la el şi se înfipse în mădularul erect, umezit de saliva ei. Scânci uşurel, executând câteva rotiri din şolduri astfel încât monstrul bărbatului să-i intre până la capăt, apoi îi puse mâinile pe sâni ei mici dar tari.

El începu să o maseze, împingându-şi bazinul câte puțin în sus, fiindcă mai mult nu era nevoie. Asiatica făcea toată treaba, şi o făcea cu o măiestrie care ar fi făcut-o invidioasă şi pe o curtezană. Ca o iapă nărăvaşă aflată în călduri, tânăra dansa în membrul lui Tom, recunoscătoare că acesta o alesese tocmai pe ea dintre atâtea, fiindcă concurența era acerbă. Curios era faptul că ea nu se plânsese nicio clipă de dimensiunile impresionante ale falusului pe care-l avea de rezolvat, aşa cum păția agentul cam de fiecare dată. Dimpotrivă, se arătase încântată că avea de-a face cu un bărbat adevărat, grăbindu-se să se arunce în mădularul acestuia şi să înceapă baletul.

În gândul lui, Tom avea de rezolvat o problemă cu sine. Ar

fi vrut să-i scoată fetei organul de acolo de unde se afla, pentru a-i încerca şi cealaltă intrare secretă. Era convins că ea nu ar fi refuzat o asemenea provocare, şi chiar fu pe cale să o pună în aplicare, dar în aceeaşi clipă se răzgândi. Dacă îi provoca acelei coreence simpatice vreun rău, care ar fi împiedicat-o pe urmă să îşi desfăşoare activitatea în condiţii optime? Ar fi fost posibil ca, fără voia sa, să provoace falimentul – fie şi pentru o perioadă scurtă – unei fete care din respectiva activitate îşi câştiga existența. Iar o atare eventualitate nu era deloc de dorit.

Asiatica înteţise ritmul penetrărilor coordonate de ea şi începu să tremure din tot corpul, semn că începuse să juiseze. Surprinzător, datorită dimensiunilor clientului din acea zi, devenise mult mai încăpătoare decât ea însăşi se ştia. Nu că asta ar fi deranjat-o în mod special, dar era pentru prima oară în viața ei când se confrunta cu un asemenea monstru, şi avea de gând să depună orice efort pentru a avea de ce să-şi amintească la bătrânețe.

N-are niciun rost să-i stric curviştinei ăsteia plăcerea doar pentru o gaură în plus, îşi zise Tom, altruist, gândindu-se în continuare la anusul fetei.

Apoi, ca un supliment de satisfacție, o prinse cu fermitate de sfârcuri şi începu să i le răsucească dintr-o parte într-

alta.

Într-un ritm nebunesc, prostituata crea impresia că are un orgasm ce nu se va termina prea curând, făcându-l şi pe partenerul ei de sex să realizeze că sfârşitul lui nu este departe.

De aceea, când Tom simți că, în sfârşit, coreeanca îşi gustase plăcerea până la capăt, se ridică împreună cu ea. Apoi o aşează cu genunchii pe pat, tot cu spatele, o aplecă în față şi începu să o împingă el, de data asta. Loviturile de berbec ale înfierbântatului agent erau atât de puternice, încât dacă nu ar fi ținut-o cu putere de şolduri fata ar fi riscat să ajungă cu capul în tăblia patului. Dar el ştia foarte bine ce face. Şi, cum migdalata îi opunea o rezistență îndrăzneață, îşi văzu în continuare de treabă, foarte mulțumit de modul în care decurgeau „ostilitățile".

Simțind că fericitul sfârşit nu este prea departe, bărbatul o obligă pe ocazionala lui parteneră să îşi aşeze fruntea pe pat, o aplecă de talie astfel încât bazinul ei să fie cât mai ridicat şi se pregăti pentru asaltul final. De data asta n-o mai izbi cu putere, iar ritmul deveni mult mai temperat. În schimb, penetrările erau mai ample şi mai profunde. Priveliştea care se înfățişa ochilor lui era în măsură să-l încânte şi, în acel moment – dacă mai era cazul –, fu convins

că partida de sex avea să fie încununată de succes. Cum nu o mai penetra cu forța dinainte, se mulțumi să o țină cu o singură mână de un şold, iar cu cealaltă îi prinse în palmă sânii micuți, strângându-i atât cât să n-o doară.

La rândul ei, coreeanca se abținea să scoată vreun sunet, deşi era încordată la maximum. În momentul în care Tom începu să ejaculeze cu o poftă de zile mari, pe fată o apucă din nou tremuratul, înregistrând cel de-al doilea orgasm. Când mâna lui masivă încetă să-i maseze sânii şi să-i mângâie spatele cabrat, amândoi ştiură că acela era fericitul final al clipelor de nebunie pe care le gustaseră împreună. Cu toate acestea, mai rămaseră o vreme în respectiva poziție, pentru a gusta împreună fericirea până la ultima picătură.

În cele din urmă, relația lor fusese una paralelă cu noțiunea de mercantilism. Amândoi gustaseră plăcerea sexuală din plin, iar asta era tot ceea ce conta. Că Tom avea să achite o notă de plată şi să-i dea fetei un ciubuc de 200 de dolari, asta nu mai conta. Ea avea nevoie de bani, iar el avea din ce să-i facă un cadou. Acestea fuseseră datele problemei.

În fine, el se extrase şi se întinse pe pat cu fața în sus, bucurându-se de o binemeritată relaxare. Vioaie, asiatica se

ridică deasupra, se postă cu sânii în dreptul gurii lui şi îl lăsă să se joace puțin cu ei. Apoi îi acoperi pieptul cu sărutări, ca în cele din urmă să ajungă acolo de unde începuse totul.

Cu o limbă înfierbântată de amor, coreeanca îi dezmierdă din nou organele sexuale, până le lăsă complet curate, dar nu şi atât de uscate pe cât şi-ar fi dorit. Ştia, totuşi, că asta nu constituia o problemă, saliva ei evaporându-se în scurt timp.

În condiții normale, apucăturile ei i-ar fi stârnit agentului pofta pentru o nouă confruntare, dar imaginea amicului său care-i apăru în minte, agitând un deget dojenitor înspre el, îl făcu instantaneu să se tempereze.

Desigur, Tom şi-ar fi dorit să i-o mai tragă acelei micuțe iepe măcar o dată, însă îşi aduse aminte de misiunea pe care o avea de îndeplinit. De aceea, se ridică de pe pat şi o înveli pe coreeancă cu un halat înf lorat, nu înainte de a-i mai admira puțin trupul tânăr, zglobiu, care nu prezenta nici măcar cea mai mică imperfecțiune vizibilă.

Fără să aibă nevoie de explicații, ea înțelese ce urma să facă şi, pe tăcute, se apropie de uşă.

Oare să-i dau vreun ban pentru prestație? se întrebă Tom, neştiind cum să procedeze. Dacă i-a plăcut într-adevăr

atât de mult pe cât cred eu, mă va refuza din orgoliu.

Ca să împace şi capra şi varza, lăsă pe noptieră trei sute de dolari, astfel încât să nu fie văzut. Apoi, ajuns în uşă, îi sărută obrazul, acoperindu-i buzele cu un deget şi spunându-i:

— În semn de recunoştință pentru prestația ta, ți-am lăsat un cadou care să îți amintească o zi sau două, sau poate mai multe, de persoana mea.

Capitolul XIII

Tatăl lui Andy cumpărase o lunetă ultraperformantă, fără să se uite la bani. Când intră în curte îşi întrebă soția, cu glas încet:

— Vreo mişcare?

— Nimic. Stă în casă şi e linişte.

— Am să las maşina în stradă, pentru cazul în care îşi părăseşte locuința. Am făcut şi plinul de benzină, ca să nu am surprize.

— Nu crezi că e cam riscant să-l urmăreşti? Ai văzut cât de periculos este.

— Lucky mi-a spus să nu-l scap din ochi, şi aşa voi face. Şi-apoi, nu mi-e teamă de nenorocitul ăsta; cred că aş fi un om fericit dacă l-aş vedea mort. Mai ține-l sub ochi puțin, până când instalez aparatura, şi pe urmă mă ocup eu de el.

Bărbatul intră în casă, urcă la etaj şi se apucă de treabă cu o conştiinciozitate deosebită, de parcă viitorul său şi al familiei ar fi ținut de treaba de care tocmai se apucase.

*

* *

Când Tom îşi încheie partida de amor cu prostituata cea

migdalată, începuse deja să se întunece.

— Mergem? îşi întrebă el prietenul, foarte bine dispus.

— Mai întrebi...

La volanul automobilului închiriat se urcă Lucky, îndreptându-se în direcția pe care le-o indicase matroana stabilimentului. Pe drum, agentul mai întrebă câteva persoane despre strada căutată, până când nimeriră locul.

— Acum cred că a venit momentul să vedem cum vom proceda, spuse Tom, al cărui temperament se conectase singur la poziția „pentru situațiile de urgență". Te-ai gândit măcar cum îl vei trimite pe lumea cealaltă?

— Am luat din clinică o doză de otravă extrem de puternică, pe care am de gând să i-o injectez, îi explică Lucky. Cum voi reuşi acest lucru, am să văd la fața locului.

— Ai luat sau ai furat? încercă malacul să glumească pe seama trecutului amicului său.

— Contează? răspunse Lucky, arțăgos.

— Deloc, răspunse Tom, realizând că partenerul său nu era atât de bine dispus precum era el şi, în consecință, nici nu avea chef de glume.

*

* *

Mahan butona nervos telecomanda televizorului, în căutarea unui meci de fotbal, baschet sau hochei cu care să se deconecteze. Berea din sticla începută în urmă cu o oră se trezise deja, iar maniacul îşi luă una proaspătă din frigider. O stare de nelinişte nu îi dădea pace încă din dimineața acelei zile, şi asta îl scotea din sărite.

Ştiu ce am să fac, îşi zise el, mulțumit, fiind convins că a găsit soluția pentru diminuarea frământărilor sale. Voi închide puțin ochii, să văd ce seară voi avea. De fapt, asta era ceea ce făcea când nu avea pe cine tortura sau la ce meci să se uite.

Ducându-şi mâinile la tâmple, Mahan se concentră ca să îşi poată vizualiza viitorul apropiat.

Şi iată ce înregistră.

Un gigant cântărind cu mult peste suta de kilograme se afla în fața casei lui, după ce intrase în curte fără nicio permisiune. Un alt individ, pe care parcă-l mai văzuse cândva, însă nu-şi amintea în ce împrejurări şi unde, intrase prin efracție, sărind gardul din spate. Dintre cei doi nu matahala era cea mai periculoasă, ci celălalt. Respectivul avea asupra lui o seringă cu un ser otrăvitor.

Oare de ce vor ăştia să mă ucidă? se întrebă Mahan în gând, fără a putea găsi o explicație plauzibilă. Doar nu le-

am făcut nimic.

În clipa în care îşi văzu propria imagine prăbuşită la pământ, imobilizată sub greutatea colosului, psihopatul se trezi.

Pentru mai multă siguranță, cred că va trebui să spăl putina, socoti el, începând să-şi facă bagajul.

Cu toate că nu-şi strânsese decât strictul necesar, pierdu ceva timp. Tocmai când se pregătea să iasă, soneria de la intrarea principală bâzâi.

Mahan apucă o bâtă de base-ball pe care o ținea în hol, ocupă o poziție strategică, apoi deschise. Imediat după aceea, constatând că în pragul uşii se afla nimeni altul decât colosul pe care îl „văzuse" puțin mai devreme, îl izbi pe acesta, cu ură, direct în frează.

Neavând încotro, agentul Thomas Roe îngenunche, bălăbănindu-şi capul în stânga şi-n dreapta, cu intenția de a-şi reveni. Fapt care nu se petrecu atât de repede pe cât şi-ar fi dorit-o el. Iar acest lucru favoriză fuga lui Mahan spre automobilul său.

Lucky, care se afla în spatele casei, nu surprinse zgomotul şi nici nu percepu ce se întâmplase, preocupat să pătrundă cât mai prudent în locuință, pe intrarea de serviciu. Cercetă toată casa şi realiză că înăuntru nu era

nimeni.

Curios, îşi zise el. Dacă ar fi, plecat de acasă, tatăl lui Andy ar fi trebuit să ştie asta şi să mă avertizeze. Dar n-a făcut-o. Oare ce s-o fi întâmplat?

Puțin mai încolo, găsindu-şi tovarăşul în picioare, dar încă buimac din cauza loviturii primite, îşi spuse mai mult pentru sine:

— Era de aşteptat că Mahan a „văzut" ce-l aşteaptă, aşa cum aş fi putut „vedea" şi eu, dacă aş fi fost ceva mai prevăzător. Acum, nenorocitul mi-a scăpat. Te simți bine, Tom?

— Îhî, răspunse acesta, mai contrariat de faptul că fusese luat prin surprindere decât de receptarea pocniturii în tărtăcuță. Omul ne-a scăpat, nu-i aşa?

— Exact. Şi nu putem porni pe urmele lui, fiindcă are un avans prea mare, iar noi nu ştim încotro a apucat-o.

Culmea ghinionului, Mahan făcu pană de cauciuc şi se văzu nevoit să tragă pe dreapta, înainte de a ieşi din Newport. Pentru a nu se da de gol că îl urmăreşte, tatăl lui Andy depăşi maşina acestuia, însă opri ceva mai încolo pentru a-l ține sub observație.

Criminalul se uita insistent în urma sa şi deschisese capota pentru a lua roata de rezervă, când se răzgândi.

Dă-o dracului de maşină, îşi zise el. Nu merită să-mi asum riscul de a fi ajuns din urmă de cei doi. Îmi pot cumpăra oricâte vreau mai încolo.

Fiindcă se aflau pe o arteră de circulație foarte aglomerată, unde oprirea era strict interzisă, Mahan o porni pe jos, apropiindu-se de automobilul tatălui lui Andy. În grabă, acesta formă numărul de mobil al agentului Roe, ştiind că se afla împreună cu Lucky. În câteva cuvinte îi explică cum preluase inițiativa urmăririi individului, văzând că ei n-o fac. Desigur, procedase corect, iar agentul nu avea niciun comentariu. Era bine să se țină în continuare pe urmele lui, până când vor ajunge şi ei. Sigur, înțelesese unde trebuia să ajungă şi o vor face în cel mai scurt timp posibil.

În vreme ce discutase cu tatăl lui Andy, Tom se îndepărtase de Lucky, iar acesta din urmă nu comentase gestul, crezând că era vorba despre probleme de serviciu.

— Lucky, va trebui să mă despart de tine pentru circa o oră. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Să-l găsesc pe nenorocitul ăla şi să-i sucesc gâtul. Numai că nu ştiu încotro s-o apuc:

— Te descurci tu în vreun fel, îi bătu agentul un apropo. Iau eu maşina, dacă nu te superi. Ținem legătura prin

telefon.

Şi Tom se îndepărtă grăbit, după ce se urcă în maşina închiriată, ca nu cumva prietenul său să îipună şi alte întrebări cărora nu voia să le dea răspuns. Tatăl lui Andy îi indicase destul de clar spre ce zonă trebuia să se îndrepte, aşa că nu întâmpină greutăți în găsirea direcției. În drum, îi telefonă şefului său direct, explicându-i întreaga situație şi cerându-i acestuia permisiunea de a arunca clinica secretă a CIA în aer…

— Agent Roe, nu poți face aşa ceva, chiar dacă libertatea noastră de mişcare este, practic, nelimitată şi ni se permit multe. Doar nu vrei să moară oameni nevinovați, nu?

— Mai întrebi, şefu'…

— Îți promit că am să aflu în cel mai scurt timp ce e cu sanatoriul ăsta sau ce-o fi el, apoi îi vom anihila pe toți cei care fac parte din program. Pe urmă nu ne mai rămâne decât să îi dăm o destinație normală, ba poate chiar să îl transformăm într-un cămin pentru pensionarii CIA.

— Glumeşti, şefu'…

— Ba deloc. Ce, crezi că noi n-o să ajungem la senectute? Nu e bine să ne gândim la bătrâneți încă de pe acum? Eu zic că da.

Următorul telefon, Tom i-l dădu tatălui lui Andy, care

făcea pe detectivul.

— Mă aproprii de intersecția pe care mi-ai descris-o. Acum, ce fac?

— O iei la dreapta şi vei vedea un Ford Mondeo bleu, parcat la vreo sută de metri distanță. Este al meu. Eu tocmai cobor. Uite, ținta tocmai a intrat într-un bar situat pe cealaltă parte. Este ceva mai încolo şi se numeşte „Labrador".

— Rămâi afară, n-are rost să te expui fără motiv.

— Numai să n-aibă vreo ieşire prin spate şi să-l pierdem, îşi aduse aminte bărbatul de filmele polițiste pe care le văzuse şi de cărțile de gen citite.

— Cum te recunosc?

Tatăl îi dădu câteva repere, omițând pentru moment faptul că o asemenea întrebare era nelalocul ei. Cum Tom se afla în prezența lui Lucky, l-ar fi recunoscut pe acesta. Şi invers.

În schimb, se întrebă:

Oare de ce n-am dat eu cu maşina peste asasin ceva mai devreme? Aş fi avut o asemenea posibilitate.

*

* *

Lucky se opri în fața unui parc şi se aşeză pe o bancă, pentru a-şi pune gândurile în ordine. Ceva care îi scăpa pentru moment îi spunea că nimic nu era în ordine.

Iar plecarea asta intempestivă a lui Tom mă intrigă cel mai mult, continuă el seria raționamentelor. Indiferent cât de secretă ar fi fost misiunea lui, pe care a primit-o tocmai acum, nu văd de ce nu l-aş fi putut însoți, rămânând să rezolvăm pe urmă problema mea. Ciudat... Doar are încredere-n mine, ce mama naibii. Acum, chiar că e cazul să „văd" ce urmează să se întâmple.

Lucky închise ochii şi se relaxă. Imediat intră în transă şi „văzu" următoarele imagini. Ai lat la o masă, Stuart S. Mahan era servit de un chelner cu o cafea şi o bere, în vreme ce tatăl lui Andy rămăsese în stradă, interpretând rolul detectivului de ocazie. În acea clipă, în respectivul local îşi făcu apariția masivul agent CIA, cu tot cu statura sa impozantă.

Mahan nu îl observase pe malac, în vreme ce acesta se îndrepta decis spre el. Primul lucru pe care îl făcu Tom fu să-l îndepărteze pe chelner cu un vânt, proiectându-l câțiva metri în spate. Apoi îl apucă pe criminal de gât, îl ridică la nivelul său şi îi dădu un cap în gură, suficient pentru Mahan să cadă răpus pentru moment la pământ. În acea

clipă, câțiva membri ai personalului se năpustiră la bătăuş, iar vreo doi consumatori de-ai casei le săriră în ajutor. Deşi o asemenea situație nu intra în calculele sale, Tom se văzu nevoit să potolească gaşca cu câteva lovituri de pumn bine plasate. În doar două minute, toți cei ce avuseseră îndrăzneala să se pună cu el se aflau întinşi pe podea, fără a avea nici cea mai mică intenție de a-i da riposta celui ce îi culcase la pământ.

Nu acelaşi lucru se putea spune însă şi despre Mahan care, revenindu-şi, apucase un scaun şi se pregătea să-l lovească pe agent pe la spate. Acesta se întoarse rânjind la el şi îi zise:

— Hai, bă, sfrijitule, dă! Dă în mine! Încearcă-ți forțele, că ai mai făcut-o odată cu succes. N-ai de ce să-ți fie frică, poate că figura îți iese şi de data asta. În caz contrar, însă – ca să nu zici că nu te-am prevenit –, am să-ți rup un picior.

Înțelegând că cei doi aveau să-şi plătească polițe mai vechi, personalul localului şi puținii consumatori de la acea oră se retrăseseră într-un colț. Ce treabă aveau ei să se amestece într-o răfuială cu care n-aveau nici în clin, nici în mânecă? Ar fi putut chema Poliția, cel mult. Dar cum nimeni nu voia să piardă spectacolul, iar cu atât mai puțin să-l înfurie din nou pe colos, oamenii se transformară în

simpli spectatori, unii dintre ei gândindu-se chiar la pariuri.

Aşa cum Tom îşi sfida adversarul, cu mâinile lăsate pe lângă corp, audiența ar fi putut jura că asistă la o scenă dintr-un film cu John Wayne. În secunda în care scaunul din mâinile lui Mahan se sparse în capul agentului, fără a-i provoca acestuia vreo stricăciune, personalul şi consumatorii scoaseră la unison o exclamație apreciativă.

— Băiete, acum e rândul meu să mă țin de cuvânt, constată Thomas Roe, scuturându-se de praf. Ai vreo preferință: stângul sau dreptul?

Disperat de perspectiva ce i se înfățişa, maniacul se îndreptă spre cel mai apropiat scaun, cu intenția de a repeta figura de mai înainte. Din nefericire pentru el, agentul se dovedi mult mai rapid, prinzându-l cu o mână de ceafă şi zdrobindu-i figura de tăblia unei mese.

— Ți-am spus că acum e rândul meu, de ce încerci să trişezi? Şi cum nu mi-ai precizat la ce picior vrei să renunți, cu toate că eu, în mărinimia mea, ți-am dat această posibilitate, voi alege la întâmplare.

În clipa următoare, cum Mahan se afla cu capul imobilizat pe masă şi cu picioarele întinse în spate, Tom îi lovi dreptul cu călcâiul, exact în spatele genunchiului. O pârâitură sinistră se auzi în tot localul, făcând asistența să

scoată un suspin de durere, iar pe Mahan să urle din toți bojocii. În clipa următoare tibia nu se mai afla la locul său, părăsind genunchiul în care fusese până nu demult.

Lucky deschise ochii, înjurând de mama focului:

— Deci de asta-mi eşti, pocitanie! exclamă el furios nevoie mare, fără teama de a fi auzit de trecători. M-ai tras în piept ca să te socoteşti tu cu Mahan în locul meu. N-ai putut rezista afrontului că monstrul te-a lăsat lat şi ai vrut să te răzbuni de unul singur. Asta nu se face unui prieten, jigodie.

Bărbatul se ridică de pe bancă şi făcu semn unui taxi care tocmai se afla în zonă.

— La barul „Labrador”, îi ceru el şoferului, instalându-se pe bancheta din spate. Ştii unde e?

— Bineînțeles, la periferie.

Capitolul XIV

Pe când Lucky cobora din taxi, mobilul acestuia începu să sune.

— Prietene, unde crezi că sunt eu acum şi cu cine? se făcu auzit glasul lui Tom. La barul „Labrador” de la marginea oraşului, în compania unui bun amic de-al tău, care abia aşteaptă să te întâlnească. A băut până acu vreo juma de vodcă, dar este coerent în continuare şi la fel de setos ca la început. Bem cot la cot, iar cine renunță – plăteşte. Le-a depănat povestea vieții lui tuturor celor aflați în local, astfel încât aceştia au decis să nu cheme poliția până nu află finalul. Nu-i aşa că e interesant?

Între timp, Lucky intrase în local, constatând că prietenul său nu exagerase cu nimic. Amândoi se aflau la o masă şi stingeau vodcă, pahar după pahar, în vreme ce personalul şi cei câțiva clienți obişnuiți îl scrutau pe Mahan cu ură.

Acesta duse din nou paharul la gură, sorbindu-l dintr-o înghițitură, la îndemnul imperativ al colosului care procedă la fel. Numai că prizonierul trebui să îşi folosească ambele mâini pentru a atinge această performanță, deoarece câteva degete stăteau nefiresc de îndoite, semn că fuseseră rupte de curând. La fel, Lucky mai putu constata că unul dintre

picioarele lui Mahan era adunat sub scaun în mod nefiresc, fiind rupt de la genunchi.

Tom se arătă foarte surprins când îşi văzu prietenul, dar cum înțelese imediat cărui fapt se datora acea proptitudine, nu mai insistă asupra ideii şi îl întrebă:

— Nu crezi că starea amicului nostru reclamă o injecție de urgență? Ar fi păcat să se chinuie. O ultimă tentativă a lui Stuart S. Mahan de a evada, care ştia foarte bine ce urma să i se întâmple, se soldă cu un deznodământ fatal pentru el. Serul îi intră în corp cât ai clipi, iar criminalul îşi încetă existența pe acest pământ.

*

* *

După o noapte zbuciumată, Lucky se trezi mai obosit decât se culcase. Poate că de vină erau cele două sticle de whisky pe care le băuse în compania lui Tom şi a tatălui lui Andy, care le oferise găzduire, după ce scăpaseră de cadavru undeva la marginea oraşului.

Culmea ar fi ca Mahan să ajungă la sanatoriul CIA din apropierea Newport-ului şi să fie salvat, se gândi Lucky.

Parcă citindu-i gândurile, Tom îi zise:

— Am vorbit cu şeful meu direct, iar acesta mi-a promis

aseară că va descâlci ce se ascunde în spatele afacerii clinicii secrete. Dacă vrei, vom putea participa în această dimineață chiar la arestarea capului local al afacerii şi a complicilor săi.

— Nu cred că mă tentează o asemenea ofertă.

Cum mobilul agentului începu să sune, discuția celor doi se sfârşi în acel moment.

— Mă bucur să aflu asta, şefu'! Dr. Jackson, doi medici şi o anume Helga conduceau programul „Pro Caron"? Restul nu ştiau nimic? Atunci e de bine. Stabilimentul poate funcționa în continuare. Corect, ar fi păcat să-l aruncăm în aer, datorită dotărilor şi specialiştilor pe care îi are. Am ajuns la concluzia că treaba cu căminul de bătrâni despre care am discutat este foarte interesantă. Mai vorbim noi.

Înainte de a întrerupe legătura telefonică, Tom ascultă o vreme ce i se spunea şi abia apoi închise mobilul.

— Părinții lui Andy încep o zi mare. Fiul lor s-a trezit şi a rostit primul cuvânt: Lucky!

— Va urma —